

ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน
ที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาพลศึกษาและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี
พ.ศ. 2568

ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน
ที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาพลศึกษาและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี
พ.ศ. 2568
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

THE EFFECT OF PHYSICAL EDUCATION USING PETANQUE BASED ON
CARRON'S CONCEPT ON COHESION AMONG LOWER SECONDARY
SCHOOL STUDENT

THIS THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR MASTER OF EDUCATION
IN PHYSICAL EDUCATION AND SPORTS, FACULTY OF
EDUCATION THAILAND NATIONAL SPORT UNIVERSITY
UDONTHANI CAMPUS

2025

ALL RIGHTS RESERVED BY THAILAND NATIONAL SPORTS UNIVERSITY

ชื่อวิทยานิพนธ์

ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน
ที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ชื่อ สกุลผู้วิจัย

นางสาวภัสรา คุ่มปรุ

สาขาวิชา คณะ

พลศึกษาและกีฬา ศึกษาศาสตร์

ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

.....ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปทุมพร ศรีอิสาน)

.....ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร.นวลพรรณ ไชยมา)

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี อนุมัติให้วิทยานิพนธ์
ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษาและกีฬา

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รจนา ป่องนุ)

รักษาการในตำแหน่งรองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ประจำวิทยาเขตอุดรธานี

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รจนา ป่องนุ)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.กริชา พรหมเทพ)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ธัญญาวัฒน์ หอมสมบัติ)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปทุมพร ศรีอิสาน)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.นวลพรรณ ไชยมา)

Thesis Title The Effect of Physical Education Activities Using Petanque
Based on Carron's Concept on Cohesion Among Lower
Secondary School Students

Researcher's name Miss. Passara Khumpru

Disciplines, Faculty Physical Education and Sports, Faculty of Education

Advisor Committee

.....Advisor
(Asst. Prof. Pathumporn Sriisan, Ph.D.)

.....Co-advisor
(Assoc. Prof. Nuanphan Chaiyama, Ph.D)

Faculty of Education, Thailand National Sports University Udonthani Campus
Approved this Thesis in Partial Fulfillment of the Requirements for the Master of
Education

.....
(Asst. Prof. Rotjana Pongnoo, Ed.D.)

Acting as Deputy Dean of Faculty of Education Udonthani

Examination Committee

.....Chairman
(Asst. Prof. Rotjana Pongnoo, Ed.D.)

.....Committee
(Assoc. Prof. Kreetta Promthep Ph.D)

.....Committee
(Thanyawat Homsombat, Ph.d.)

.....Committee
(Asst. Prof. Pathumporn Sriisan, Ph.D.)

.....Committee
(Assoc. Prof. Nuanphan Chaiyama, Ph.D)

บทคัดย่อ

ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน
ที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ชื่อ สกุลผู้วิจัย นางสาวภัสรา คุ่มปู้

ชื่อปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชา, คณะ พลศึกษาและกีฬา ศึกษาศาสตร์

ปีที่ส่งวิทยานิพนธ์ 2568

ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปทุมพร ศรีอีสาน ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. รองศาสตราจารย์ ดร.นวลพรรณ ไชยมา ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเพื่อเปรียบเทียบผลการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมเทศบาล 6 นครอุดรธานี จำนวน 54 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองจำนวน 27 คน กลุ่มควบคุม จำนวน 27 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างเป็นระบบเข้าร่วมกิจกรรมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดกิจกรรมทางพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน จำนวน 8 แผน และแบบวัดความสามัคคี สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติ Dependent Sample t-test เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความสามัคคีก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และสถิติ Independent Sample t-test เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความสามัคคีหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการศึกษา พบว่า ในด้านการรวมกลุ่มทางสังคม ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง และเพิ่มขึ้นเป็นระดับสูงหลังการจัดกิจกรรม ในขณะที่กลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบหลังการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองคะแนนเฉลี่ยความสามัคคีทั้งด้านการรวมกลุ่มทางสังคม และด้านการรวมกลุ่มด้วยงานแตกต่างกัน โดยคะแนนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนส่งผลต่อการพัฒนาความสามัคคีในกลุ่มนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: กิจกรรมทางพลศึกษา กีฬาเปตอง แนวคิดของคาร์รอน ความสามัคคี

ABSTRACT

Thesis Title The Effect of Physical Education Activities Using Petanque
Based on Carron's Concept on Cohesion Among Lower
Secondary School Students

Researcher's name Miss. Passara Khumpru

Degree Master of Education

Discipline, Faculty Physical Education and Sport, Faculty of Education

Year 2025

Advisor committee

1. Asst. Prof. Pathumporn Sriisan	Advisor
2. Assoc. Prof. Nuanphan Chaima, Ph.D	Co-advisor

This experimental research aimed to examine and compare the effects of a physical education activity program using pétanque based on Carron's concept on the cohesion of lower secondary school between the experimental and control groups. The sample comprised 54 Grade 7 students from Udon Thani Municipal School 6, divided into two groups: 27 students in the experimental group and 27 students in the control group, selected through simple random sampling. The research instruments included eight lesson plans for physical education activities using pétanque based on Carron's concept, and a cohesion measurement scale. Data were analyzed using percentage, mean, and standard deviation, along with a dependent sample t-test to compare the mean cohesion scores before and after the experiment in both the experimental and control groups, and an independent sample t-test to compare the mean cohesion scores after the experiment between the two groups. The significance level was set at 0.05.

The findings revealed that, in terms of social cohesion, both the experimental and control groups demonstrated mean scores at a moderate level before and after the intervention. Regarding task cohesion, the experimental group's mean score improved from a moderate to a high level following the intervention, while the control group's mean score remained at a moderate level throughout. Furthermore, a comparison of post-intervention outcomes indicated that the experimental group, which participated in physical education activities through pétanque based on Carron's conceptual framework, achieved significantly higher mean scores in both social and task cohesion than the control group at the .05 level of statistical significance. These results suggest that implementing physical education activities through pétanque, grounded in Carron's framework, is an effective approach for enhancing group cohesion among students.

Keywords: physical education activity, petanque, Carron's concept, cohesion

กิตติกรรมประกาศ

การจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เป็นเพราะได้รับความเมตตากรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปทุมพร ศรีอิสาน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก รองศาสตราจารย์ ดร.นวลพรรณ ไชยมา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ให้คำปรึกษาแนะนำให้ข้อคิดตลอดจนให้ความช่วยเหลือกำกับดูแลเอาใจใส่พร้อมทั้งให้กำลังใจมาโดยตลอด และที่สำคัญได้ให้แนวคิดที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษาครั้งนี้ ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รจนา ป่องนุ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ธัญญาวัฒน์ หอมสมบัติ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.กริธา พรหมเทพ ที่ให้เกียรติเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ในการสอบวิทยานิพนธ์ และคณะกรรมการทุกท่านที่ให้ความเมตตากรุณา ตรวจสอบชี้แนะแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนทำให้วิทยานิพนธ์สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประดิษฐ์ ประวันนา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพวัน เพลิดพรวา ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิมนล แก้วพิลา อาจารย์วิยะดา วรรณขันต์ อาจารย์จิตรัตตา ธรรมเทศ อาจารย์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิงหา ตุลยกุล อาจารย์มหาวิทยาลัยทักษิณ และนายประณต ประเสริฐ ครูชำนาญการ โรงเรียนมัธยมเทศบาล 6 นครอุดรธานี ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการสถานศึกษา และคณะครู โรงเรียนมัธยมเทศบาล 6 นครอุดรธานี ที่อนุเคราะห์สนับสนุนด้านต่าง ๆ ทั้งด้านสถานที่ เวลาเรียน รวมถึงน้อง ๆ นักเรียน ที่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมการเก็บข้อมูลการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้จนสำเร็จ

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษาและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี ทุกท่าน ที่ได้ถ่ายทอดความรู้ และประสบการณ์ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่กรุณาให้คำแนะนำ และช่วยประสานงานในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วง

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณ ครอบครัว ที่คอยให้กำลังใจ สนับสนุนเอาใจใส่ ทั้งยังมีเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้กำลังใจจนข้าพเจ้าประสบผลสำเร็จ รวมถึงประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ข้าพเจ้าขอขอบแต่ผู้มีพระคุณทุกท่านที่ได้กล่าวมาข้างต้น

ภัสรา คุ่มปรุ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ช
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
สมมติฐานการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย.....	5
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
แนวคิดและหลักการจัดกิจกรรมพลศึกษา.....	7
แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความสามัคคีของคารร์รอน.....	15
หลักการและพื้นฐานเกี่ยวกับกีฬาเปตอง.....	24
พัฒนาการของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น.....	29
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	33

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	38
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	38
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	39
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	42
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
	สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	50
	สรุปผลการวิจัย.....	50
	อภิปรายผล.....	51
	สรุป.....	54
	ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	54
	บรรณานุกรม.....	55
	ภาคผนวก.....	60
	ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	61
	ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ.....	63
	ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง.....	75
	ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	103
	ภาคผนวก จ หนังสือรับรองจริยธรรม.....	106
	ประวัติผู้วิจัย.....	108

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
4.1 ผลการทดสอบการกระจายของข้อมูลด้วยสถิติ Shapiro-wilk test.....	45
4.2 ข้อมูลส่วนบุคคล.....	45
4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามัคคีของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม....	46
4.4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะทางสังคมระหว่างก่อนและหลังการจัดกิจกรรม ของกลุ่มทดลอง (n=27) และกลุ่มควบคุม (n=27).....	48
4.5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามัคคีหลังการจัดกิจกรรมระหว่างกลุ่มทดลอง (n=27) และกลุ่มควบคุม (n=27)	49

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย..... 6

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพการณ์บ้านเมืองที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ประเทศไทยประสบปัญหาความวุ่นวายต่าง ๆ ทางสังคม ซึ่งหลาย ๆ เหตุการณ์เกิดจากคนในสังคมขาดคุณธรรม จริยธรรมในเรื่องความมีน้ำใจเป็น นักกีฬา ความสามัคคี ความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัยและยังขาดการส่งเสริมความสามัคคีให้ เกิดขึ้นในสังคม ทำให้เกิดความเสียหายทั้งทางด้านทรัพย์สิน ร่างกายและจิตใจ สังคมที่อยู่ร่วมกันได้ อย่างมีความสุข เสมอภาค เป็นธรรม และมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงนั้น ทรัพยากรมนุษย์มีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน เพราะในสังคมไทย มุ่งหวังให้เด็กและเยาวชนเป็นคน เก่ง ดี และมีความสุข มีการเจริญเติบโตทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ จิตใจ สังคมและ คุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย พลเมืองโลก เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย มีคุณธรรมมีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขโดย มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ ทั้งนี้การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จะช่วยให้ผู้เรียน สามารถนำองค์ความรู้ ทักษะจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ของผู้เรียน มาปฏิบัติกิจกรรมพัฒนาดตนเอง เพื่อเป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสาธารณะ มีความสุขในการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553, น. 4; สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2562, น. 5) โดยการจัดการเรียนรู้มีทั้งหมด 8 กลุ่มสาระ และกลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษา มีการ จัดทำ 5 สาระ 6 มาตรฐาน เพื่อกำหนดแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับ ระดับความสามารถ ความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระ การเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา จึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาอย่างครบถ้วน

จากการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ตามตัวชี้วัดและกลุ่ม สาระการเรียนรู้แกนกลางทั้ง 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ โดยมีความเกี่ยวข้องโดยตรงในวิชาพลศึกษาจัด อยู่ในสาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมกีฬาไทยและกีฬาสากล อีกทั้งยัง กำหนดให้มีความความมีระเบียบวินัย การเคารพกฎ กติกา เป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ข้อหนึ่งใน กลุ่ม สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น เป็นช่วงสุดท้ายของการศึกษาภาคปกติ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้สำรวจความถนัดและ ความสนใจของตนเอง ทั้งยังส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพ มีทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์และการคิดแก้ปัญหา มีทักษะในการดำเนินชีวิต มีทักษะการใช้เทคโนโลยีเพื่อเป็น เครื่องมือในการเรียน มีความภูมิใจในความเป็นไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 21) ซึ่งการจัด กิจกรรมพลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนการสอนของวิชาพลศึกษาโดยใช้กิจกรรม พลศึกษาเป็นเครื่องมือในการสอนเพื่อเสริมสร้างพัฒนาทางด้านต่าง ๆ เช่น ทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญาจากการที่นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา อย่างไรก็ตามในการจัด กิจกรรมพลศึกษานั้น ควรจัดให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมพลศึกษาเพื่อให้เกิดผลดี

ต่อนักเรียนทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านสุขภาพร่างกาย ด้านความสามารถทักษะในการทำกิจกรรมกีฬาต่าง ๆ ด้านความรู้ความเข้าใจหลักการเบื้องต้นในการออกกำลังกาย ด้านความมีคุณธรรมและมีน้ำใจนักกีฬา และด้านความสนใจเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ เพื่อมิตรภาพ และเพื่อความสนุกสนาน รวมถึงการดำรงรักษาสุขภาพที่ดีอยู่แล้ว มิให้ถดถอยลง โดยใช้กีฬาเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมพลศึกษา ดังที่ อภิวัฒน์ จั่วลำหิน (2553, น. 81) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง กิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์ก ที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬานักเรียนประถมศึกษา พบว่าการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลสามารถพัฒนาจริยธรรมด้านความมีน้ำใจนักกีฬาได้ 5 ด้าน ซึ่งเป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียนประถมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพกว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมฟุตบอลแบบปกติ

แนวคิดความสามัคคีของคาร์รอนเป็นแนวคิดที่ส่งเสริมความสามัคคี ได้วิเคราะห์ความหมาย และองค์ประกอบความสามัคคี แบ่งออกเป็น 2 มิติ ได้แก่ การรวมกลุ่มทางสังคม (Social cohesion) หมายถึง สมาชิกจะรวมกลุ่มกันเพราะเกิดความรู้สึกที่ดีต่อกัน เรียกอีกอย่างหนึ่งคือ ทีมสปีริต (Team spirit) ก่อให้เกิดความรู้สึกห่วงใย เอื้ออาทร ความชอบระหว่างบุคคล ที่ทำให้การเล่นกีฬาสนุกสนานหรือการทำกิจกรรมสนุกสนานมากขึ้น และการรวมกลุ่มด้วยงาน (Task cohesion) หมายถึง การที่สมาชิกรวมกลุ่มกันเพราะต้องการให้ทีมหรือกลุ่มประสบผลสำเร็จในงาน หรือบรรลุตามจุดมุ่งหมายร่วมกัน ซึ่งจะเกิดขึ้นได้เพราะการประสานสัมพันธ์ที่ดีภายในทีม หรือการมีทีมเวิร์ค (Teamwork) หรือการประสานกันอย่างดีระหว่างเพื่อนร่วมทีม นอกจากนี้ข้อเท็จจริงอีกประการ คือ ความสามัคคีเป็นความสัมพันธ์แบบ 2 ทาง ทั้งการให้และการรับ เกิดการคาดหวังผลระหว่างสมาชิกกลุ่มด้วยกันเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายกลุ่มที่ตั้งไว้ ซึ่งมีอิทธิพล ต่อการสร้างและทำลายความเป็นทีม (Carron, 1982, p. 123) จากแนวคิดจะเห็นว่าความสามัคคี เมื่อเทียบกับจำนวนผู้ปฏิบัติงาน แม้ว่าความสามัคคีดูเหมือนจะทำให้ได้งานน้อยกว่า หรือปริมาณงานลดลง แต่ในทางการกีฬาความสามัคคีเป็นปัจจัยสำคัญในการเล่นและการแข่งขันของกีฬาประเภททีม ทั้งผู้ฝึกสอนและนักกีฬาต่างเห็นความสำคัญและสร้างความสามัคคีภายในกลุ่มความสามัคคีคือการรวมกลุ่ม การทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยความพร้อมเพรียงกันมีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันร่วมใจกันปฏิบัติงานให้บรรลุผลตามที่ต้องการ การเกิดงานอย่างสร้างสรรค์ ดังที่ อติศักดิ์ ดวงศรี (2553, น. 75-76) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมฟุตบอลตามแนวคิดของคาร์รอน เพื่อพัฒนาความสามัคคีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ค่าเฉลี่ยความสามัคคีหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่าเฉลี่ยคะแนนความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มควบคุมหลังการทดลองไม่แตกต่างกับก่อนการทดลอง นอกจากนี้ เทเวศร์ จันทรหอม (2561, น. 64) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ รูปแบบการเป็นผู้นำของผู้ฝึกสอน บรรยายการจูงใจความสามัคคี และความเชื่อมั่นในทีมฟุตบอล พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเป็นผู้นำของผู้ฝึกสอน บรรยายการจูงใจ ความสามัคคี และความเชื่อมั่นในทีม จะส่งผลต่อความพึงพอใจในประสิทธิภาพของทีม และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทีมต่อทีมต่อไป Asamoah and Grobbelar (2017, pp. 1-15) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาความสามัคคีในทีมฟุตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย เปรียบเทียบกับทีมที่ประสบผลสำเร็จและทีมที่ไม่ประสบผลสำเร็จ

ในนักกีฬาฟุตบอลที่เข้ารอบ 16 ทีมสุดท้าย ผลการวิจัยพบว่า ทีมฟุตบอลที่เข้ารอบ 4 ทีมสุดท้าย ผู้เล่นในทีมมีประสบการณ์ร่วมกันมากกว่า ทีมฟุตบอล 12 ทีมที่ไม่เข้ารอบ ความสัมพันธ์ภายในทีม ทำให้เกิดความได้เปรียบและส่งผลต่อประสิทธิภาพของทีม ทีมที่มีผู้เล่นใหม่เข้ามา มีผลทำให้ประสิทธิภาพในทีมลดลง การสร้างความสามัคคีในทีมจึงควรเน้นทั้งตัวบุคคลและสังคมในทีม และยังมีการศึกษาของ Yamada et al. (2013, pp. 489-497) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การศึกษาความสามัคคี กีฬาประเภททีมและพัฒนาการตรวจสอบปัจจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ความสามัคคีในกีฬาประเภททีมมี ปัจจัย สำคัญ 2 ประการ คือ การทำความรู้จักภายในทีมและความมุ่งมั่น ประกอบด้วย 8 องค์ประกอบ ตามแบบจำลองของ Forsyth (2010) แบบประเมินความสามัคคีของประเภททีมใน นักกีฬาระดับมัธยมศึกษาสูงกว่าระดับมหาวิทยาลัย และนักกีฬาอาชีพกับนักกีฬา กึ่งอาชีพสูงกว่า นักกีฬารวมดาวน์ไป อีกทั้งมีความสัมพันธ์ที่ไม่สอดคล้องระหว่างคะแนนมาตราส่วนความสามัคคี สำหรับทีมกีฬา Unity Scale for Sports Teams (USST) แบบประเมินและขนาดของทีม ผลลัพธ์ ชี้ให้เห็นว่า ความสามัคคีในกีฬาประเภททีมที่มีความแตกต่าง ขึ้นอยู่กับการศึกษาและบทบาท ภายในทีม จะเห็นได้ว่าความสามัคคีนั้นจำเป็นมากในกีฬาประเภททีม หรือชนิดกีฬาที่มีผู้เล่นตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ดังเช่น กีฬาเปตอง ที่มีผู้เล่นตั้งแต่ 1-3 คน ในการเล่นเปตองฝ่ายละ 1 คน ผู้เล่นจะต้อง ใช้ความสามารถและเทคนิคเฉพาะตัว แต่สำหรับการเล่นเปตองที่มีผู้เล่นฝ่ายละ 2 คนหรือ 3 คนนั้น นอกจากผู้เล่นจะใช้ความสามารถและเทคนิคเฉพาะตัวแล้วต้องอาศัยการเล่นเป็นทีมเวิร์ก (Team Work) อีกด้วยจำเป็นอย่างมากที่ผู้เล่นภายในทีมต้องรู้จักกัน เชื่อมั่นซึ่งกันและกัน ภายในทีมความ สามัคคี (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2558, น. 58)

กีฬาเปตอง เป็นกีฬาที่ในปัจจุบันได้รับความนิยมทุกภาคของประเทศไทยและบรรจุเข้าใน การแข่งขันกีฬาของส่วนราชการต่าง ๆ ตลอดจนจนภาคเอกชน เช่น กีฬาแห่งชาติ กีฬาเขตการศึกษา กีฬากองทัพไทย กีฬามหาวิทยาลัย กีฬารัฐวิสาหกิจ กีฬาหน่วยงานราชการต่าง ๆ ทั้งในระดับชาติ และระดับนานาชาติ รวมทั้งเป็นกีฬาที่มีการบรรจุไว้ในการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2558, น. 6) จากที่กล่าวมานี้ เห็นได้ชัดว่า กีฬาเปตองเป็นอีกกีฬาหนึ่ง ที่สามารถนำมาจัดเป็นกิจกรรมพลศึกษาได้ และสามารถส่งเสริมให้ผู้เล่น ได้มี การนำหลักการ แนวคิด หรือทฤษฎีมาประยุกต์หรือปรับใช้ โดยกีฬาเปตองอาจจะเป็นอีก กิจกรรมหนึ่งที่สามารถใช้เป็นกิจกรรมกีฬาเพื่อส่งเสริมความสามัคคี และเป็นประโยชน์ให้กับผู้เรียนที่ สนใจในกีฬาเปตอง โดยมีหลักประการสำคัญที่สุดในการทำงานร่วมกันเป็นทีมคือ การสร้างสรรค์และ การสรรค์สร้างเพื่อให้เกิดความร่วมใจและการร่วมมือของกลุ่ม ซึ่งเป็นวิธีที่สำคัญในการเสริมสร้างพลัง ร่วมกันของกลุ่มที่สามารถผลักดันภารกิจให้ไปสู่เป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้วยังจะเป็นการ ปลุกฝังความสามัคคี ในหมู่คณะ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2558, น. 58)

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยสรุปได้ว่า ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาของความ สามัคคี ประกอบกับสถานการณ์ในปัจจุบัน สังคมไทยขาดความสามัคคีในหมู่คณะขาดการมีส่วนร่วม ในการทำกิจกรรม ต่างคนต่างอยู่ ขาดการมีจิตสำนึก ขาดความสามัคคีปรองดอง ดังนั้น ควรปลุกฝัง ค่านิยมให้กับเด็กและเยาวชนรุ่นใหม่ ให้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของ การจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียน

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา (กีฬาเปตอง) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมพลศึกษานอกเวลาเรียนเป็นแนวทางในการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมพลศึกษาซึ่งมีผลต่อการพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียน ทั้งนี้ในการนำกีฬาเปตองมาจัดกิจกรรมพลศึกษานอกเวลาเรียนเพื่อเป็น การสร้างความสามัคคี และส่งเสริมการเข้าร่วมกิจกรรมนอกเวลาเรียนของผู้เรียนด้วยความสมัครใจ ทำให้เกิดการลงมือปฏิบัติตามหลักปรัชญาพลศึกษา

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหลังการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมเทศบาล 6 นครอุดรธานี สังกัดเทศบาลนครอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ซึ่งมีการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา (กีฬาเปตอง) จำนวน 247 คน เป็นนักเรียนชาย จำนวน 142 คน และเป็นนักเรียนหญิง จำนวน 105 คน (ฝ่ายงานทะเบียน โรงเรียนมัธยมเทศบาล 6, 2567, ออนไลน์)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ๒๕๖๒

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมเทศบาล 6 นครอุดรธานี สังกัดเทศบาลนครอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวนทั้งสิ้น 54 คน ได้มาโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างเป็นระบบ (Systematic random sampling) แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลอง จำนวน 27 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 27 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent variables) ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน
2. ตัวแปรตาม (Dependent variables) ได้แก่ ความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดกิจกรรมพลศึกษาใช้กีฬาเปิดตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคี หมายถึง แผนกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปิดตามแนวคิดของคาร์รอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นเตรียม 2) ขั้นการฝึกปฏิบัติ การรวมกลุ่มทางสังคมการรวมกลุ่มด้วยงาน 3) ขั้นสรุป

แบบวัดความสามัคคี หมายถึง เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวัดระดับความสามัคคีที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อประเมินความสามัคคีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 แบบประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาพลศึกษา (กีฬาเปิด) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนมัธยมเทศบาล 6 นครอุดรธานี สังกัดเทศบาลนครอุดรธานี

ความสามัคคีของคาร์รอน หมายถึง แนวคิดความสามัคคีที่แบ่งองค์ประกอบความสามัคคีเป็น 2 ด้าน คือ

1. ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม หมายถึง การรวมกลุ่มเพื่อเป็นทีมเดียวกันเกิดจากความรู้สึกที่ดีต่อกันมีความชอบในการทำกิจกรรมเหมือนกัน
2. ด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน หมายถึง สมาชิกรวมกลุ่มกันเพื่อทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ การประสานงานกัน ประสพผลสำเร็จร่วมกัน โครงสร้างพื้นฐานเกี่ยวกับความสามัคคีภายในทีมกีฬาจะสะท้อนให้เห็นถึงการรับรู้ของสมาชิกในทีมมีความเป็นหนึ่งเดียวกัน การรวมกลุ่มเพื่อต้องการให้ทีมหรือกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ก่อให้เกิดความเอื้ออาทร ความห่วงใย ทำให้การทำกิจกรรมหรือเล่นกีฬามีความสนุกสนานยิ่งขึ้น เพราะมีการประสานสัมพันธ์ที่ดีภายในทีม

สมมติฐานของการวิจัย

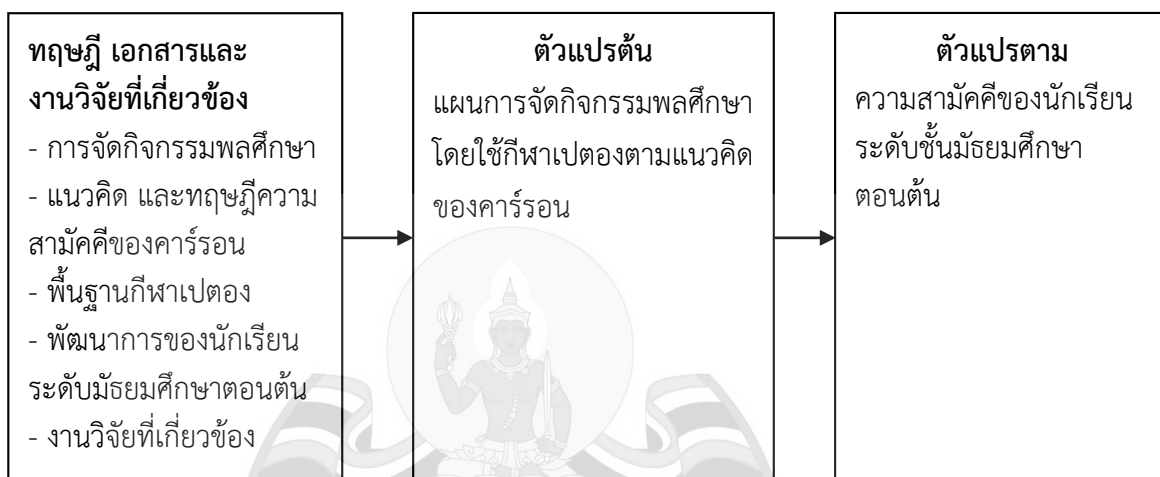
1. ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปิดตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนการทดลองและหลังการทดลองมีความแตกต่างกัน
2. ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปิดตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกัน

ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย

1. ได้แผนการจัดกิจกรรมทางพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปิดตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
2. ได้แนวทางในการใช้ผลของการจัดกิจกรรมทางพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปิดตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อนำไปปรับใช้กับนักเรียน นักศึกษา และบุคคลทั่วไป

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมพลศึกษา ทฤษฎีความสามัคคีของคาร์รอน พื้นฐานกีฬาเปตอง พัฒนาการของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่องผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของ คาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้ กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อ เปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรม พลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม และเพื่อ เปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหลังการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้ กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและหลักการจัดกิจกรรมพลศึกษา
2. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความสามัคคีของคาร์รอน
3. หลักการและพื้นฐานเกี่ยวกับกีฬาเปตอง
4. พัฒนาการของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและหลักการจัดกิจกรรมพลศึกษา

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดให้ผู้เรียน เรียนรู้ 8 กลุ่มสาระ การเรียนรู้ ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษา และพลศึกษา การงานอาชีพและเทคโนโลยีและภาษาต่างประเทศ ซึ่งในกลุ่มสาระสุขศึกษาและ พลศึกษามีการจัดทำสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระ การเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เพื่อกำหนดแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนให้เหมาะสมกับระดับความสามารถ ความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ให้สามารถ พัฒนาได้เต็มศักยภาพเน้นให้ความรู้และพัฒนาการทางด้านต่างๆ ให้สอดคล้องกับลักษณะวัฒนธรรม ท้องถิ่นวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมสากล ซึ่งหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานจัดระดับ การศึกษาเป็น 3 ระดับ ดังนี้

ระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6) เป็นช่วงแรกของการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้นทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ ทักษะการคิดพื้นฐาน การติดต่อสื่อสาร กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม และพื้นฐานความเป็นมนุษย์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างสมบูรณ์และ สมดุลทั้งในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และวัฒนธรรม โดยเน้นการจัดการเรียนรู้แบบ บูรณาการ

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3) เป็นช่วงสุดท้ายของการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้สำรวจความถนัดและความสนใจของตนเอง ส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนตัว มีทักษะในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ คิดสร้างสรรค์ และคิดแก้ปัญหา มีทักษะในการดำเนินชีวิต มีทักษะการใช้เทคโนโลยี เพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ ความคิด ความดีงาม และมีความภูมิใจในความเป็นไทย ตลอดจนใช้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพหรือการศึกษาต่อ

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6) การศึกษาระดับนี้เน้นการเพิ่มพูนความรู้และทักษะเฉพาะด้าน ตอบสนองความสามารถความถนัดและความสนใจของผู้เรียนแต่ละคนทั้งทางด้านวิชาการและวิชาชีพ มีทักษะในการใช้วิทยาการและเทคโนโลยี ทักษะกระบวนการคิดขั้นสูง สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพมุ่งพัฒนาตนและประเทศตามบทบาทของตน สามารถเป็นผู้นำ และผู้ให้บริการชุมชนในด้านต่าง ๆ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 9-10)

โดยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3) ได้กำหนดว่าเมื่อจบสาระการเรียนรู้ผู้เรียนจะมีคุณภาพ ดังนี้

1. เข้าใจและเห็นถึงความสำคัญของปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการเจริญเติบโตทั้งทางด้านพัฒนาการที่มีต่อสุขภาพและชีวิตในช่วงวัยต่าง ๆ
2. เข้าใจ ยอมรับ สามารถปรับตัวได้เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ความรู้สึกทางเพศ ความเสมอภาคทางเพศ สร้างและรักษาสัมพันธ์ภาพและมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่นตักเตือนใจ แก้ปัญหาที่ตามมาด้วยวิธีการที่เหมาะสม
3. เลือกรับประทานอาหารที่เหมาะสม ได้สัดส่วน ส่งผลดีต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการในช่วงวัยรุ่นและมีประโยชน์ต่อร่างกาย
4. มีทักษะในการประเมินอิทธิพลของเพศ เพื่อน ครอบครัว ชุมชนและวัฒนธรรมที่มีต่อเจตคติค่านิยมเกี่ยวกับสุขภาพและชีวิต และสามารถจัดการได้อย่างเหมาะสม
5. ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยพฤติกรรมเสี่ยง ต่อสุขภาพ เช่น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อุบัติเหตุ การใช้ยาสารเสพติด และความรุนแรง รู้จักสร้างเสริมความปลอดภัยให้แก่ตนเองครอบครัวและชุมชน
6. เข้าร่วมกิจกรรมทางกาย กิจกรรมทางกีฬา กิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางการเพื่อสุขภาพ และสมรรถภาพทางกลไกได้อย่างปลอดภัย สนุกสนาน และปฏิบัติเป็นประจำสม่ำเสมอตามความถนัดและความสนใจ
7. แสดงความตระหนักในความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมสุขภาพการป้องกันโรค การดำรงสุขภาพการจัดการกับอารมณ์และความเครียด การออกกำลังกายและการเล่นกีฬากับการมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี
8. สำนึกในคุณค่าศักยภาพและความเป็นตัวของตัวเอง
9. ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกา หน้าที่ความรับผิดชอบ เคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่นให้ความร่วมมือในการแข่งขันกีฬา และการทำงานเป็นทีมด้วยความมุ่งมั่นและมีน้ำใจเป็นนักกีฬากันประสบความสำเร็จตามเป้าหมายด้วยความชื่นชมและสนุกสนาน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมีจุดมุ่งหมายที่มีต่อผู้เรียนซึ่งเป็นกำลังของชาติ คนเป็นมนุษย์ที่มีความสมดุล ทั้งทางด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึก ในความเป็นพลเมือง ไทย พลเมืองโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ ทรงเป็น ประมุข มีความรู้และทักษะขั้นพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษ การประกอบอาชีพและ การศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานของความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และ พัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ การพัฒนาที่สำคัญ คือ การพัฒนาที่สมดุลอย่างเป็นองค์รวมทุกด้านเพื่อ ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดีทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์และสังคม กิจกรรมผู้เรียนจึง เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้นำองค์ความรู้ ทักษะจาก การเรียนรู้ประสบการณ์ของผู้เรียนมาปฏิบัติกิจกรรมพัฒนาตนเองเพื่อเป็นคนดี มีคุณธรรมจริยธรรมมี จิตสำนึกสาธารณะ ทั้งดงาม เป็นคนมีปัญญาในการใช้ทักษะชีวิต การคิดการสื่อสารการใช้เทคโนโลยี เป็นคนมีความสุข ในการดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553, น. 168)

2. แนวคิด ปรัชญา และหลักการพลศึกษา

แนวคิด ปรัชญา และหลักการพลศึกษาเป็นหลักการที่ได้มาจากความคิดรวบยอด ที่เกิดจากแนวคิดหรือหลักการทางพลศึกษา เช่น จากประสบการณ์ ความรู้ ความเข้าใจ การวิเคราะห์ การทดลอง การพิสูจน์ ในเรื่องต่าง ๆ รวมกัน ดังนั้น ค่านิยม หลักการทางพลศึกษาที่ได้ผ่าน การกลั่นกรอง เป็นทฤษฎีและเป็นที่ยอมรับในวิชาพลศึกษา จนสามารถนำมาใช้เป็นเป็นแนวทางในการจัดการเรียน การสอนได้ ตามที่นักวิชาการได้กล่าวถึงแนวคิด ปรัชญา และหลักการพลศึกษาไว้ดังนี้

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561, น. 5-6) ได้กล่าวถึง หลักการพลศึกษา หมายถึง ความคิด รวบยอดต่าง ๆ ทางพลศึกษาซึ่งอาจจะได้จากข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์ เช่น สรีรวิทยาการออก กำลังกาย จิตวิทยาการศึกษา หรือเป็นหลักการที่ได้จากความคิดรวบยอดที่เกิดจากแนวคิด หรือหลักการทางปรัชญา เช่น จากประสบการณ์ความรู้ความเข้าใจ หรือความหยั่งเห็น (Insight) ในเรื่องต่างๆรวมกัน ดังนั้น ค่านิยม หลักการและปรัชญาทางการพลศึกษาที่ได้ผ่านการกลั่นกรองเป็น ทฤษฎีและเป็นที่ยอมรับในวิชาชีพพลศึกษาจนสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการ สอนได้นั้น มีบทบาทสำคัญในการที่จะช่วยให้นักเรียนหรือบุคคลมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ที่สำคัญ ดังต่อไปนี้ ดังนั้น ปรัชญาในการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาตามแบบใหม่ ตามที่ได้ขยายความให้มีความหมายกว้างขวางเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิมนี้นี้จึงเป็นการเรียนการสอนที่มุ่งเพื่อให้เด็กมีความเป็นคนที่ สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น คือเป็นการเรียนการสอนที่ทำให้เด็กมีพัฒนาการ 1) สมรรถภาพทางกาย เพื่อให้เด็กได้มีสุขภาพที่สมบูรณ์ดี 2) ด้านทักษะเบื้องต้นของการเคลื่อนไหวและทักษะการศึกษา เพื่อให้เด็กสามารถเล่นกีฬาในเวลาว่างได้ตามอัธยาศัยของตนเอง 3) ด้านความรู้ความเข้าใจใน วิธีการเคลื่อนไหวและทักษะกีฬาต่างๆเพื่อให้เด็กสามารถออกกำลังกายและเล่นกีฬาได้ด้วย ความปลอดภัย 4) ด้านคุณธรรม เพื่อให้เด็กเป็นผู้มีระเบียบวินัยและมีน้ำใจนักกีฬา 5) ด้านเจตคติที่ดี ต่อการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเพื่อให้เด็กได้นำความรู้และประสบการณ์ต่างๆไปใช้เล่น กีฬาและออกกำลังกายเป็นประจำทุกวันได้ จากหลักการและทฤษฎีทางการพลศึกษาที่ได้ผ่านการ วิเคราะห์การพิจารณาการตีความและการขยายความหมายนี้ จึงทำให้วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มี บทบาทสำคัญในหลักสูตรการศึกษา ในโรงเรียนมากยิ่งขึ้นอีกมาก ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้โดยได้ให้

คำจำกัดความหรือความหมายของการพลศึกษาใหม่ว่า พลศึกษาคือกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่งที่ใช้กิจกรรมพลศึกษาหรือกีฬาที่ได้เลือกสรรแล้ว เป็นสื่อของการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนมีพัฒนาการทั้งในด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านทักษะการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย และทักษะการเล่นกีฬา ด้านความรู้ความเข้าใจในวิธีการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย ด้านคุณธรรมประจำตัว เช่น การมีน้ำใจนักกีฬาและด้านเจตคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายด้วยการได้ลงเล่นหรือมีส่วนร่วมจริงในกิจกรรมพลศึกษาหรือกีฬาต่าง ๆ ด้วยตนเอง

วิชุนท์ พูลศรี (2560, น. 8) ได้สรุปความรู้ความเข้าใจหลักการและปรัชญาพลศึกษาเป็นเครื่องมือเพื่อช่วยให้ครูผู้สอน สามารถกำหนดทิศทางและแนวทางในการปฏิบัติงานในด้านพลศึกษาได้โดยถูกต้องและเป็นผลดีอย่างแท้จริง ได้แก่ เมื่อครูผู้สอนพลศึกษาจัดทำหลักสูตรเพื่อให้ผู้เรียนในระดับใดระดับหนึ่งนั้น ครูสามารถวางจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเพื่อให้ผู้เรียนได้มีการเรียนรู้มีการพัฒนาการในด้านต่างๆที่เป็นไปตามหลักการที่ถูกต้อง การจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักการและปรัชญาการพลศึกษาเป็นอย่างดีจึงสามารถช่วยกำหนดจุดประสงค์ของการเรียนรู้ เลือกกิจกรรมวิธีการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดผลและการให้คะแนนผู้เรียนเป็นไปโดยถูกต้องและสอดคล้องกับหลักการและปรัชญาการพลศึกษาได้อย่างแท้จริง

กล่าวโดยสรุป แนวคิด ปรัชญา และหลักการพลศึกษา หมายถึง ความคิดรวบยอดที่เกิดจากแนวคิดหรือหลักการทางพลศึกษา เช่น จากประสบการณ์ ความรู้ความเข้าใจ ในเรื่องต่าง ๆ รวมกัน ทั้งยังสามารถเป็นเครื่องมือให้ครูผู้สอนใช้กำหนดแนวทางในการปฏิบัติงานในด้านพลศึกษาได้อย่างถูกต้อง ตลอดจนการวัดและประเมินผลการให้คะแนนผู้เรียน เป็นไปโดยถูกต้องสอดคล้องกับหลักการและปรัชญาการพลศึกษา ดังนั้น แนวคิด ปรัชญาและหลักการทางพลศึกษาที่ได้ผ่านการกลั่นกรองเป็นทฤษฎีและเป็นที่ยอมรับใน วิชาพลศึกษาแล้ว สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ของครูผู้สอน

3. ความสำคัญและจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมพลศึกษา

กิจกรรมพลศึกษา เป็นกิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหวเพื่อเสริมสร้างพัฒนาทางด้านต่าง ๆ ของร่างกายและระบบอวัยวะทางกายของเด็ก เช่น การเดิน การวิ่ง การกระโดด ขว้างปา ห้อยโหน เป็นต้น เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา จากการเข้าร่วมกิจกรรม โดยให้จัดกิจกรรมตามความต้องการของสังคมและมีมาตรฐานในการรักษาสุขภาพของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นกิจกรรมการเคลื่อนไหวทางพลศึกษา โดยมีนักวิชาการได้ให้ความหมายกิจกรรมพลศึกษาหลายท่าน ดังนี้

สุวิมล ตั้งสัจพจน์ (2540, น. 14-15) ได้กล่าวว่า การศึกษาวิชาพลศึกษาเป็นการศึกษาเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนทางด้านร่างกาย จิตใจ สมรรถภาพด้านต่าง ๆ รวมถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการออกกำลังกายที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

ภัทร อัญชลีกุล และสุรณะ ดิงศภักย์ (2560, น. 10) ได้กล่าวถึง กิจกรรมพลศึกษาว่าเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ร่างกายมีการเคลื่อนไหว ถือเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญในชีวิตประจำวัน และมีความจำเป็นในการพัฒนาคุณภาพทั้งในด้านการงานและการดำรงชีวิต ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาชาติ

จากความหมายของกิจกรรมพลศึกษาดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมพลศึกษา หมายถึงการจัดกิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหวที่ เคลื่อนไหวของร่างกาย เพื่อให้เกิดกระบวนการพัฒนาระบบ อวัยวะทางกาย ส่งผลให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ บุคลิกภาพและการจัดระเบียบร่างกายดี เสริมสร้างประสบการณ์ต่าง ๆ สามารถเสริมสร้างและพัฒนาในด้านความรู้ ด้านคุณธรรม จริยธรรม นำประสบการณ์ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน การทำงานและการดำรงชีวิต จากเหตุผลดังกล่าว กิจกรรมพลศึกษา จึงเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้นำองค์ความรู้ ทักษะจากการเรียนรู้และ ประสบการณ์ของผู้เรียนมาปฏิบัติกิจกรรม ที่มีต่อตนเองทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม จิตใจ และสติปัญญา ให้เป็นคนที่สามารถดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างสร้างสรรค์

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561, น. 189-208) ได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายและปรัชญาของการจัด กิจกรรมพลศึกษาโดยที่พลศึกษาเป็นกิจกรรมการศึกษาเพื่อการพัฒนาตนเอง ส่งเสริมให้เด็กมีการ เจริญเติบโตด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา จิตใจและวัฒนธรรมของบุคคลแบ่งจุดมุ่งหมาย ของกิจกรรมพลศึกษาได้ ดังนี้

1. การพัฒนาการด้านร่างกาย คือความต้องการให้ผู้ทำกิจกรรมมีทักษะสุขภาพร่างกาย แข็งแรง เช่น ความอดทน ความเร็ว กำลัง ความคล่องตัว ปฏิบัติตอบสนอง ความยืดหยุ่นได้เป็นอย่างดี
2. การพัฒนาทางด้านจิตใจ คือมีความต้องการให้ผู้ทำกิจกรรมเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นคนมีเหตุผล รู้จักใช้สติปัญญา ตัดสินใจที่ถูกต้องและรวดเร็ว และสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ได้ดี
3. การพัฒนาทางด้านอารมณ์ คือ มีความต้องการให้ผู้ทำกิจกรรมรู้จักควบคุมอารมณ์ อดทน อดกลั้น ไม่โกรธง่าย ภูมิใจในตนเองเมื่อประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬา
4. การพัฒนาทางด้านสังคม คือ มีความต้องการให้ผู้ทำกิจกรรมฝึกการปรับตัวให้เข้ากับ ผู้อื่น การมีมนุษยสัมพันธ์การอยู่ร่วมกันในสังคม
5. การพัฒนาทางด้านระบบประสาทและกล้ามเนื้อ คือ มีความต้องการให้ผู้ทำกิจกรรมเกิด การพัฒนาด้านการทำงานของระบบประสาทและกล้ามเนื้อต่าง ๆ ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้มีความสัมพันธ์กัน

จักรพันธ์ ศรีมกุฏ (2552, น. 10-11) กล่าวว่าในปัจจุบันพลศึกษาจัดเป็นวิชาที่อยู่ในกลุ่ม สารการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ซึ่งอยู่ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พลศึกษาจึงมีความสำคัญเท่าเทียมกับกลุ่มสาระอื่นๆ ที่ให้ความสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนของผู้เรียน แต่ที่แตกต่าง คือพลศึกษาเป็นกิจกรรมทางกายที่ช่วยพัฒนาสมรรถภาพทางกาย สมรรถภาพทาง จิตใจ และคุณภาพชีวิต ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเรียน การสอนวิชาพลศึกษามี จุดมุ่งหมายเฉพาะที่สามารถมองเห็นได้เด่นชัด ดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้มีสมรรถภาพและสุขภาพของร่างกายดีขึ้น รวมทั้งการรักษาไว้ซึ่งสุขภาพ (Maintain Health) ที่ดีให้คงสภาพอยู่ต่อไป ความมุ่งหมายข้อนี้นับว่าสำคัญและเป็นหัวใจของการ เรียนการสอนพลศึกษา เพราะการศึกษาแขนงอื่นมีส่วนบกพร่องทางด้านนี้ วิชาพลศึกษาเท่านั้นมี บทบาทที่จะเสริมสมรรถภาพทางด้านร่างกายอย่างแท้จริง ถ้าการสอนไม่บรรลุผลตามความมุ่งหมาย นี้ ย่อมหมายถึงความล้มเหลวของการสอนนั้น ในสภาพความเป็นอยู่ของบุคคลทุกเพศ ทุกวัย ถือว่า

สมรรถภาพของร่างกายเป็นรากฐานอันสำคัญยิ่งที่จะสร้างความสำเร็จในการดำรงชีวิต และการประกอบภารกิจต่าง ๆ ในวัยเรียนเป็นช่วงระยะที่จะต้องสร้างสมให้เกิดขึ้นและหาทางรักษาไว้ต่อไป ฉะนั้น วิธีสอนจำเป็นจะต้องมุ่งไปสู่ภาวะการณ์มีสมรรถภาพและสุขภาพเป็นสำคัญให้มีทักษะในกิจกรรมทางด้านพลศึกษา และสามารถนำทักษะเหล่านี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ในโอกาสต่อไป เนื่องจากวิชาพลศึกษาอาศัยกิจกรรมต่าง ๆ ทางกายเป็นสื่อ ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องสร้างทักษะเสียก่อนให้เพียงพอ เพื่อจะได้นำทักษะอันเป็นพื้นฐานของกิจกรรมไปใช้ ถ้าขาดทักษะย่อมเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในการเข้าร่วมกิจกรรม ฉะนั้นการสอนส่วนใหญ่จึงจำเป็นการสร้างทักษะด้านต่าง ๆ ให้นักเรียน วิธีการสอนที่ดีก็คือวิธีการใดก็ตามที่สามารถให้ผู้เรียนมีทักษะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและเป็นทักษะที่ถูกต้อง ทักษะที่ได้ฝึกได้เรียนนอกจากจะใช้ได้ประโยชน์ในขณะที่เป็นนักเรียนและอยู่ในโรงเรียนแล้ว ควรจะเป็นทักษะที่สามารถนำไปใช้ในโอกาสอื่น คือ นอกบริเวณโรงเรียนและภายหลังสำเร็จการศึกษา ไปแล้วด้วยเพราะถือว่ากิจกรรมทางพลศึกษา มีความสำคัญตลอดชีวิต

2. ให้มีความรู้ความเข้าใจในด้านต่าง ๆ เป็นต้นว่า ความรู้ทางด้านคุณค่าของวิชาพลศึกษา ประโยชน์ของกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ประวัติความเป็นมาของกีฬา กฎ กติกา วิธีการเล่น มารยาทหลักเกี่ยวกับความปลอดภัย ประโยชน์ของการออกกำลังกาย เพราะความเข้าใจ เป็นส่วนสำคัญที่จะสร้างทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา ถ้าขาดความรู้เสียแล้ว การประกอบกิจกรรมพลศึกษาย่อมจะไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร ทั้งยังเกิดผลเสียอีกด้วย

3. เพื่อให้มีคุณลักษณะต่าง ๆ ประจำตัว คุณลักษณะดังกล่าวนี้ครอบคลุมไปทุก ๆ ด้านซึ่งเชื่อว่ากิจกรรมทางพลศึกษาจะมีส่วนช่วยและส่งเสริมได้ แม้ว่าคุณธรรมเหล่านี้จะไม่สามารถสร้างได้ในระยะสั้น แต่ในการสอนพลศึกษาทุกครั้งจำเป็นจะต้องสร้างทางด้านหนึ่งด้านใด โดยที่เราเชื่อว่าผู้เรียนจะค่อยๆ เพิ่มลักษณะของคุณธรรมขึ้นเรื่อยๆ จนถึงจุดมุ่งหมายอันสูงสุด คุณธรรมเหล่านี้ได้แก่ ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ความรักในหมู่คณะ ความเป็นผู้มีระเบียบวินัย มารยาทในการเล่นและการดูกีฬาการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี

4. เพื่อให้มีสุขนิสัยที่จะเป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม โดยทั่วไปแล้วถือว่าวิชาพลศึกษาเป็นวิชาสุขศึกษาภาคปฏิบัติ เพราะในการเรียนวิชาพลศึกษาต้องอาศัยการปฏิบัติเป็นหลัก มีสุขภาพดี มีความรู้ดี มีทักษะดี

จากที่กล่าวมาความสำคัญและจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมพลศึกษา สรุปได้ว่า พลศึกษาเป็นกิจกรรมทางกายที่มีจุดมุ่งหมายที่มีต่อสมรรถภาพทางกาย สมรรถภาพทางจิตใจ และคุณภาพชีวิต ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเรียน วิชาพลศึกษามีบทบาทที่จะเสริมสมรรถภาพทางกาย ร่างกายอย่างแท้จริง ถ้าการสอนไม่บรรลุผลตามความมุ่งหมายนี้ ย่อมหมายถึงความล้มเหลวของการสอน ในสภาพความเป็นอยู่ของบุคคลทุกเพศ ทุกวัย ถือว่าสมรรถภาพของร่างกายเป็นรากฐานอันสำคัญยิ่งที่จะสร้างความสำเร็จในการดำรงชีวิตเพื่อจะได้นำทักษะอันเป็นพื้นฐานของกิจกรรมไปใช้ให้มีความรู้ความเข้าใจในด้านประโยชน์ของกิจกรรมประเภทต่าง ๆ กิจกรรมทางพลศึกษายังมีส่วนช่วยและส่งเสริม คุณธรรม ได้แก่ ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ความรักในหมู่คณะ ความเป็นผู้มีระเบียบวินัย มารยาทในการเล่นและการดูกีฬาการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีและเพื่อให้มีสุขนิสัย มีสุขภาพดี มีความรู้ดี มีทักษะดี

4. แนวคิดการจัดกิจกรรมพลศึกษา

นักการศึกษาและนักวิชาการได้กล่าวถึงทฤษฎีและหลักการจัดกิจกรรมพลศึกษาไว้ ดังนี้
 วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561, น. 149) ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับหลักการจัดกิจกรรมพลศึกษาว่า พื้นฐานของการจัดกิจกรรมพลศึกษาให้กับเยาวชนนั้น ผู้จัดกิจกรรมต้องจัดตามความต้องการ ความสามารถและความสนใจของเยาวชน รวมทั้งผู้สอนต้องให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ การใช้สถานที่ การใช้อุปกรณ์และอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับพลศึกษาเสมอ ทั้งนี้เพราะกิจกรรมพลศึกษา เป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ที่สามารถเสริมสร้าง พัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญาให้แก่นักเรียนได้ อย่างไรก็ตามในการจัดกิจกรรมพลศึกษา นั้นควรจัดให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา เพื่อให้เกิดผลดีแก่นักเรียนทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรงสมบูรณ์ ด้านความสามารถทักษะในการทำกิจกรรมกีฬาต่าง ๆ ที่ได้เรียนไปแล้ว ไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ ได้ ด้านความรู้ความเข้าใจหลักการเบื้องต้นในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาอย่างปลอดภัยเพื่อสุขภาพตนเอง ด้านความมีคุณธรรมและมีน้ำใจนักกีฬา และด้านความสนใจเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ เพื่อมิตรภาพ และเพื่อความสนุกสนาน

ภัทร อัญชลีสกุล และสุรณะ ดิงศรัทีย (2560, น. 13) ได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมพลศึกษาของ สุวิมลตั้งสัจพจน์ (2540, น. 18) ที่กล่าวไว้ว่า กิจกรรมทางกายมีความสำคัญต่อสุขภาพและสุขภาวะของคนรวมทั้งเด็กที่อยู่ในโรงเรียนกิจกรรมทางกายมีประโยชน์มากมายช่วยลดความเสี่ยงของสุขภาพจากโรคเบาหวาน ความดันโลหิตสูง และการมีไขมันในเลือดสูง กิจกรรมทางกายช่วยเสริมสร้างกระดูกและกล้ามเนื้อ ปรับปรุงสมรรถภาพที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพมีสุขภาพทางสังคมและจิตใจที่ดี

จากแนวคิดการจัดกิจกรรมพลศึกษาของนักวิชาการดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า เยาวชนได้ออกกำลังกาย ได้เคลื่อนไหวร่างกายอย่างถูกต้อง เหมาะสม การเรียนการสอน การฝึกอบรมการจัดการแข่งขันกีฬา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่ทำให้เกิดการพัฒนาทางด้านร่างกายเป็นหลักเนื่องจากกิจกรรมพลศึกษาเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ทางพลศึกษา จึงต้องพิจารณาอย่างรอบคอบว่า กิจกรรมนั้นๆ จะเกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนมากน้อยเพียงใด การจัดกิจกรรมพลศึกษาให้ประสบผลสำเร็จมากที่สุดต้องคำนึงถึงการเจริญเติบโตและการพัฒนาการทุกด้านของผู้เรียน พร้อมทั้งเน้นการเสริมสร้างสมรรถภาพร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญาของแต่ละบุคคล ทำให้ผู้ร่วมกิจกรรมสนุกสนาน ร่าเริง แจ่มใส และมีทัศนคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมพลศึกษา

5. การจัดกิจกรรมพลศึกษานอกเวลาเรียน

การจัดกิจกรรมพลศึกษานอกเวลาเรียน เป็นกิจกรรมที่จัดให้นักเรียนได้มีโอกาสได้เคลื่อนไหวร่างกายและแสดงออกอย่างอิสระ โดยยึดความสนใจและความสามารถของนักเรียนแต่ละคนเป็นหลัก ในปัจจุบันกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา กำหนดให้เรียนสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง ซึ่งไม่เพียงพอต่อการพัฒนาทางด้านร่างกายของนักเรียน ขัดแย้งกับผลการศึกษาที่ผ่านมาที่ได้นำเสนอถึงการมีกิจกรรมทางกายของเด็ก และวัยรุ่น ควรมีกิจกรรมเคลื่อนไหวทางกายอย่างน้อย 60 นาที หรือมากกว่านั้นต่อวัน เพื่อพัฒนาความสมบูรณ์ของร่างกาย (ดิศพล บุญพาชาติ, 2562, น. 47) ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2560, น. 2) ได้ให้ความหมายของคำว่า ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ ไว้ว่า ลดเวลา หมายถึง การลดเวลาเรียนภาควิชาการและการลดเวลาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่ผู้เรียน ผู้รับความรู้ เช่น การบรรยาย การสาธิต การศึกษาใบความรู้ ให้น้อยลง เพิ่มเวลารู้ หมายถึง การเพิ่มเวลาและโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง มีประสบการณ์ตรง คิดวิเคราะห์ ทำงานเป็นทีม และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีความสุขจากกิจกรรมสร้างสรรค์ที่หลากหลายมากขึ้น การบริหารจัดการ เวลาเรียน หมายถึง การจัดสัดส่วนเวลาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ ผู้เรียนเป็นผู้รับความรู้ให้ น้อยลง และเพิ่มเวลาของกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติจริง และสร้างความรู้ด้วย ตนเองมากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาตามความสนใจ ความถนัดและความต้องการ ได้เพิ่มพูน ทักษะการคิดวิเคราะห์ ทักษะชีวิต ความมีน้ำใจ การทำงานเป็นทีม และมีความสุขในการเรียนรู้

อรนุช ลิ้มศิริ (2560, น. 1649) ได้สรุปความหมายของการศึกษานอกห้องเรียน จากการ ศึกษาของนักวิชาการศึกษาหลายท่าน ดังนี้

1. การศึกษานอกห้องเรียนเป็นการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง
2. การศึกษานอกห้องเรียนแนวคิดแบบสหวิทยาการที่บูรณาการศาสตร์ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เพื่อให้ ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร
3. การศึกษานอกห้องเรียนเป็นวิธีการที่ผู้เรียนเรียนจากประสบการณ์ตรง เน้นการลงมือ ปฏิบัติ ภายนอกห้องเรียน เน้นความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับทรัพยากรธรรมชาติ
4. การศึกษานอกห้องเรียน เป็นการใช้สถานที่นอกห้องเรียนเป็นห้องปฏิบัติการเพื่อให้ ผู้เรียนเรียนรู้ เกี่ยวกับธรรมชาติ หรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว
5. การศึกษานอกห้องเรียนทำให้หลักสูตรสมบูรณ์ครอบคลุมมากขึ้น โดยเน้นกระบวนการ เรียนรู้ที่ เกิดขึ้นทั้งภายในห้องเรียน และการศึกษาสิ่งแวดล้อมนอกห้องเรียนรวมถึงการเข้าค่ายและ การจัดกิจกรรม นันทนาการต่าง ๆ
6. การศึกษานอกห้องเรียนทำได้หลายวิธี รวมถึงการพาผู้เรียนไปที่สวนสาธารณะเพื่อ ศึกษาพันธุ์ไม้ ดอกไม้ชนิดต่าง ๆ การศึกษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ รวมถึงการเข้าร่วม โปรแกรมผจญภัยภายใต้การ ดูแลของครูผู้ที่มีประสบการณ์

ธนวัฒน์ ช่วยบำรุง และคณะ (2561, น. 26) ได้สรุปการจัดกิจกรรมพลศึกษานอกเวลา เรียนไว้ว่าเป็นกระบวนการที่ใช้กิจกรรมพลศึกษาเป็นสื่อกลางเพื่อให้ นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมนอก เวลาเรียนโดยบรรลุวัตถุประสงค์ทางพลศึกษาทั้ง 5 ด้าน ทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และ สติปัญญา

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมพลศึกษานอกเวลา หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอน ที่อยู่นอกเหนือจากการเรียนภายในห้องเรียน ซึ่งสามารถเรียนจากประสบการณ์ตรง ด้านความรู้ และเจตคติและทักษะต่าง ๆ เน้นการลงมือปฏิบัติ โดยใช้กิจกรรมพลศึกษาหรือชนิดกีฬาเป็น สื่อกลาง ให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรม เพื่อพัฒนาความสมบูรณ์ของร่างกาย นักเรียนสามารถนำสิ่งที่ เรียนนอกเหนือจากการเรียนภายในห้องเรียน มาทดลองปฏิบัติในสภาพจริงได้ในเวลาว่าง และ นอกเหนือจากเวลาเรียนได้ ทั้งนี้ในการจัดกิจกรรมพลศึกษานอกเวลา ยังทำให้นักเรียนได้ทบทวนการ ทำกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งยังใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์อีกด้วย

แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความสามัคคีของคาร์รอน

1. ความหมายและความสำคัญของความสามัคคี

Carron (1982, pp. 123-138) กล่าวว่า ความสามัคคี หมายถึง ความพร้อมเพรียงกัน ความปรองดองกัน กลมเกลียว ร่วมใจกันปฏิบัติงานเพื่อบรรลุผลสำเร็จตามที่ต้องการเกิดงานอย่างสร้างสรรค์ ปราศจากการทะเลาะเบาะแว้ง ไม่เอารัดเอาเปรียบกัน การยอมรับความมีเหตุผลยอมรับความแตกต่าง ความหลากหลายทางความคิด ความหลากหลายทางเชื้อชาติ ผู้ที่มีความสามัคคี คือ ผู้ที่เปิดใจกว้าง รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีความมุ่งมั่นต่อการรวมพลังช่วยเหลือเกื้อกูล เพื่อให้งานสำเร็จลุล่วง สามารถแก้ปัญหาและจัดการความขัดแย้งได้เป็นผู้มีเหตุผล ยอมรับความแตกต่าง ความหลากหลายวัฒนธรรม ความคิดและความเชื่อ พร้อมทั้งจะปรับตัวเพื่อที่จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติ รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนทั้งในฐานะผู้นำและผู้ตามที่ดี สมานฉันท์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการทำงาน คือ การร่วมแรงร่วมใจในการทำงานอย่างเต็มที่ มีความสุข มองโลกในแง่ดี ปฏิบัติตามข้อตกลงของกลุ่ม ไม่มีปัญหาทะเลาะวิวาท มีความสุขกับการทำงานเป็นทีม ยินดีให้ความช่วยเหลือกันและกันและงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ และยังได้พัฒนาตัวชีวิตพฤติกรรมคุณธรรมด้านความสามัคคี

นักวิชาการได้สรุปความหมายของความสามัคคีว่า ความพร้อมเพรียง ความกลมเกลียว ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน รักใคร่กัน มีความคิดเห็นร่วมกัน รวมกลุ่มกำลังเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง ให้สำเร็จวัตถุประสงค์ของกลุ่ม และกำลังที่รวมกันนั้นเป็นกำลังกาย กำลังความคิดเห็น กำลังความรู้ โดยใช้กำลังความสามารถเหล่านี้ร่วมกันปฏิบัติงานด้วยความกลมเกลียว ไม่ทะเลาะวิวาท ทำงานร่วมกันมีความสุขความทุกข์ร่วมกัน การร่วมแรงร่วมใจในการคิดและการปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อให้กลุ่มบรรลุผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ และความสามัคคีคือการรวมกำลังเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งให้สำเร็จสมประสงค์ตามความต้องการของกลุ่ม หรือสังคม และกำลังที่รวมกันนั้น เป็นได้ทั้งกำลังกาย กำลังความคิดเห็น กำลังความรู้ กำลังทรัพย์ โดยใช้ความสามารถเหล่านี้ร่วมกันปฏิบัติงานด้วยความกลมเกลียว โดยไม่มีการทะเลาะคิดทำลาย หรือแก่งแย่งชิงดีกันการที่บุคคลสามารถปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นได้ ให้ความร่วมมือ และเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ปฏิบัติหน้าที่การงานโดยพร้อมเพรียงกันถือประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง แสดงออกถึงการร่วมแรงร่วมใจ ร่วมกันปฏิบัติงานให้สำเร็จด้วยดีเพื่อประโยชน์ส่วนรวม ความหมายดังกล่าวความสามัคคีเป็นการมารวมกันเพื่อสร้างประโยชน์สุข ไม่ใช่รวมกันเพื่อทำลายหรือสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่น (บุญสม โพธิ์เงิน, 2537, น. 25; นิยดา สุวิชาวรพันธุ์, 2541, น. 37)

จากความหมายของความสามัคคีข้างต้น สรุปได้ว่า ความสามัคคี คือ การทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งด้วยความพร้อมเพรียง ความกลมเกลียว ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน รักใคร่กัน มีความคิดเห็นร่วมกัน ทำงานร่วมกัน มีความสุข ความทุกข์ร่วมกัน การรวมกำลังของหน่วยต่างๆเป็นได้ทั้งกำลังกาย กำลังความคิดเห็น กำลังความรู้ กำลังทรัพย์ ไม่เอารัดเอาเปรียบกัน การยอมรับความมีเหตุผลยอมรับความแตกต่าง ความหลากหลายทางความคิด พร้อมทั้งจะปรับตัวเพื่อที่จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนทั้งในฐานะผู้นำและผู้ตามที่ดีเป็นการรวมกันเพื่อสร้างประโยชน์ และความสุขไม่ใช่ร่วมกันทำลาย หรือสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่น แสดงออกให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน ไม่คิดเอาดีหรือเด่นแต่ตัวเอง มีความจงรักภักดีต่อหมู่คณะ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ร่วมกันปฏิบัติงานให้สำเร็จด้วยดี ไม่ก่อให้เกิดความแตกแยกในหมู่คณะ

2. ความสำคัญของความสามัคคี

ความสำคัญของความสามัคคี จะเกิดขึ้นได้ ต้องมีความเคารพซึ่งกันและกัน อยู่ร่วมกันในสังคมด้วยดี มีความสุข ความสงบ ไม่ทะเลาะเบาะแว้ง ไม่ทำร้ายทำลายกัน การอยู่ร่วมกันจะมีความอบอุ่น เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ร่วมใจกันสร้างความสามัคคีปรองดองให้เกิดขึ้น มีความเคารพ มีความแตกต่างทางความคิด ความแตกต่างทางวัฒนธรรม เชื้อชาติ ศาสนา และร่วมมือร่วมใจกันเสียสละเพื่อส่วนรวม ตามที่นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของความสามัคคี ดังนี้

ไทยรัฐ ยนต์วิสูตร (2552, น. 2) ได้กล่าวถึงความสำคัญของความสามัคคีในการเล่นกีฬาในประเภททีมของ สืบสาย บุญวิบุตร (2541) ว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นมากต่อการเล่นกีฬาประเภททีมถ้าเพราะถ้านักกีฬาสามัคคีกันหรือร่วมใจกันเป็นหนึ่งเดียวย่อมมีผลต่อความสามารถในการเล่น การประสานสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมทีมที่ช่วยในการเล่นและแข่งขันกันอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุ มุ่งหมายของทีมได้เป็นอย่างดีความสามัคคีในทีมเป็นกระบวนการของความสัมพันธ์ต่อเนื่อง หากสมาชิกในทีมยังมีความสัมพันธ์กันความสามัคคีจะพัฒนาต่อไปด้วยเมื่อมีการรวมทีมเป็นเวลานานกฎระเบียบและข้อตกลงภายในทีมจะเพิ่มมากขึ้นเกิดความผูกพันมีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในทีมมากขึ้นและมีมุ่งหมายของทีมเกิดขึ้นดังนั้นเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการการประสานสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในทีมมีการจัดปรับความเข้าใจเมื่อเกิดข้อขัดแย้งทางความคิดเห็นควรประสานความคิดเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่มนอกจากนี้ข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่งคือความสามัคคีเป็นความสัมพันธ์แบบสองทางทั้งการให้การรับการเกิดการคาดหวังผลระหว่างสมาชิกกลุ่มด้วยกันเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายกลุ่มที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ ไทยรัฐ ยนต์วิสูตร (2552, น. 1) ยังกล่าวถึงปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ทีมประสบความสำเร็จในการแข่งขันของ สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทรทะลุไทย (2542, น. 11) ว่าปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ทีมประสบความสำเร็จในการแข่งขันคือการเตรียมความพร้อมการสร้างความมั่นใจในตนเองการสร้างขวัญกำลังใจและความสามัคคีในทีม เช่นเดียวกับ สืบสาย บุญวิบุตร (2541, น. 16) ได้กล่าวว่ากีฬาประเภทนั้นเป็นกีฬาที่มีจำนวนผู้เรียนมากซึ่งนักกีฬาแต่ละคนต่างจะมีพื้นฐานทางด้านจิตใจและสถานะทางด้านสังคมที่แตกต่างกัน ดังนั้นสิ่งที่จำเป็นต่อการเล่นกีฬาประเภททีมมากที่สุดคือความสามัคคีในทีม

จากการรวบรวมความหมายและลักษณะพฤติกรรมของความสามัคคีดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าเป็นความหมายของความสามัคคี หมายถึง การยอมรับในความแตกต่างของกันและกัน ทำงานร่วมกันด้วยความยินดีและเป็นสุขและคงไว้ซึ่งความเป็นมิตรต่อกัน โดยพฤติกรรม คือ การช่วยเหลือการทำงาน ไม่ทะเลาะวิวาทกัน และยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น การประสานสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในทีมมีการปรับความเข้าใจเมื่อเกิดข้อขัดแย้งทางความคิดเห็นประสานความคิดเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย ความสามัคคีเป็นความสัมพันธ์แบบสองทางทั้งการให้การรับการเกิดการคาดหวังผลระหว่างสมาชิกกลุ่มด้วยกันเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายกลุ่มที่ตั้งไว้

3. หลักการความสามัคคี

3.1 ปัจจัยการเกิดความสามัคคี

ความสามัคคีเป็นส่วนหนึ่งของการอยู่ร่วมกัน เป็นการรวมตัวกัน สร้างความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มมีจุดประสงค์ความมุ่งหมายที่จะทำบางสิ่งบางอย่างร่วมกันตามที่ (ไทยรัฐ ยนต์วิสูตร, 2552, น. 8) ได้ศึกษาทฤษฎีความสามัคคีของ สืบสาย บุญวิบุตร (2541, น. 21) ดังนี้

3.1.1 ความสามัคคีเป็นวงจรชีวิต (Life cycle model) อย่างหนึ่ง หมายถึง ความสามัคคีมีการพัฒนาแบบวงจรไม่หยุดนิ่งและเป็นระบบดังนี้

1) การรวมกัน เป็นการรวมเข้าร่วมกลุ่มกันระหว่างผู้ที่สนใจในสิ่งเดียวกัน หรือกีฬาชนิดเดียวกันเพื่อร่วมเล่น และแข่งขันมีการตั้งจุดมุ่งหมายร่วมกันแล้วพยายามที่จะให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

2) การทดสอบและจัดปรับเกณฑ์รวมถึงบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม หลังจากการเข้ากลุ่ม ก็จะมีการสำรวจความต้องการระหว่างสมาชิก ต่อจากนั้นก็จะประชุมเพื่อตั้งจุดมุ่งหมายเดียวกัน และเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมาย สมาชิกทุกคนจะถูกตรวจสอบความสามารถและจัดปรับบทบาทของตนเอง มีการตั้งระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อตกลงร่วมกันเพื่อให้กลุ่มดำเนินกิจกรรมได้เป็นอย่างดี มีความสามัคคีเพื่อให้ได้งานหรือพัฒนาความสามารถให้ได้สูงสุดตามที่ตั้งจุดหมายไว้

3) สร้างเกณฑ์มาตรฐานของกลุ่ม หลังจากรวมกันได้ระยะเวลาหนึ่งเพื่อพัฒนาความสามารถ สร้างแรงจูงใจ สร้างการประสานสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกลุ่มในการใช้ความพยายามในการเพิ่มงานและคุณภาพของงาน การมีมาตรฐานกลุ่ม ทำให้ทุกคนต้องพยายามคงหรือรักษามาตรฐานนั้นไว้พร้อมพยายามพัฒนามาตรฐานนั้นให้สูงขึ้น

4) เพิ่มผลิตผล ความสามัคคีทำให้เกิดการประสานสัมพันธ์ที่ดี มีแรงจูงใจมีความพยายามเพื่อพัฒนาความสามารถทางการกีฬาให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการ และสิ่งที่ได้ตามมาก็คือผลของงานที่ทุกคนร่วมกันทำ

5) แยกจากกัน เมื่อมีการรวมกันและพัฒนาสูงสุดแล้ว โดยธรรมชาติก็จะมี การแยกจากกันไป เพราะการลดลงของแรงจูงใจก็จะลดความพยายามและในที่สุดก็แยกจากกันอีก เพื่อเริ่มกระบวนการการรวมกลุ่มกันเพื่อพัฒนาความสามัคคีใหม่

3.2 ความสามัคคีมีรูปแบบเป็นลูกตุ้มนาฬิกา (Pendular model) โดยเป็นรูปแบบที่สมาชิกภายในกลุ่มจะมีการเคลื่อนไหวกลับไปกลับมาในทิศทางเดิมตลอดเวลา โดยการปฏิบัติซ้ำ ๆ จากหลักการให้คำปรึกษา และหลักการทางจิตบำบัดจะต้องทำความเข้าใจให้ได้ว่า การรวมกลุ่มเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีความขัดแย้งกันภายในใจ แล้วพยายามรวมกลุ่มกันเพื่อที่จะขจัดความขัดแย้ง เมื่อผู้ที่มีความขัดแย้งกันมารวมกลุ่มกันสร้างทีม เพื่อใช้ความพยายามร่วมกันเพื่อให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายกลุ่มที่ตั้งไว้ ก็จะมีการรวมกลุ่มย่อยให้เป็นกลุ่มใหม่จากผู้ที่มีความขัดแย้งกันใหม่ที่เกิดจากการรวมกลุ่มจะเป็นอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ เช่นการคัดเลือกนักกีฬา นักกีฬามาจากหลายแห่งหลายที่มาจากโค้ชและวิธีการฝึกซ้อมที่แตกต่างกัน เมื่อมาคัดตัวร่วมกันก็จะเกิดความเครียดความกังวล กลัวว่าในการคัดเลือกตัวอาจจะไม่ผ่าน สิ่งเหล่านี้นักกีฬาจะรู้สึกสับสนเพราะไม่อาจจะไปแลกเปลี่ยนความคิดกับใคร หากไม่ปรึกษาใครก็ทำไม่ได้ แต่หลังจากคัดตัวติดแล้วก็จะหันหน้าหานักกีฬาคณะอื่นเพื่อร่วมประสานและแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นแล้ว ก็จะรวมกันในกลุ่มที่มีความคิดเห็นคล้ายกัน หลังจากดำเนินไประยะหนึ่ง ความขัดแย้งก็เกิดได้อีกก็จะมีการจัดปรับกลุ่มย่อยที่มีความเห็นคล้ายกันอีกซึ่งพฤติกรรมจะเกิดอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ

ไทยรัฐ ынดีวิสูตร (2552, น. 10) อ้างถึงทฤษฎีความสามัคคีของ Cartwright (1968, pp. 91-109) ที่ได้กล่าวถึงองค์ ประกอบและปัจจัยที่มีผลต่อความสามัคคี รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีและความสามารถในการเล่นกีฬา ดังนี้

1. ลักษณะกีฬาที่ต้องการประสานงานกันระหว่างผู้เรียนและลักษณะงานที่ต้องร่วมมือกันเช่น กีฬาบาสเกตบอล หรือกีฬาฟุตบอล นักกีฬาต้องมีการเล่นที่มีการประสานงานกันจึงจะทำให้ทีมชนะได้ ดังนั้น ผู้ฝึกสอนควรจัดประสบการณ์เพื่อสร้างและพัฒนาการประสานกันระหว่างนักกีฬา เพื่อให้แต่ละคนประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้และประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของทีม

2. ความมั่นคงของทีม ขนาดและความเหมือนกันระหว่างสมาชิกกลุ่ม หมายถึง ระยะเวลาของความเป็นทีม ประวัติ ความเป็นมาของทีม ทั้งประวัติการแข่งขัน สถิติการแพ้-ชนะ และลักษณะความสัมพันธ์ของสมาชิกกลุ่ม ล้วนมีผลต่อความมั่นคงของทีม และแน่นอนที่สุดจะมีผลต่อความสามัคคีของทีมและความสามารถในการประสานงานกันระหว่างกีฬาในทีม เพื่อเพิ่มความสามารถในการเล่นกีฬาระหว่างนักกีฬา

3. ลักษณะความคล้ายถึงกันระหว่างสมาชิก เช่น เชื้อชาติ ศาสนา ลักษณะที่พิกทางภูมิศาสตร์ ระดับฐานะทางเศรษฐกิจล้วนมีผลต่อการพัฒนาความสามัคคีในทีมทั้งสิ้น

4. ขนาดของทีมจะมีผลต่อความสามัคคี กล่าวคือ หากทีมมีขนาดใหญ่ขึ้น ความสามัคคีจะลดลงอย่างเป็นสัดส่วน ดังนั้น หากกีฬาประเภททีมที่มีขนาดใหญ่ ควรมีการจัดแยกกลุ่มย่อยในการสร้างเสริมความสามัคคี โดยจะต้องใช้เทคนิคการสร้างสามัคคีอย่างมีระบบอย่างต่อเนื่อง

5. การประสบผลสำเร็จ ความสามัคคีทั้งระดับความสามารถที่ใกล้เคียงกัน และประวัติความสำเร็จเป็นปัจจัยหนุนให้เกิดความสามัคคีในทีม จากทฤษฎีนี้ผู้ฝึกสอนควรเข้าใจถึงกระบวนการสร้างความสามัคคีให้ดียิ่งขึ้น เพราะความสามัคคีไม่ใช่การสั่งให้เกิด แต่เป็นเพราะเวลา และกระบวนการในการจัดประสบการณ์ให้เกิด ซึ่งเมื่อเกิดแล้วสามารถจะลดหรือหมดสิ้นไปได้ตามกาลเวลาเช่นเดียวกัน

ไทยรัฐ ยนต์วิสูตร (2552, น. 12) ได้กล่าวถึง ปัจจัยหลักที่มีผลต่อความสามัคคีในทีม และผลที่เกิดจากความสามัคคีในทีมของ Carron ไว้ดังนี้

1. ปัจจัยของแต่ละบุคคลในทีม (Personal Factors) ความพอใจและประสบการณ์ของบุคคล

2. ปัจจัยภายในทีม (Team Factors) การสื่อสารเป้าหมายของทีมการบรรลุถึงเป้าหมาย

3. ปัจจัยของความเป็นผู้นำ (Leadership Factors) การพัฒนาความสามัคคีของผู้นำทีม

4. ปัจจัยของสภาพแวดล้อม (Environmental Factor) ขนาดของกลุ่ม

4. ผลที่เกิดจากความสามัคคีในทีม

1. ผลที่เกิดกับทีม คือ ความมั่นคงของทีม การแสดงความสามารถที่สมบูรณ์ของทีม ความสัมพันธ์ของสมาชิกในทีมที่แสดงออกมา

2. ผลที่เกิดกับบุคคลในทีม คือ พฤติกรรมที่แสดงออกของแต่ละบุคคล การแสดงออกของความสามารถที่สมบูรณ์ของแต่ละบุคคล ความสัมพันธ์ในทีมที่แสดงผลออกของแต่ละบุคคล

3. การสร้างเสริมความสามัคคี

การสร้างเสริมความสามัคคี มีจุดมุ่งหมาย เพื่อประสานข้อขัดแย้งต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ และเพื่อให้ประสบผลสำเร็จ ดังนั้น หลักในการสร้างเสริมความสามัคคีจึงต้องมีกฎระเบียบ

ข้อบังคับ ข้อตกลง ที่จะทำให้นักกีฬาปฏิบัติตัวเหมือน ๆ กันทุก ๆ คน แต่วิธีปฏิบัติเพื่อให้เกิดความสามัคคีนั่น จำเป็นที่จะต้องปลูกฝังความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของทีมให้จงได้ (สุปราณี ขวัญบุญจันทร์, 2545, น. 76-79)

5. ลักษณะของความสามัคคี

พิทยา บุญคงเสน (2556, น. 64) กล่าวว่า ความสามัคคีเป็นสิ่งที่ปรารถนาของผู้ฝึกสอนกีฬาทุกคน ดังนั้นจึงควรมีหลักการในการทำงาน และพยายามสร้างทีมให้มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ความสามัคคีในทีมเป็นรากฐานสำคัญในการแสดงความสามารถของทีม
2. สมาชิกในทีมมีความรู้สึกเหมือนครอบครัว รักและเคารพซึ่งกันและกันมีการสร้างความสัมพันธ์อันดีที่แน่นแฟ้น ช่วยเหลือกันเคารพในสิทธิของกันและกัน
3. สมาชิกร่วมแรงร่วมใจไปสู่เป้าหมายเดียวกันมีการกำหนดเป้าหมายร่วมกันและพยายามปฏิบัติให้ได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ร่วมกัน
4. ผู้ฝึกสอนต้องให้ความยุติธรรมแก่นักกีฬาทุกคนไม่เลือกปฏิบัติ
5. นักกีฬาทุกคนในทีมรับรู้ถึงความสำคัญของตนเองต่อทีม ไม่ยกย่องนักกีฬาคนใดคนหนึ่ง ควรให้ความสำคัญแก่นักกีฬาทุกคนในทีม
6. ควรสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างนักกีฬาด้วยกัน พยายามไม่ให้เกิดความแตกต่างระหว่างนักกีฬา

6. หลักธรรมในการเสริมสร้างความสามัคคี

นันทกา จิรานันท์ (2551, น. 19) ได้กล่าวถึง หลักธรรมในการเสริมสร้างความสามัคคีให้เกิดขึ้นในสังคม มี 6 ประการด้วยกัน คือ สาราณียธรรม 6 หมายถึง หลักอันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึกถึง ซึ่งถือเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการเสริมสร้างความสามัคคี มีน้ำหนึ่งใจเดียวกันให้เกิดขึ้นด้วย ซึ่งหากสังคมใดหรือหมู่คณะใดต้องการที่จะเสริมสร้างความสามัคคีและความเป็นปึกแผ่นให้เกิดขึ้น เป็นหลักธรรมที่จะเสริมสร้างความรู้สึกที่ดีให้เกิดขึ้นต่อกันและกัน ควรนำเอาหลักธรรมทั้ง 6 ประการนี้ไปใช้ ดังนี้

1. เมตตาโมกขกรรม หมายถึง การคิดดี ปรารถนาดี การมองกันในแง่ดี มีความหวังดี มีเมตตา คิดแต่ในสิ่งที่สร้างสรรค์ ไม่อิจฉา ไม่คิดอคติ ไม่พยาบาทโกรธแค้น รู้จักให้อภัยและให้โอกาสเมื่อทำในสิ่งที่ผิดพลาด
2. เมตตาวัจจกรรม หมายถึง พูดกันด้วยความรัก การพูดในสิ่งที่ดีงาม ความปรารถนาดี พูดให้กำลังใจ ไม่พูดซ้ำเติมกัน ไม่นินทาว่าร้ายทั้งต่อหน้าและลับหลัง พูดแนะนำกันในเรื่องที่มีประโยชน์สร้างสรรค์ ไม่โกหก
3. เมตตากายกรรม หมายถึง สนับสนุนช่วยเหลือกันทางด้านกำลังกาย การทำดีต่อกัน
4. สาธารณโกศล หมายถึง การรู้จักแบ่งปันผลประโยชน์ที่ให้อย่างยุติธรรมไม่เอาเปรียบกัน มีความอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่เบียดเบียน ไม่รังแก ไม่ทำร้ายกัน
5. ศีลสามัญญตา หมายถึง การปฏิบัติตนตามกฎระเบียบ กฎกติกา ข้อบังคับอย่างเดียวกัน ไม่ก้าวร้าวหยิ่งที่ ไม่เข้าข้างอำนาจบาตรใหญ่ ไม่ถืออภิสิทธิ์เหนือผู้อื่น
6. ทิฐุสามัญญตา หมายถึง ความเห็นเป็นอย่างเดียวกัน คิดในสิ่งที่ตรงกัน ปรับมุมมองให้ตรงกัน ไม่ยึดถือความคิดของตนเป็นใหญ่ รู้จักยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

จากที่กล่าวมาข้างต้น การสร้างความสามัคคีสรุปได้ว่า เป็นการเสริมสร้างความรู้สึกที่ดีให้เกิดขึ้นต่อกันและกันอยู่เสมอ การคิดดี ปรารถนาดีต่อผู้อื่น มีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน แนะนำกันในเรื่องที่มีประโยชน์ สนับสนุนช่วยเหลือเกื้อกูลกัน รู้จักแบ่งปันผลประโยชน์ที่ได้มาอย่างยุติธรรมไม่เอาเปรียบกัน ไม่ถืออภิสทิธิเหนือผู้อื่น รู้จักยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ทำให้การทำงานเป็นหมู่คณะประสบความสำเร็จราบรื่น ถือเป็นสิ่งที่ช่วยในการเสริมสร้างความสามัคคี

7. วิธีการเสริมสร้างความสามัคคี

ไทยรัฐ ยนต์วิสูตร (2552, น. 13) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเสริมสร้างความสามัคคีของ สืบสาย บุญวิบุตร (2541, น. 14) และวิธีการสร้างความสามัคคีในทีมกีฬาของคาร์รอน ไวด์นีย์

1. การเพิ่มแรงจูงใจในรายบุคคล ทำได้โดยการใช้กระบวนการแบบสนับสนุน (Supportive approach) การย้าถึงนักกีฬาที่เล่นดีและเล่นไม่ดี ทำให้นักกีฬาต้องใช้ความพยายามมากขึ้นนอกจากนี้ผู้สอนควรหาเวลาทำความรู้จักและศึกษานักกีฬาเป็นรายบุคคล

2. ให้แรงเสริมทั้งที่เป็นคำพูดชมเชยและทั้งที่ไม่ใช่คำพูด (Verbal and non-verble) ซึ่งสามารถให้ทันทีหลังการทำความดี แต่ในขณะเดียวกันคือการให้แรงเสริมในปริมาณที่พอเหมาะ ยุติธรรม และเท่าเทียม หากไม่ทำเช่นนั้นการให้แรงเสริมจะกลายเป็นการทำร้ายมากกว่าการสร้าง ความสามัคคีในกลุ่ม

3. การส่งเสริมให้สมาชิกมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง (Self-esteem) ทั้งที่เป็นทีมและเป็นรายบุคคลตลอดจนการสร้าง มุ่งหมายและการใช้ความพยายามที่จะบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ทั้งที่เป็นรายบุคคลและรายทีมจะเป็นการสร้างความรู้สึกที่ดีต่อตนเองให้ทั้งตัวเองและทีมทั้งยังได้ศึกษา วิธีการสร้างความสามัคคีในทีมกีฬาของ (Carron et al.,1982) ไวด์นีย์

3.1 การยอมรับความสามารถของผู้อื่นในทีม

3.2 โค้ช ผู้ฝึกสอน ต้องเรียนรู้และเข้าใจในตัวตนของนักกีฬาแต่ละคนและนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์

3.3 สร้างความภาคภูมิใจให้แต่ละคน

3.4 สร้างความรู้สึกแห่งความเป็นเจ้าของทีม

3.5 ร่วมกันกำหนดเป้าหมายของทีม และภาคภูมิใจในการมีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมายของทีม และเมื่อนักกีฬาทำได้ตามเป้าหมายโค้ชต้องชื่นชม

3.6 นักกีฬาแต่ละคนต้องยอมรับและเข้าใจในหน้าที่ของตนเองและเชื่อมั่นว่าตนเองมีความสำคัญต่อทีม

3.7 อย่าคาดหวังว่าจะไม่มีความขัดแย้งในทีม ยอมรับความขัดแย้งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในทีมได้ตลอดเวลา

3.8 หลีกเลี่ยงความรู้สึกต่อต้านขัดแย้งหรือไม่เห็นด้วยอย่างรุนแรงต่อเป้าหมายที่ทีมกำหนดไว้ และหลีกเลี่ยงที่จะให้นักกีฬาดำหนดทีเดียวกัน

3.9 ฝึกการเป็นผู้นำผู้ตามให้แก่สมาชิก เพื่อกระตุ้นความร่วมมือในการปฏิบัติงานร่วมกัน

3.10 แม้ผลการแข่งขันจะแพ้ โค้ชต้องเน้นที่ศักยภาพในการเล่นที่มีการพัฒนาขึ้นของนักกีฬา และเน้นให้เห็นว่าแม้ผลการแข่งขันออกมาว่าทีมแพ้แต่ทุกคนก็ทำดีที่สุดแล้ว

จากวิธีการสร้างเสริมความสามัคคี สรุปได้ว่า การเสริมสร้างความสามัคคี ให้เกิดขึ้นได้นั้นสามารถใช้หลักในการทำงานร่วมกัน สร้างความสัมพันธ์อันดีพี่น้อง การให้ความสำคัญต่อผู้ที่อยู่ร่วมกัน แรงจูงใจ การกำหนดเป้าหมายร่วมกันภายในทีม และหลักธรรม 6 ประการ ได้แก่ เมตตา มโนกรรม เมตตาจริกรรม เมตตากายกรรม สาธารณโกศล สีสสามัญญตา ทิฏฐิสามัญญตา มาเป็นการเสริมสร้างความรู้สึที่ดีให้เกิดขึ้นต่อกันและกัน เพื่อให้การทำงานเป็นหมู่คณะประสบความสำเร็จราบรื่น

8. แนวคิดความสามัคคีของคาร์รอน

เทเวศร์ จันทรหอม (2561, น. 14) ได้ศึกษาแนวคิดความสามัคคีของคาร์รอน โดยได้ให้ความหมายและองค์ประกอบของความสามัคคีแบ่งออกเป็น 2 มิติ ได้แก่

8.1 การรวมกลุ่มทางสังคม (Social cohesion) หมายถึง สมาชิกจะมารวมกลุ่มกันเนื่องจากมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน เรียกอีกอย่างหนึ่งคือ ทีมสปิริต (Team Spirit) ทำให้เกิดความรู้สึกห่วงใย เอื้ออาทร ความชอบระหว่างบุคคลที่ทำให้การเล่นกีฬาสนุกสนานหรือการทากิจกรรมสนุกสนานมากขึ้น

8.2 การรวมกลุ่มด้วยงาน (Task cohesion) หมายถึง การที่สมาชิกรวมกลุ่มกันเพราะต้องการให้ทีมหรือกลุ่มประสบผลสำเร็จในงาน หรือบรรลุตามจุดมุ่งหมายร่วมกัน ซึ่งจะเกิดขึ้นได้เพราะว่าการประสานสัมพันธ์ที่ดีภายในทีม หรือการมีทีมเวิร์ค (Teamwork) หรือการประสานกันอย่างดีระหว่างเพื่อนร่วมทีม การทำงานเป็นทีมนั้นเป็นโครงสร้าง ซึ่งสามารถหาได้ในความสัมพันธ์ ผลลัพธ์ของทั้งส่วนบุคคลและของกลุ่ม ผลลัพธ์ของเราแสดงว่าความเข้าใจในการทำงานเป็นทีมนั้นต้องมีความสอดคล้องกันของสมาชิกทุกคนในทีม นั่นคือสมาชิกทุกคนต้องรับรู้หน้าที่ในทีมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ความสามัคคี มีความจำเป็นมากต่อการเล่นกีฬาประเภททีม ถ้านักกีฬามีความสามัคคีกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จะส่งผลต่อความสามารถในการเล่น การประสานสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนภายในทีม ช่วยเหลือในการเล่นและการแข่งขันมีประสิทธิภาพ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ จุดมุ่งหมายของทีมได้เป็นอย่างดี ความสามัคคีในกลุ่มเป็นกระบวนการของความสามัคคี อย่างต่อเนื่อง หากสมาชิกกลุ่มยังมีความสัมพันธ์กันความสามัคคีจะพัฒนาเพิ่มขึ้นตามไปด้วย เมื่อมีการรวมกลุ่มกันเป็นจะมีกฎระเบียบ ข้อตกลงภายในกลุ่ม มีความสัมพันธ์กันระหว่างสมาชิกในกลุ่มจะเพิ่มมากขึ้น มีจุดมุ่งหมายของกลุ่มเกิดขึ้น ดังนั้นเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการ การประสานสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกลุ่ม มีการปรับความเข้าใจเมื่อเกิดความขัดแย้งทางความคิดเห็น นอกจากนี้ข้อเท็จจริงอีกประการ คือ ความสามัคคีเป็นความสัมพันธ์แบบ 2 ทาง ทั้งการให้และการรับ เกิดการคาดหวังผลระหว่างสมาชิกกลุ่มด้วยกันเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายกลุ่มที่ตั้งไว้ ซึ่งมีอิทธิพล ต่อการสร้างและทำลายความเป็นทีม จากทฤษฎีจะเห็นว่าความสามัคคี เมื่อเทียบกับจำนวนผู้ปฏิบัติงาน แม้ว่าความสามัคคีดูเหมือนจะทำให้ได้งานน้อยกว่า หรือปริมาณงานลดลง แต่ในทางการกีฬา ความสามัคคีเป็นปัจจัยที่สำคัญในการเล่นและการแข่งขันของกีฬาประเภททีม ทั้งผู้ฝึกสอนและนักกีฬาต่างเห็นความสำคัญและสร้างความสามัคคีภายในกลุ่ม เมื่อได้ทำการกำหนดความเหนียวแน่นของกลุ่ม มีความแตกต่าง 2 ประการหลัก คือ

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคลกับกลุ่ม บุคคลต้องได้รับการยอมรับจากสมาชิกกลุ่มและสามารถอยู่ในกลุ่มต่อไป กลุ่มถูกเป็นตัวแทนโดยการยอมรับของกลุ่มทั้งหมด ขณะที่การบูรณาการกลุ่ม ที่มาจากความใกล้ชิด ความคล้ายคลึงกัน และความสามัคคีภายในกลุ่ม

2. ความแตกต่างระหว่างความเหนียวแน่นด้วยงานและความเหนียวแน่นทางสังคม เป็นแรงจูงใจที่มีต่อและดำรงความสัมพันธ์ทางสังคมภายในกลุ่มจะเห็นได้ว่ามิติของการรวมกลุ่มที่คาร์รอนได้เสนอนั้นมีองค์ประกอบที่ครอบคลุมทั้งทางด้านจิตใจและทางด้านทักษะความสามารถทางร่างกายของนักกีฬา ความเหนียวแน่นด้วยงานเป็นแรงจูงใจเพื่อบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์กร ขณะที่ความเหนียวแน่นทางสังคม จึงมีความเหมาะสมที่จะนำแนวคิดของคาร์รอนนี้มาใช้ในกิจกรรมพลศึกษาพลศึกษาเพื่อส่งเสริมความสามัคคีของนักเรียนที่ได้รับกิจกรรมพลศึกษาในกีฬาประเภททีม เพราะความสามัคคีเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในกีฬาประเภททีม (Leo et al. 2010, pp. 320-325)

ความสามัคคีเป็นเรื่องของโครงสร้างที่เกิดขึ้นภายในกลุ่มที่มีความเป็นปึกแผ่น ความเป็นหนึ่งเดียวกัน โดยแบ่งออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ การรวมกลุ่มทางสังคม หมายถึง สมาชิกจะรวมกลุ่มกันเพราะเกิดความรู้สึกที่ดีต่อกันที่เรียกว่าความเป็นทีมเดียวกันหรือทีมสปิริต เกิดความรู้สึกเอื้ออาทร ความห่วงใย ความชอบระหว่างบุคคลที่ทำให้การทำกิจกรรมหรือการเล่นกีฬามีความสนุกสนานมากยิ่งขึ้น และการรวมกลุ่มด้วยงาน หมายถึง การที่สมาชิกรวมกลุ่มกันเพราะต้องการให้ทีมหรือกลุ่มประสบความสำเร็จในงานหรือบรรลุตามจุดมุ่งหมายร่วมกัน ซึ่งจะเกิดขึ้น ได้เพราะว่าการประสานสัมพันธ์ที่ดีภายในทีม หรือการมีทีมเวิร์ค (Teamwork) การประสานกันอย่างดีระหว่างเพื่อนร่วมทีม ซึ่งความสามัคคีภายในทีมมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพของทีม ดังที่ Kremer et al. (2012, pp. 89-102) ได้ให้ความหมายว่า ความสามัคคี หมายถึง เป็นกระบวนการของกลุ่มที่บุคคลได้มารวมตัวกันเป็นปึกแผ่นเพื่อแสวง หาเป้าหมายร่วมกัน

Carron et al. (1985, pp. 244-266) ได้พัฒนาแบบวัดเกี่ยวกับความสามัคคีภายในทีม Group environment questionnaire (GEQ) ซึ่งเป็นรูปแบบแนวคิดพร้อมอธิบายถึงโครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวกับความสามัคคีภายในทีมกีฬา ได้แก่

1. Group integration-task (GI-T) สะท้อนให้เห็นถึงการรับรู้ของสมาชิกในทีมแต่ละคนที่มีความเป็นหนึ่งเดียวกัน ในการรวมกลุ่มมุ่งเน้นที่งานเพื่อต้องการให้ทีมหรือกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ที่วางไว้ ที่เกิดขึ้นได้เพราะมีการประสานสัมพันธ์ที่ดีภายในทีม

2. Group integration-social (GI-S) สะท้อนให้เห็นถึงการรับรู้ของสมาชิกแต่ละคนที่มีความเป็นหนึ่งเดียวกันในการรวมกลุ่มเพื่อกำหนดกิจกรรมต่าง ๆ ทางสังคม ก่อให้เกิดความเอื้ออาทร ความห่วงใย ความชอบระหว่างบุคคลที่ทำให้การทำกิจกรรมหรือเล่นกีฬามีความสนุกสนานยิ่งขึ้น

3. Individual attraction to the group-task (ATG-1) สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของสมาชิกแต่ละคนในทีมที่รวมกลุ่มกัน เพราะต้องการให้ทีมหรือกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ที่เกิดขึ้นได้ เพราะมีการประสานสัมพันธ์ที่ดีภายในทีม

4. Individual attraction to the group-social (ATG-S) สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของสมาชิกแต่ละคนในทีมที่รวมกลุ่มกันเพราะก่อให้เกิดความเอื้ออาทร ความห่วงใย ความชอบระหว่างบุคคลที่ทำให้การทำกิจกรรมหรือเล่นกีฬามีความสนุกสนานยิ่งขึ้นภายในทีมหรือกลุ่ม

Carron et al. (2002, pp. 119-126) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ของความสามัคคีกับความสำเร็จในกีฬาบาสเกตบอลของมหาวิทยาลัย พบว่า ความสามัคคีทำให้เกิดความเชื่อมั่นในทีม ผู้ฝึกสอนสามารถพัฒนาระดับของความสามัคคีทั้งการรวมกลุ่มด้วยงาน และด้านการรวมกลุ่มทางสังคมให้กับทีมของตนเองอย่างต่อเนื่องเพื่อความสำเร็จของทีม

จากการศึกษาข้างต้นผู้วิจัยสรุปแนวคิดความสามัคคีของคาร์รอน แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม หมายถึง การรวมกลุ่มเพื่อเป็นทีมเดียวกันเกิดจากความรู้สึกที่ดีต่อกันมีความชอบในการทำกิจกรรมเหมือนกัน และด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน หมายถึง สมาชิกรวมกลุ่มกันเพื่อทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ การประสานงานกัน ประสพผลสำเร็จร่วมกัน โครงสร้างพื้นฐานเกี่ยวกับความสามัคคีภายในทีมกีฬา จะสะท้อนให้เห็นถึงการรับรู้ของสมาชิกในทีมมีความเป็นหนึ่งเดียวกัน การรวมกลุ่มเพื่อต้องการให้ทีมหรือกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ก่อให้เกิดความเอื้ออาทร ความห่วงใยทำให้การทำกิจกรรมหรือเล่นกีฬามีความสนุกสนานยิ่งขึ้น เพราะมีการประสานสัมพันธ์ที่ดีภายในทีม

9. แบบวัดความสามัคคี

ไทยรัฐ ยนต์วิสูตร (2552, น. 4) ได้ให้ความหมายของแบบวัดความสามัคคีไว้ว่า หมายถึง เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวัดระดับความสามัคคีภายในทีม ซึ่งมีองค์ประกอบของความสามัคคีเพื่อการรวมกลุ่มทางสังคม และเพื่อการรวมกลุ่มด้วยงาน โดยจะใช้เป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพในด้านความแม่นยำตรงเชิงโครงสร้าง กับความเชื่อมั่นของแบบวัด

การสร้างข้อคำถามให้ครอบคลุมมิติของการรวมกลุ่มหรือลักษณะการรวมกลุ่มตาม Carron (1982, p. 14) องค์ประกอบและปัจจัยที่มีผลต่อความสามัคคี ความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีและความสามารถในการเล่นกีฬา Cartwright (1968, p. 21) จำนวน 20 ข้อ ซึ่งได้แบ่งตามองค์ประกอบดังนี้

3.1 การรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion) จำนวน 9 ข้อ

3.2 การรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) จำนวน 11 ข้อ

การจัดแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาประเภททีมจะเป็นลักษณะของแบบประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ของลิเคิร์ต (Likert) โดยผู้ตอบแบบวัดจะได้รับการประเมินความรู้สึกที่มีต่อความสามัคคีในทีม แต่ละข้อตามระดับการประเมิน ซึ่งแต่ละระดับจะมีความหมาย ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับน้อยที่สุด

ความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม โดยวิธีการของครอนบราค อัลฟา (Cronbach's alpha reliability) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84

บุญชม ศรีสะอาด (2538, น. 21-30) กล่าวถึง การวัดคุณลักษณะทางด้านจริยธรรมระดับจริยธรรม ความสำนึกในหน้าที่พลเมือง คุณธรรม บุคลิกภาพ พฤติกรรมเชิงจริยธรรม เป็นต้น ซึ่งมีวิธีวัดคุณลักษณะ ดังนี้

1. การวัดโดยการสังเกต

1.1 การวัดตามการสังเกตตามแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ผู้วัดสังเกตว่านักเรียนมีพฤติกรรมตามรายการต่างๆ หรือไม่

1.2 การวัดโดยอาศัยการสังเกตคุณภาพตามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) เป็นการวัดที่ละเอียดมากขึ้น ผู้ประเมินต้องพิจารณาถึงระดับคุณภาพของแต่ละรายการด้วย

2. การวัดโดยใช้ข้อสนเทศจากนักเรียน

2.1 นักเรียนวัดผลตนเอง อาจใช้เครื่องมือหลายประเภท เช่น แบบตรวจสอบรายการ (Checklist) มาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) และแบบสอบถามแบบปลายเปิด

2.2 แบบให้สร้างจินตนาการ ให้นักเรียนดูภาพแล้วบรรยาย หรือแสดงความคิดเห็น

2.3 แบบวัดโดยสถานการณ์ นิยมใช้แบบเลือกตอบ

2.4 แบบให้เลือกกิจกรรม พฤติกรรม หรือสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง จากที่ยกมาให้ตัดสินใจ 2 อย่างเป็นคู่ ๆ (Pair Comparison) ซึ่งแต่ละอย่างแสดงพฤติกรรมแต่ละด้าน

2.5 โดยการสัมภาษณ์นักเรียนผู้ประเมินผลทำการสัมภาษณ์นักเรียนแล้วให้คะแนนหรือบันทึกข้อสนเทศจากคำตอบของนักเรียน

3. วัดโดยอาศัยของสนเทศหรือผลการวัดจากบุคคลอื่น

3.1 การทำสังคมมิติ

3.2 สัมภาษณ์คนที่รู้จักนักเรียนที่เราจะประเมิน

3.3 ใ้บุคคลอื่นตอบแบบสอบถามพฤติกรรมของนักเรียนที่เราจะวัด

หลักการและพื้นฐานเกี่ยวกับกีฬาเปตอง

1. ประวัติความเป็นมากีฬาเปตอง

กีฬาเปตองเป็นกีฬาที่เล่นกลางแจ้งประเภท มีการแพร่หลาย ดังเช่นในปัจจุบัน เมื่อประมาณ ค.ศ. 1910 โดยกลุ่มโปรวังซาล (Provonca) ซึ่งเดิมทีเป็นการโยนลูกทรงกลม ทำด้วยไม้ลังตอกด้วยหมุดหัวตะปู และปรับแต่งโดยช่างฝีมือ และการวิ่งโยนลูกดังกล่าว ต่อมาผู้เป็นแชมป์โปรวังซาลเกิดพิการ ต้องนั่งรถเข็น แต่ยังสามารถโยนลูกบูลแต่อยู่กับที่ ดังนั้นลูกโปรวังซาล จึงถูกคัดแปลงเล็กลง และโยนโดยไม่ต้องวิ่ง คำว่า "เปตอง" นี้ ในภาษาฝรั่งเศส หมายถึง สองเท้าคู่ อยู่กับที่ (เตชะ พุฒานนท์, 2556, น. 1) ผู้นำกีฬาเปตองมาเผยแพร่ในประเทศไทยคนแรก คือ อาจารย์จันทร์ โพยหาญ เมื่อปี พ.ศ. 2519 และต่อมาได้มีคณะกรรมการเผยแพร่กีฬาเปตอง คือ นายศรีภูมิ สุขเนตร (นักเรียนเก่าฝรั่งเศส) ซึ่งมีความรู้ความสามารถในการเล่นกีฬาเปตอง พร้อมด้วย นายชัยรัตน์ คำนวน และนายदनัย ตรีทัศนถาวร และต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น "สมาคมกีฬาเปตองแห่งประเทศไทย" เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2519 ปัจจุบันเปลี่ยนเป็น "สมาคมกีฬา เปตองแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี" โดยมี นายศรีภูมิ สุขเนตร เป็นนายกสมาคมคนแรก และได้รับการสนับสนุนจาก สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ในรัชกาลที่ 9 ทรงโปรดกีฬาเปตองและทรงรับเป็นองค์อุปถัมภ์ สนับสนุนให้มีการเล่นกีฬาเปตองในประเทศไทย กีฬาเปตองเป็นกีฬาพื้นฐานของกีฬาประเภทอื่น เพราะมีลักษณะการออกกำลังกายแบบค่อยเป็นค่อยไป ไม่หักโหม ไม่ต้องใช้กำลังมากหรือเกิดการปะทะ เป็นกีฬา

ที่เล่นได้ทุกเพศ ทุกวัย ไม่มีความได้เปรียบเสียเปรียบในด้านรูปร่างเพียงแต่ต้องใช้ไหวพริบฝึกฝนเรื่อง ความมีสมาธิ คิดหาวิธีการเล่น เกมรุก เกมรับ หรือวางแผนแก้ปัญหา เพื่อพลิกเกมการเล่นให้เป็นฝ่าย ได้เปรียบในการทำคะแนน นอกจากนี้ กีฬาเปตองยังเป็นกีฬาที่ผู้เล่นต้องเข้าถึง เข้าใจ จิตใจผู้ร่วมทีม ให้เกิดความสามัคคีเพราะหากเกิดความขัดแย้งจะทำให้เล่นเปตองไม่มีประสิทธิภาพ (อเนก ภูิกัก, 2559, น. 3)

2. ความสำคัญและประโยชน์ของกีฬาเปตอง

2.1 ความสำคัญของกีฬาเปตอง

สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ทรงช่วยส่งเสริมและเผยแพร่ให้อีกทางหนึ่ง พระองค์รับสั่งให้จัดการแข่งขันเปตองชิงชนะเลิศภาคตะวันออกเฉียงเหนือขึ้น

สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีและสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนากรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ทรงมี พระเมตตาแข่งขันหลายครั้ง กีฬาเปตอง จึงได้ชื่อว่า "กีฬาสมเด็จพระย่า" ในปี พ.ศ. 2527 สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ รับสมาคมเปตองแห่งแรกของประเทศไทยไว้ในพระอุปถัมภ์ และวันที่ 22 เมษายน 2530 ได้เปลี่ยนชื่อสมาคมเปตองเป็นสหพันธ์เปตองแห่งประเทศไทยในพระอุปถัมภ์ ปัจจุบันกีฬาเปตองได้รับความนิยมในทุกภาคของประเทศไทยและกำลังได้รับความนิยมเข้าในการแข่งขันกีฬาของส่วนราชการต่าง ๆ ตลอดจนภาคเอกชน เช่น กีฬาแห่งชาติ กีฬาเขตการศึกษา กีฬากองทัพไทย กีฬามหาวิทยาลัย กีฬาหน่วยงานราชการต่างๆ และกีฬารัฐวิสาหกิจ เป็นต้น ทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ

2.2 ประโยชน์ของกีฬาเปตอง

กีฬาเปตองถือได้ว่าเป็นพื้นฐานของกีฬาประเภทอื่น ที่ไม่หักโหมค่อยเป็นค่อยไป ไม่ต้องใช้กำลังมาก ลักษณะการเล่นเป็นการเสริมสร้างแนวความคิดและสติปัญญาผู้เล่น ในระหว่างการ เล่น ร่างกายจะได้รับการบริหารทุกส่วนเพราะต้องก้มตัวขึ้นลงเก็บลูกเปตอง เดินไปกลับในสนาม เพื่อเช็คพื้นสนาม เช็คจุดตกของลูกและอ่านเกม ลูกนั้น ในการโยนแต่ละแบบ โดยไม่รู้ตัว การเล่นกีฬาประเภทนี้เล่นได้ง่ายและสะดวกชุดแต่งกายหาได้ง่าย อุปกรณ์การเล่นกีฬาเปตองราคาไม่แพง เล่นได้ทุกสถานที่ ทุกสภาพสนามไม่ว่าจะเป็นพื้นดินลูกรังพื้นดินเรียบ ชุขระ หรือตามพื้นดินโดยทั่วไป ยกเว้นบริเวณที่มีต้นหญ้าขึ้นสูง สนามคอนกรีตและพื้นไม้ ประโยชน์ของกีฬาเปตอง สรุปได้ว่า กีฬาเปตองสามารถ พัฒนาผู้เล่นได้ในด้านต่าง ๆ พิเศษ ตรีรัตน์ผดุงผล และอรนุช ตระกูลแสงอุษา (2531, น. 3-5) ได้กล่าวถึงประโยชน์ดังนี้

1) พัฒนาด้านร่างกาย ได้แก่การพัฒนาส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้แก่ การพัฒนา กำลังแขน นิ้วมือ ข้อมือ ข้อศอก และหัวไหล่ให้สัมพันธ์กันเพื่อการบังคับลูกบอลให้ได้จังหวะและระยะ ที่ต้องการในด้านการพัฒนากำลังขา ผู้เล่นเปตองต้องเดินกลับไปกลับมาในสนามที่มีความยาว 15 เมตร กว้าง 4 เมตร ในระยะเวลาประมาณ 2 ชั่วโมงต่อ 1 เกม (13 คะแนน) ในระหว่างนั้นอาจจะนั่ง งอเข้าเพื่อ "วางลูกหรือเข้าลูก " หรืออาจจะยืนเพื่อ "ยิงหรือตีลูก " หากขาดการฝึกฝนอาจเกิดความเมื่อยล้าและขาดความแม่นยำ และการพัฒนาสายตา กีฬาเปตองยังช่วยให้เกิดการทำงานที่สัมพันธ์กัน ระหว่างสายตาและมือ เนื่องจากผู้เล่นเปตองต้องใช้สายตาคำนวณระยะทาง ทิศทางที่ "โยนลูก เข้าลูก หรือ ตีลูก" ให้แม่นยำ

2) พัฒนาด้านสติปัญญาและสมาธิ กีฬาเปตองเป็นกีฬาที่ผู้เล่นต้องอาศัยการคิด การคาด คะเน การคำนวณและการอ่านเกมในการเล่นอย่างจริงจังและต้องมีสมาธิสูง ผู้เล่นกีฬาเปตอง จึงต้องฝึกฝนเรื่องความมีสมาธิเพื่อการคิดหาวิธีการเล่นเกมรุก เกมรับ หรือเพื่อพลิกเกมการเล่น ความ มีสมาธิในการเล่นเกมรุก เกมรับ หรือเพื่อพลิกเกมจึงเป็นการพัฒนาสติปัญญาผู้เล่นได้เป็นอย่างดี

3) พัฒนาด้านจิตใจ กีฬาเปตองเป็นกีฬาที่ผู้เล่นต้องเข้าถึงจิตใจผู้ร่วมทีม ผู้เล่น ต้องฝึกความใจเย็น วางเฉย ไม่วิตกกังวล ไม่ท้อถอย หากเกิดการขัดแย้งกันจะทำให้เล่นได้โดยไม่มี ประสิทธิภาพ

4) พัฒนาด้านสังคม กีฬาเปตองเป็นกีฬาที่เล่นง่ายในสายตาของคนไทย จึงมี ผู้นิยมเล่นอย่างแพร่หลายและมีผู้นิยมเล่นจำนวนมากในหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อจะได้มาพบปะสังสรรค์กัน ได้รู้จักกัน และร่วมสนุกสนานสามัคคีกันเป็นการสร้างสังคมที่ดี แก่ผู้ที่มาร่วมโดยแท้จริง

5) พัฒนาการทางด้านสมาธิ กีฬาเปตองนั้น สมาธิเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับ นักกีฬาไม่ว่าจะเป็นการเล่นในประเภทเดี่ยวหรือประเภททีม ผู้เล่นจะต้องฝึกการวางเฉย เก็บอาการ เก็บอารมณ์ ไม่วิตกกังวลมากเกินไป ไม่แสดงอาการ ไม่ท้อถอย ไม่ตั้งความหวังมากเกินไป และไม่ใส่ใจต่อเสียงของผู้ชมรอบสนามไม่ว่าจะเป็นเสียงเชียร์ให้กำลังใจ หรือเสียงข่มขู่ หรือแม้แต่การสอนการ แก่เกมการเล่นของผู้เชียร์ เพราะจะทำให้หนักกีฬาเกิดสับสน ขาดความมั่นใจ ขาดสมาธิ มีผลโดยตรง ต่อฝีมือของตนเองในการเล่นเปตอง

6) กีฬาเปตองถือได้ว่าเป็นพื้นฐานของกีฬาประเภทอื่น กล่าวคือ ออกกำลังในช่วง เริ่มต้น ค่อยเป็นค่อยไปเหมือนการได้อบอุ่นร่างกาย ไม่หักโหมเหมือนกีฬาประเภทอื่น ๆ ที่ต้องใช้ กำลังมากกีฬาเปตองไม่ต้องใช้กำลังร่างกายปะทะแต่อย่างใด ดังนั้น จึงไม่มีความได้เปรียบเสียเปรียบ ในเรื่องรูปร่าง

7) กีฬาเปตองเล่นกันได้ทุกเพศ ทุกวัย อาศัยความแม่นยำและไหวพริบพร้อมด้วย กำลังกายเพียงเล็กน้อยก็สามารถเล่นได้ เอนก ภูิก (2559, น. 5-6) และการกีฬาแห่งประเทศไทย (2558, น. 4-5)

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยสรุปได้ว่า ประโยชน์ของกีฬาเปตอง เป็นกีฬาที่ไม่ต้องใช้ กำลังมาก ไม่มีการปะทะ และไม่มีความได้เปรียบเสียเปรียบในเรื่องรูปร่าง สามารถเล่นกันได้ทุกเพศ ทุกวัย โดยอาศัยความแม่นยำ ไหวพริบ ทั้งยังช่วยพัฒนาการทางด้านร่างกาย สติปัญญา จิตใจ สังคม และสมาธิ กีฬาเปตองเป็นกีฬาที่นิยมเล่นอย่างแพร่หลาย มักจะจัดการแข่งขันขึ้นเพื่อได้มาพบปะ สังสรรค์กัน ได้รู้จักกัน และร่วมเล่นสนุกสนานสร้างความสามัคคีกันเป็นการสร้างสังคมที่ดีแก่ผู้ที่มา ร่วมโดยแท้จริง อุปกรณ์การเล่นกีฬาเปตองราคาไม่แพง เล่นได้ทุกสถานที่ ทุกสภาพสนาม ไม่ว่าจะเป็น พื้นดินลูกรังพื้นดินเรียบ ขรุขระ หรือตามพื้นดินโดยทั่วไป

3. ทักษะกีฬาเปตอง

เอนก ภูิก (2559, น. 15-24) กล่าวว่า ทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาเปตองผู้เล่นควร ศึกษาในเรื่องของ กฎกติกา มารยาทในการเล่น ทักษะขั้นพื้นฐานการเล่นกีฬาเปตองที่ถูกวิธีและ ถูกต้องตามหลักสากล เริ่มตั้งแต่การเลือกลูกเปตองที่เหมาะสมกับผู้เล่น การจับ การโยน การยิงที่ถูก วิธีมีอะไรบ้าง ทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาเปตอง ดังนี้

3.1 การเลือกขนาดของลูกเปตอง มี 2 วิธี คือ

วิธีที่ 1 การใช้ปลายนิ้วทั้งห้าโอบลูกเปตอง ใช้นิ้วมือทั้งหมดโอบลูกเปตองไว้ สังเกตที่นิ้วมือทั้งสี่นิ้วปลายนิ้วอยู่กึ่งกลางลูกจะอยู่ในลักษณะที่ชิดกัน นิ้วหัวแม่มือจะแตะกับนิ้วชี้ ด้านข้าง

วิธีที่ 2 ใช้นิ้วกลางหนีบลูกเปตอง ใช้นิ้วกลางเพียงนิ้วเดียวหนีบลูกเปตองเข้ากับอุ้งมือแล้วคว่ำมือเพื่อดูว่าลูกเปตองอยู่จุดศูนย์กลางหรือไม่ ถ้าอยู่ถือว่าลูกเปตองนั้นเหมาะกับมือ

3.2 การเลือกน้ำหนักของลูกเปตอง

นอกจากจะเลือกขนาดลูกเปตองให้เหมาะกับมือแล้วการเลือกน้ำหนักของลูกเปตองให้สัมพันธ์กับผู้เล่นด้วยเช่นกัน หากใช้ลูกที่มีน้ำหนักมากเกินไปอาจส่งผลให้เกิดความเมื่อยล้า ทำให้ควบคุมลูกได้ยากในขณะเดียวกันหากเลือกน้ำหนักเบาเกินไปลูกจะลอยผิดปกติ ควรพิจารณาสภาพสนามด้วยว่ามีพื้นผิวเรียบ ควรใช้ลูกเปตองน้ำหนักเบาประมาณ 660-690 กรัม พื้นผิวขรุขระ เปียกชื้น ควรใช้น้ำหนักประมาณ 690-720 กรัม และพิจารณาผู้เล่นแต่ละตำแหน่งควรเล่นน้ำหนักดังนี้ มือเกาะหรือมือวาง ควรใช้เส้นผ่าศูนย์กลาง 71-73 มิลลิเมตร น้ำหนัก 680-720 กรัม มือยิงหรือมือตี ควรใช้เส้นผ่าศูนย์กลาง 73-76 มิลลิเมตร น้ำหนัก 660-700 กรัม มือแก้เกม ควรใช้เส้นผ่าศูนย์กลาง 72-74 มิลลิเมตร น้ำหนัก 670-710 กรัม

3.3 การเลือกลักษณะของลูกเปตอง

ขนาดและน้ำหนักของลูกเปตองเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญและสัมพันธ์กับผู้เล่นเป็นอันดับแรก ขึ้นต่อไปคือลักษณะของลูก ยี่ห้อและแบบ ลูกเกลี้ยง ลูกลาย ลูกลายหนึ่ง ลูกลายสอง ลูกลายสาม การพิจารณาเลือกขึ้นอยู่กับดุลยพินิจ ความเชื่อและความชอบของผู้เล่นมากกว่า

3.4 การจับลูกเปตอง ที่นิยมใช้มีทั้งหมดสี่แบบ ดังนี้

3.4.1 แบบนิ้วทั้งหมดอยู่ห่างกัน หรือการจับด้วยปลายนิ้วมือคล้ายการจับสิ่งของหรือวัตถุต่าง ๆ พบเห็นจำนวนไม่มาก วิธีนี้จับนี้พบเห็นได้ทั้งการโยนลูกเป้า และการยิง เหมาะสำหรับผู้เล่นที่ข้อมือไม่แข็งแรง

3.4.2 แบบนิ้วมือทั้งสี่อยู่ชิดกัน ลักษณะนี้พบเห็นโดยทั่วไปมากกว่าแบบแรก โดยเฉพาะมือยิง เหมาะสำหรับผู้เล่นที่มีกำลังข้อมือแข็งแรงปานกลาง และมือเกาะที่ใช้การโยนลูกดรอปที่ต้องโยนให้สูงแล้วตกตรงจุดที่ต้องการหรือตกใกล้ ๆ กับตำแหน่งเป้าหมาย

3.4.3 แบบนิ้วมือทั้งสี่ชิดกันโดยปล่อยนิ้วหัวแม่มือเป็นอิสระ พบมากกว่าสองแบบแรกลูกเปตองจะอยู่กลางฝ่ามือนิ้วทั้งสี่จับโอบลูกเปตองไว้ นิ้วหัวแม่มือปล่อยอิสระ สามารถบังคับได้หลากหลายแบบไปตามทิศทางที่กำหนด

3.4.4 แบบนิ้วมือทั้งสี่ชิดกันและใช้นิ้วหัวแม่มือยึดลูกเปตอง การจับลักษณะนี้นิยมมากที่สุดนิ้วมือทั้งสี่จะบังคับลูกให้อยู่กลางฝ่ามือ ส่วนนิ้วหัวแม่มือจะประคองลูกไว้ ใช้ได้ทั้งในการโยนหรือการยิง

3.5 การโยน

การโยนในที่นี้หมายถึงการโยนลูกเปตองให้เข้าใกล้เป้าหมายที่สุดไม่ว่าจะเป็นการนั่งโยน หรือยืนโยน เพราะในกติกาไม่ได้กำหนดหรือบังคับว่าผู้เล่นต้องนั่งหรือยืนโดยเท่ากัน เช่นเดียวกับการจับลูกเปตอง ส่วนใหญ่จะโยนในลักษณะคว่ำมือ ซึ่งนับว่าเป็นวิธีที่ถูกต้องและเป็นที่

ยอมรับโดยทั่วไป การโยนลูกเปตองระดับต่างๆ สามารถพัฒนาตนเองขึ้นไปจากการโยนลูกพื้นฐานแบบกึ่งครอบ และแบบครอบ ลักษณะการโยนแบ่งได้ 2 แบบคือ

1) การนั่งโยน มี 2 ลักษณะคือ การนั่งบนส้นเท้าข้างเดียวและการนั่งบนส้นเท้าทั้งสองข้างวางเท้าเสมอกันหรือเหลื่อมกันเล็กน้อยก็ได้ เขย่งเท้าทั้งสองแล้วนั่งลงบนส้นเท้า ลำตัวยืดตรงทั้งน้ำหนักบนส้นเท้าทั้งสองข้าง จับลูกเปตองตามวิธีที่ถูกต้อง เขยียดแขนให้ตรงลงแกว่งแขนเพื่อทดสอบว่าหลังมือจะถูกพื้นสนามหรือไม่ เท้าทั้งสองข้างจะอยู่ในวงกลม ห้ามเหยียบเส้นรอบวง ห้ามยกเท้าออกก่อนที่จะลูกเปตองจะตกถึงพื้น ก่อนการโยนสายตามองลูกเป้าและพื้นสนามว่ามีสภาพอย่างไร เมื่อพร้อมโยนแล้วให้โน้มตัวไปด้านหน้าเล็กน้อยเขยียดแขนไปด้านหลังเพื่อจะได้มีแรงส่งในการโยนลูกให้ตกในจุดที่ต้องการ การนั่งโยนเหมาะสำหรับเล่นในระยะใกล้ ประมาณ 6-8 เมตร ทุกสภาพสนาม

2) การยืนโยน มี 3 ลักษณะคือ การยืนแบบเท้าหน้าเท้าตาม การยืนแบบเท้าคู่ขนาน และการยืนแบบเท้าแยก 45 องศา การยืน 3 ลักษณะนี้ จะยืนเท้าชิดหรือเท้าห่างก็ได้ตามที่ผู้เล่นมีความถนัดเท้าทั้งสองข้างจะอยู่ในวงกลม ห้ามเหยียบเส้นรอบวง ห้ามยกเท้าออกก่อนที่จะลูกเปตองจะตกถึงพื้น เหมาะกับการเล่นในระยะไกลมากกว่า 8 เมตร และสนามมีสภาพขรุขระ เป็นสนามวิบาก เปียกชื้น ลักษณะการโยนจะเหมือนกับการนั่งโยนผู้เล่นควรก้มตัวเล็กน้อย ย่อเข้าเพื่อบังคับลูกเปตอง ไม่ให้ลอยสูงมาก อีกประการหนึ่งผู้ที่หัดเล่นใหม่มักจะล้มตัว เมื่อโยนไปแล้วจะยกขาข้างใดข้างหนึ่งขึ้น โดยเฉพาะนักกีฬาเปตอง ที่ยังไม่ชำนาญ

3.6 การยิงหรือการตี

ในการเล่นเปตองทุกประเภทจะมีการยิงเกิดขึ้นควบคู่กัน การยิงเป็นการเล่นในเชิงรุก แก้เกม ทำแต้ม หรือแม้กระทั่งเพื่อตัดแต้มคู่ต่อสู้ ในวงการเปตองไทยเรียกว่า “ตี” หมายถึงการกระทำของ ผู้เล่นฝ่ายหนึ่งใช้ลูกเปตองของตนไปทำให้ลูกเปตองของอีกฝ่ายออกห่างจากลูกเป้า ไปนอกสนามด้วยวิธีการใด วิธีการหนึ่งอย่างรุนแรง แต่ต้องไม่ผิดกติกา มี 2 ลักษณะ คือการยิงยิง และการนั่งยิง แต่การนั่งยิงมีข้อจำกัดมากมายไม่นิยมเล่น จึงขอกล่าวถึงเฉพาะการยิงยิง มี 3 แบบ คือ การยิงเลียด การยิงสองจังหวะ การยิงถึงตัว (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2558, น. 21-38)

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ทักษะขั้นพื้นฐานของกีฬาเปตอง เริ่มต้นต้องพิจารณาตั้งแต่การเลือกขนาดและน้ำหนักของลูกเปตอง การจับลูกเปตอง ลักษณะท่าทางการยืน การนั่ง การโยน และการยิงในลักษณะต่าง ๆ จะเห็นได้ว่าแต่ละอย่างจะมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันตามลำดับขั้นตอนซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้เล่นรู้และทำความเข้าใจ เนื่องจากเป็นพื้นฐานที่สำคัญ เป็นหัวใจสำคัญในการเล่นกีฬาเปตอง

4. วิธีการเล่นและการนับคะแนน

เอนก ภูิกัก (2559, น. 17-26) ได้ศึกษาวิธีการเล่นและการนับคะแนนสำหรับกีฬาเปตอง ไว้ดังนี้

1) เปตองเป็นกีฬาที่เล่นโดยมีผู้เล่น 2 ฝ่าย ในแต่ละฝ่ายจะมีผู้เล่น 1-3 คน ในทีมที่มี ผู้เล่นฝ่ายละ 1 คน หรือฝ่ายละ 2 คน แต่ละคนใช้ลูกเปตองคนละ 3 ลูก ในทีมที่มีผู้เล่นฝ่ายละ 3 คน แต่ละคนใช้ลูกเปตองคนละ 2 ลูก ทั้งนี้ จะต้องมิใช่ลูกเปตองไม่มากกว่า 12 ลูกในสนาม

2) ลูกเปตองที่ใช้ในการแข่งขันต้องเป็นโลหะเท่านั้น โดยมีเส้นผ่าศูนย์กลางระหว่าง 7.05 ถึง 8.00 เซนติเมตร และมีน้ำหนักระหว่าง 650-800 กรัม ส่วนลูกเป้าต้องทำด้วยไม้ มีเส้นผ่าศูนย์กลางระหว่าง 25-35 มิลลิเมตร

3) การเลือกทีมเพื่อเริ่มการแข่งขันจะ ใช้วิธีการ โยนเหรียญผู้เล่นในทีมที่ได้เปิดเกมจะเลือกจุดโยนเริ่มต้นโดยการขีดวงกลมลงบนพื้นสนามเพื่อกำหนดจุดเริ่มเล่น ซึ่งมีเส้นผ่าศูนย์กลางระหว่าง 35-50 เซนติเมตร

4) ผู้เล่นต้องโยนลูกเป้าออกไปในระยะ ไม่น้อยกว่า 6 เมตร และไม่เกิน 10 เมตร นับจากเส้นรอบวงด้านใกล้ที่สุดและต้องอยู่ห่างจากสิ่งกีดขวางต่าง ๆ เช่น กำแพง ต้นไม้ หรือเส้นเขตสนามไม่น้อยกว่า 1 เมตร

5) จากนั้นจึงโยนลูกเปตองลูกแรกของฝ่ายคนออกไปโดยพยายามโยนให้เข้าใกล้ตำแหน่งลูกเป้าหมายมากที่สุดเท่าที่จะทำได้และเท่าทั้ง 2 ข้างของผู้เล่นจะต้องยืนอยู่ภายในวงกลมที่กำหนด โดยห้ามเหยียบเส้นรอบวงหรือยกเท้าขึ้น และห้ามออกจากวงกลมก่อนที่ลูกเปตองจะตกถึงพื้น

6) ผู้เล่นอีกฝ่ายเข้ามายืนหรือนั่งในวงกลมที่กำหนดและพยายามโยนลูกเปตองของตนเอง ให้เข้าใกล้ลูกเป้าหมายมากกว่าฝ่ายตรงข้ามทำไว้ โดยอาจจะกระแทกลูกเปตองของฝ่ายตรงข้ามออกไปเพื่อให้ลูกเปตองของฝ่ายตนได้เปรียบ คือ ใกล้ลูกเป้าหมายที่สุด จากนั้นจึงเปลี่ยนให้ผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้โยนจนกว่าจะได้เปรียบ คือ ใกล้ลูกเป้าหมายกว่า และจะโยนสลับกันไปอย่างต่อเนื่อง จนกว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะหมดลูกเปตองในการเล่นหรือหมดลูกเปตองทั้ง 2 ฝ่าย

7) เมื่อทั้ง 2 ฝ่ายโยนลูกเปตองหมดแล้ว การนับคะแนนจึงเริ่มขึ้น โดยให้นับคะแนนจากลูกเปตองในแต่ละลูกที่เข้าใกล้ลูกเป้าหมายมากกว่าฝ่ายตรงข้ามตามลำดับแล้วให้จดบันทึกคะแนนไว้ (ลูกเปตอง 1 ลูก นับเป็น 1 คะแนน) จากนั้นเริ่มเล่นใหม่ในเที่ยวต่อไป โดยการโยนย้อนกลับด้านตรงข้ามภายในสนามเดิม ฝ่ายใดทำคะแนน ถึง 11 คะแนน หรือ 13 คะแนนก่อน จะเป็นฝ่ายชนะในเกมนี้ การจับลูกเปตองแบบต่าง ๆ นักกีฬาแต่ละคนนับไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับความถนัดของแต่ละบุคคล

พัฒนาการของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 17) ได้มีการจัดทำสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เพื่อกำหนดแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับระดับความสามารถความต้องการและความสนใจของผู้เรียนให้สอดคล้องกับลักษณะวัฒนธรรมท้องถิ่นวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมสากล

โดยได้กำหนดว่าเมื่อจบสาระการเรียนรู้ผู้เรียนจะมีพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ ดังนี้ ในระหว่างช่วงชั้นที่ 3 (ระดับชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 1- 3)

1. เข้าใจและเห็นความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการที่มีต่อสุขภาพและชีวิตในช่วงวัยต่าง ๆ

2. เข้าใจ ยอมรับ และสามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายจิตใจอารมณ์ความรู้สึกทางเพศความเสมอภาคทางเพศสร้างและรักษาสัมพันธภาพกับผู้อื่นและตัดสินใจแก้ปัญหาชีวิตด้วยวิธีการที่เหมาะสม

3. เลือกรับประทานอาหารที่เหมาะสม ได้สัดส่วน ส่งผลดีต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการในช่วงวัยรุ่น

4. มีทักษะในการประเมินอิทธิพลของเพศ เพื่อน ครอบครัว ชุมชนและวัฒนธรรมที่มีต่อเจตคติค่านิยมเกี่ยวกับสุขภาพและชีวิต และสามารถจัดการได้อย่างเหมาะสม

5. ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยพฤติกรรมเสี่ยง ต่อสุขภาพโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อุบัติเหตุการไต่ยา สารเสพติด และความรุนแรง รู้จักสร้างเสริมความปลอดภัยให้แก่ตนเอง ครอบครัว และชุมชน

6. เข้าร่วมกิจกรรมทางกาย กิจกรรมทางกีฬา กิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางการเพื่อสุขภาพ และสมรรถภาพทางกลไกได้อย่างปลอดภัย สนุกสนาน และปฏิบัติเป็นประจำสม่ำเสมอตามความถนัดและความสนใจ

7. แสดงความตระหนักในความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมสุขภาพการป้องกันโรค การดำรงสุขภาพการจัดการกับอารมณ์และความเครียด การออกกำลังกายและการเล่นกีฬากับการมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี

8. สำนึกในคุณค่าศักยภาพและความเป็นตัวของตัวเอง

9. ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกา หน้าที่ความรับผิดชอบ เคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่น ให้ความร่วมมือในการแข่งขันกีฬา และการทำงานเป็นทีมด้วยความมุ่งมั่นและมีน้ำใจเป็นนักกีฬาจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายด้วยความชื่นชมและสนุกสนาน

นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นวัยที่อยู่ระหว่างการเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กเป็นผู้ใหญ่ ทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา การเปลี่ยนแปลงนี้ถือว่าการเปลี่ยนแปลงที่มีความสำคัญต่อชีวิตของนักเรียนถ้าผู้ปกครองครูหรือผู้เกี่ยวข้องไม่เข้าใจและไม่สามารถส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรมหรือวิธีการที่เหมาะสม สนองความต้องการตลอดจนความสนใจของนักเรียนได้อย่างถูกต้องแล้ว อาจก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมามากมายได้ ซึ่งนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น จัดเป็นบุคคลที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น

วัยรุ่น หมายถึง บุคคลที่มีอายุ 13-21 ปี ช่วงชีวิตที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายเพื่อเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่เป็นวัยที่มีพัฒนาการที่รวดเร็วมีการเปลี่ยนแปลงในหลาย ๆ ด้าน คือ ชายเริ่มมีการผลิตน้ำอสุจิ และหญิงเริ่มมีประจำเดือน ไปจนกระทั่งร่างกายและจิตใจมีวุฒิภาวะ พร้อมที่จะเข้าสู่ความรับผิดชอบในวัยผู้ใหญ่ วัยรุ่นต้องปรับตัวและการปรับตัวนี้จะนำมาซึ่งความวิตกกังวล ความเครียดทางอารมณ์ช่วงวัยนี้ร่างกายพยายามปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมมากพยายามหัดตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองและพอใจจากการเปลี่ยนแปลงตนเอง ด้านสติปัญญา เจตคติและความสนใจ ซึ่งนักจิตวิทยาพัฒนาการถือว่าเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อการเปลี่ยนแปลงประกอบด้วยการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม ดังนี้ (กระทรวงการทองเที่ยวและกีฬา, 2562, น. 78-79)

ปิ่นประไพ โชติชัชวาลย์กุล (2564, น. 32-33) ได้กล่าวถึงพัฒนาการของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนี้

1. พัฒนาการนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทางด้านร่างกาย

พัฒนาการทางกาย พัฒนาการวัยมัธยมต้น ร่างกายของเด็กวัยนี้จะสูงขึ้น และมีน้ำหนักเพิ่มขึ้น

แขนขายาว มือใหญ่ขึ้น เพศหญิง จะมีสะโพกผาย หน้าอกขยายใหญ่ขึ้น มีขนขึ้นที่อวัยวะเพศ มีประจำเดือน เพศชาย กล้ามเนื้อใหญ่กว้างและแข็งแรงขึ้น มีขนตามแขน หน้าแข้ง เสียงห้าวแตก มีน้ำอสุจิ และจะมีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ทั้งเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงมีภาวะพร้อมที่จะเป็น พ่อคนและแม่คนได้ วัยรุ่นจะมีอัตราการเจริญเติบโตของร่างกายอย่างรวดเร็วมาก อวัยวะเพศทั้งภายนอกและภายในเจริญเติบโตเกือบเต็มที่แล้ว มีการเจริญเติบโตและพัฒนาเข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศ คือมีความพร้อมที่จะเป็นพ่อเป็นแม่คนได้แล้ว ทั้งนี้ เพราะต่อมไร้ท่อต่าง ๆ ผลิตฮอร์โมนซึ่งทำให้ร่างกายเจริญเติบโต โดยเฉพาะส่วนสูงจะเห็นการเปลี่ยนแปลงได้อย่างชัดเจน ในตอนต้น ๆ เด็กหญิงจะมีพัฒนาการเร็วกว่าเด็กชายและจะเท่ากันเมื่ออายุย่างเข้าช่วงปลาย ๆ ลักษณะทางเพศภายนอกปรากฏให้เห็นชัดเจนขึ้น คือในเพศหญิงจะมีเต้านมขยายใหญ่ เอวคอดลง สะโพกผาย มีขนที่อวัยวะเพศ มีประจำเดือนครั้งแรก ในเพศชายเสียงห้าวขึ้น ไหล่ขยายกว้าง มีกล้ามเนื้อเป็นมัด ๆ ปรากฏให้เห็น อันจะสามารถผลิตอสุจิได้แล้ว พัฒนาการทางด้านร่างกาย (Physical development) จะมีการพัฒนาการทางด้านส่วนสูง น้ำหนักและโครงร่าง (สัดส่วนและขนาด) อย่างรวดเร็ว

2. พัฒนาการนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทางด้านจิตใจ อารมณ์

พัฒนาการทางอารมณ์ พัฒนาการวัยมัธยม ต้น เจ้าของอารมณ์ อารมณ์ไม่คงที่ กำลังหา ลักษณะประจำตน และบทบาทของตนเอง ความต้องการของเด็กวัยนี้ เด็กวัยนี้ต้องการสิ่งเหล่านี้ คือ

- 2.1 ต้องการความรักความเข้าใจ
- 2.2 ต้องการคำแนะนำชี้แจงในเรื่องเพศและการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย
- 2.3 ต้องการยอมรับและคำยกย่องชมเชย
- 2.4 ต้องการอาหาร การออกกำลังกาย และการพักผ่อนอย่างพอเพียง
- 2.5 ต้องการทำกิจกรรมที่ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

วัยรุ่นเป็นช่วงที่มีอารมณ์รุนแรงและแปรเปลี่ยนได้ง่าย เช่น ในขณะที่มีอารมณ์ร่าเริงอยู่ เวลาต่อมาก็อาจซึมเศร้าหรือหงุดหงิด โกรธง่ายเมื่อถูกขัดใจ และมักแสดงอาการก้าวร้าว โดยปกติวัยนี้เป็นวัยที่ร่าเริงและจะทำกิจกรรมต่างๆที่ตนเองสนใจด้วยความสุข ถ้าเมื่อใดไม่มีอิสระที่จะทำอะไรได้ตามใจก็มักเกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย เด็กวัยรุ่น จะมีความคิดเป็นของตนเอง และรู้สึกว่าคุณเองโตเป็นผู้ใหญ่แล้วจึงอยากทำอะไรตามความต้องการของตนเอง ทำให้มักเกิดความขัดแย้งกับผู้อื่นได้บ่อย ๆ

3. พัฒนาการนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทางด้านสังคม

พัฒนาการทางด้านบุคลิกภาพและสังคม (Personality and social development) การปรับตัว ทางสังคมจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างบุคลิกภาพโดยจะพัฒนาแบบเฉพาะตัวในลักษณะ ของความนึกคิด ในช่วงวัยรุ่นนี้ เด็กมักจะชอบแยกตัวอยู่ตามลำพังเมื่ออยู่ในครอบครัวเพราะต้องการความอิสระส่วนสังคมภายนอกเด็กจะมีเพื่อนทั้งสองเพศและกลุ่มเพื่อนจะเล็กลง การคบเพื่อนของวัยรุ่นจะมีเหตุผลมากขึ้น ชอบทำตัวเลียนแบบบุคคลอื่นที่ตนเองชื่นชอบ เช่น การแต่งกายตามอย่างดาราหรือนักร้องที่ตนชอบ บางครั้งชอบทำตัวแปลก ๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจ เมื่อเข้าสู่ช่วงปลายของวัยจะเริ่มต้องการความตัวของตัวเองมากขึ้น อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนจะน้อยลง รู้จักควบคุมพฤติกรรมของตนเองและเริ่มมีพฤติกรรมที่แสดงให้ผู้อื่นเห็นว่าตนเองเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น เช่น ดื่มเหล้า เที่ยวกลางคืน คบเพื่อนต่างเพศ เป็นต้น

พัฒนาการทางสังคม พัฒนาการวัยมัธยม ต้น เด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงมักจะแยกกลุ่มกันแต่ก็เริ่มสนใจซึ่งกันและกันโดยไม่กล้าเปิดเผย สนใจการเล่นรวมเป็นกลุ่มจะปฏิบัติตามกฎของกลุ่ม และจะเลียนแบบสมาชิกในกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นด้านการแต่งกาย การพูดจา หรือการทำทาง ต้องการให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม การเล่นมักจะผาดโผน ชอบเล่นออกกำลังกาย แข่งขัน และสนใจเกี่ยวกับเครื่องจักรกล ผู้หญิงจะเล่นตัดเย็บเสื้อผ้า การครัว การเล่นเป็นเรื่องจริงจังมากขึ้น กว่าวัย 6-12 ขวบ นอกจากนี้ยังสนใจการสะสมสิ่งต่างๆ อีกด้วย

4. พัฒนาการนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทางด้านสติปัญญา

พัฒนาการทางสติปัญญา พัฒนาการวัยมัธยม ต้น เหตุผลและควบคุมตนเองได้ดีขึ้น รู้จักอดทนในการคบเพื่อน ช่วงความสนใจนานขึ้น สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ ได้กว้าง ขวางขึ้น เข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรมมากขึ้น ครูควรให้ทำกิจกรรมที่เป็นไปในทางสร้างสรรค์ ทำทนายจินตนาการ ปัญหาของเด็กวัยนี้คือ การปรับตัวที่ไม่เหมาะสม วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความคิดเป็นนามธรรมมากขึ้น รู้จักสังเกตและปรับปรุงข้อบกพร่องของตนเอง ต้องการทำอะไรด้วยตนเอง เพื่อหาประสบการณ์ สนใจเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ กล้าที่จะลองถูกลองผิด จึงทำให้มีการพัฒนาทางด้านสติปัญญา กว้างมากขึ้น เพราะเด็กได้ลงมือทำเอง ได้พบกับปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาด้วยตนเอง และถ้าทำสำเร็จเด็กก็จะรู้สึกภาคภูมิใจ วัยนี้เด็กจะมีเหตุผลมากขึ้น สามารถแสดงความคิดเห็นหรือแสดงความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจ รู้จักสังเกตความคิดและความรู้สึกของผู้อื่นที่มีต่อตนเอง

พัฒนาการทางสติปัญญา (Intellectual development) วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการพัฒนาการทางสติปัญญาที่ก้าวหน้าอย่างรวดเร็วสามารถคิดหาเหตุผลในด้านต่างๆ เพื่อหาทางแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพวัยรุ่นมีความจำดีมีสมาธิมีความคิดกว้างขวางวิเคราะห์เหตุการณ์ต่างๆ ได้ดีวัยรุ่นจึงเป็นช่วงชีวิต ที่มีการพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา อย่างสูงจนกล่าวได้ว่าเป็นช่วงชีวิตที่พัฒนาศักยภาพอย่างเต็มที่ สำหรับพฤติกรรมการออกกำลังกายของเด็กวัยรุ่น

ความสนใจของวัยรุ่นว่าระยะวัยรุ่นเป็นช่วงที่ทั้งชายและหญิงมีการพัฒนาสูงสุดของชีวิต ความกระตือรือร้นสนใจสิ่งต่าง ๆ รอบตัวจะมีมาก โดยเฉพาะกิจกรรมเป็นกลุ่มเด็กจะสนใจทางด้านกีฬา เช่น กีฬากลางแจ้ง กีฬาในร่มและรวมถึงความเคลื่อนไหวก้าวหน้าต่าง ๆ ของสังคม ความสนใจของชายหญิงจะต่างกัน ชายสนใจกิจกรรมที่โลดโผน เช่น กิจกรรมกลางแจ้ง การแข่งขันต่าง ๆ ส่วนหญิงไม่มีกำลังพอในการเล่นกีฬาเหมือนชาย กลุ่มความสนใจมักเป็นทางด้านกิจกรรมงานบ้าน งานอดิเรกต่างๆ เช่น การดูหนัง ฟังดนตรี วิทยุ ดูโทรทัศน์ การส่งเสริมกิจกรรมและงานอดิเรกต่าง ๆ เด็กเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้ที่เกี่ยวข้องควรให้ความสนใจสนับสนุนเพราะเป็นผลดีทางด้านการลดตามเครียด ความกังวลต่าง ๆ ของวัยรุ่น กิจกรรมกลุ่มเป็นการฝึกการสังคมและกิจกรรมที่มีต่างประเทศร่วมด้วยเป็นกิจกรรมที่ช่วยลดความเครียดทางเพศได้เป็นอย่างดีและการทำงานร่วมกันย่อมบังเกิดผลดีทางด้านการรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ธรรมชาติของวัยรุ่นเป็นวัยที่รักและต้องการเพื่อนมาก มักจะเชื่อเพื่อนมากกว่าพ่อแม่เด็กจะเลียนแบบซึ่งกันและกันในด้านต่าง ๆ รวมทั้งแสดงพฤติกรรม เพื่อให้เพื่อนในกลุ่มยอมรับและเป็นวัยที่ต้องการให้ผู้ใหญ่ยอมรับจะเลียนแบบพฤติกรรมผู้ใหญ่ การเปลี่ยนแปลงในร่างกายของเด็กวัยรุ่นจะมากขึ้น ด้านอารมณ์จะมีความรุนแรงชอบทำอะไรที่บ้าบิ่น เสี่ยงภัย โดยเฉพาะเมื่อรวมตัวกันเป็นกลุ่ม ส่วนอารมณ์ ความรักที่มีต่อบุคคลที่ตนชื่นชมเป็น

พิเศษ เช่น นักกีฬา นักร้อง นักแสดงจะมีการเลียนแบบพฤติกรรมของบุคคลเหล่านี้ ดังนั้น จึงควรมีการสนับสนุนกิจกรรมกีฬาที่เหมาะสมกับพฤติกรรม และความต้องการของวัยรุ่นเพื่อส่งเสริมให้เป็นพฤติกรรมการออกกำลังกายที่ถาวรในเด็กวัยรุ่น (สุชา จันทรเฒ, 2542, น. 21)

พัฒนาการนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สรุปได้ว่า เป็นวัยที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงด้าน ร่างกาย การเจริญเติบโต ลักษณะทางเพศปรากฏเด่นชัด การทำงานระบบต่าง ๆ ในร่างกายส่งผลต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการ ในด้านอารมณ์ จะมีอารมณ์รุนแรง แสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผยมีความขัดแย้งกับผู้ใหญ่ ต้องการพึ่งพาตนเอง แยกตัวในบางครั้ง วิตกกังวลกับรูปร่างหน้าตาของตนเอง สนใจบุคลิกภาพของตนเองมากขึ้น ในด้านสังคมในวัยนี้เป็นวัยที่มีความสำคัญกับเพื่อน ต้องการเพื่อนหรือกลุ่มให้ยอมรับตนเอง เลียนแบบคนที่ตนเองชื่นชอบ ด้านสติปัญญา ในวัยนี้สามารถใช้ความคิดของตนเองได้อย่างมีเหตุผล แสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น รู้จักลองผิดลองถูก รู้จักการปรับตัว อยากรู้อยากลอง ต้องการอิสรภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

อดิศักดิ์ ดวงศรี (2553, น. 74-75) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมฟุตบอลตามแนวคิดของคาร์รอนเพื่อพัฒนาความสามัคคีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มควบคุมหลังการทดลองไม่แตกต่างกับก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ค่าเฉลี่ยความสามัคคีหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิวัฒน์ จั่วลำหิน (2553, น. 81) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์ก เพื่อพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนประถมศึกษา พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ด้านรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ด้านความยุติธรรม ด้านความสามัคคี ด้านความรับผิดชอบ และด้านความมีระเบียบวินัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธนายุทธ จิตรหาญ (2564, น. 82) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาโครอสที่มีต่อสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับทักษะ และความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าเฉลี่ยคะแนนสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับทักษะ ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนไม่แตกต่างกัน ขณะที่หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่า กลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมีคะแนนไม่แตกต่างกัน ขณะที่หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เทเวศร์ จันทรหอม (2561, น. 80-91) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของรูปแบบการเป็นผู้นำของผู้ฝึกสอน บรรยายากาศการจงใจความสามัคคี และความเชื่อมั่นในทีม ที่มีต่อความพึงพอใจในประสิทธิภาพของทีมฟุตบอลอาชีพไทย ผลการวิจัยพบว่า 1) ความเชื่อมั่นในทีมมี

อิทธิพลต่อความพึงพอใจในประสิทธิภาพของทีม ฟุตบอลอาชีพไทยมากที่สุด 2) รูปแบบการเป็นผู้นำของผู้ฝึกสอนแบบประชาธิปไตยนิยมใช้มากที่สุด 3) รูปแบบการเป็นผู้นำของผู้ฝึกสอนแบบประชาธิปไตย แบบสนับสนุนทางสังคม แบบฝึกและสอน แบบชมเชยหรือเน้นการให้รางวัลมีความสัมพันธ์กับบรรยากาศการจูงใจด้านมุ่งเน้นที่ความชำนาญ 4) รูปแบบการเป็นผู้นำของผู้ฝึกสอนแบบเผด็จการ แบบฝึกและสอน และแบบสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์กับบรรยากาศ การจูงใจด้านมุ่งเน้นประสิทธิภาพ 5) ปัจจัยความสามัคคีในทีมด้านรวมกลุ่มด้วยงานมีอิทธิพลต่อความเชื่อมั่นในทีม มากกว่ารวมกลุ่มทางสังคม สรุปได้ว่าปัจจัยด้านรูปแบบการเป็นผู้นำของผู้ฝึกสอนทั้ง 5 แบบส่งผลต่อ ความพึงพอใจในประสิทธิภาพของทีมฟุตบอลอาชีพไทย โดยส่งผ่านตัวแปรทั้ง 3 ตัวแปร ได้แก่ บรรยากาศ การจูงใจ ความสามัคคี และความเชื่อมั่นในทีม ทั้งทางตรงและทางอ้อม ผู้ฝึกสอนสามารถนำโมเดลที่ พัฒนาขึ้นนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนานักกีฬาและทีมให้ประสบความสำเร็จต่อไป

ภัทร อัญชลีกุล และสุธนะ ดิงศักดิ์ (2560, น. 50-54) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษากีฬาเบตองด้วยกลวิธี Think-Pair-Share ที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาการเล่นกีฬาเบตองของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ความสามารถในการแก้ปัญหาการเล่นกีฬาเบตองของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษากีฬาเบตองด้วยกลวิธี Think-Pair-Share ที่มีต่อ ความสามารถในการแก้ปัญหาการเล่นกีฬาเบตองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองในการจัดกิจกรรมพลศึกษากีฬาเบตองด้วย กลวิธี Think-Pair-Share ที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาการเล่นกีฬาเบตองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ฐิรภัทร อภิชาติตระกูล (2563, น. 60-72) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า 1) กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมความ สามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. งานวิจัยในต่างประเทศ

Boughttas and Znazen (2018, pp. 10-22) ได้ศึกษา การรับรู้ความสามัคคีในนักกีฬาวัยเด็กของประเทศตูนิเซีย โดยมีกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 81 คน จากโรงเรียนประถม 4 โรงเรียน ทำการเข้าร่วมโปรแกรมพัฒนาความสามัคคีภายในกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจในปัจจัยความสำคัญของความสามัคคี การทำงานร่วมกันและรูปแบบการพัฒนาความสามัคคีสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาความสามัคคีต่อไปได้

Kebede (2017, pp. 82-85) ได้ศึกษา ผลของพฤติกรรมความเป็นผู้นำที่มีต่อความสามัคคีภายในทีมของสโมสรฟุตบอลอัมฮารา โดยมีกลุ่มตัวอย่าง 54 คน แบ่งออกเป็นผู้เล่น 50 คน ผู้ฝึกสอน 2 คน และกัปตันทีม 2 คน ทำการทดลองโดยใช้แบบสอบถามและการสังเกตพฤติกรรมในสนาม วิเคราะห์ผลโดยการแจกแจงความถี่และสถิติคไวก์สแคว์ ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมความเป็นผู้นำไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความสามัคคีภายในทีม ในขณะที่การสื่อสาร การตัดสินใจ

ผลงานของทีม วิธีการฝึกซ้อม การปฏิบัติ และการให้กำลังใจจากผู้นำส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความสามัคคีภายใน

Javed et al. (2018, pp. 19-27) ได้ศึกษา การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีและสมรรถภาพในการเล่นกีฬาออกก๊ของนักกีฬาออกก๊ในปากีสถาน โดยมีกลุ่มตัวอย่าง 296 คน ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ผลการทดลองพบว่า มีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ระหว่างความสามัคคีและสมรรถภาพของผู้เล่นภายในทีม สรุปได้ว่า ความสามัคคีภายในทีมเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เล่นมีศักยภาพที่ดี

Pomohaci and Sopa (2018, pp. 58-64) ได้ศึกษา ความสามัคคีภายในทีมวอลเลย์บอลและความเหมาะสมในการเป็นผู้นำของกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬาวอลเลย์บอลที่มีอายุระหว่าง 10-12 ปี จำนวน 12 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามความสัมพันธ์ภายในสังคม ผลการวิจัยพบว่า ผู้เล่น จำนวน 8 คน ที่เป็นที่ยอมรับภายในกลุ่ม และผู้เล่น จำนวน 4 คน ไม่เป็นที่ยอมรับภายในกลุ่มและค่าระดับความสัมพันธ์ภายในทีมอยู่ที่ .06 แสดงให้เห็นว่ามีความสามัคคีภายในทีมวอลเลย์บอล มีความสามัคคีภายในทีม ศักยภาพในการเล่นกีฬาประเภททีมความสัมพันธ์มักจะเกิดปัญหาความสามัคคีสามารถช่วยพัฒนาศักยภาพของทีมได้ อย่างไรก็ตามการพยายามทำความเข้าใจถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ภายในทีมอาจเป็นจุดเริ่มต้นที่สามารถช่วยให้เข้าใจในระบบของการรับรู้ด้านความสามัคคีได้ รวบรวมการศึกษาของสองตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อความสามัคคีภายในทีมคือสถานการณ์และโครงสร้างภายในทีม ซึ่งพบว่าความสามัคคีเป็นกระบวนการที่มีความจำเป็นต่อการพัฒนาศักยภาพของกีฬาประเภททีม

Kao (2019, pp. 1-15) ได้ศึกษา การพัฒนาของความสามัคคีและความมั่นคงของทักษะในรูปแบบการเรียนพลศึกษา โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาที่เรียกว่า SEM (Sport education model) เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาทักษะในการเล่นกีฬา ความเข้าใจในกติกา โดยผ่านการเล่นและการแข่งขัน การจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาแบบ SEM เป็นที่ยอมรับในหลากหลายประเทศ โดยในการวิจัยครั้งนี้เป็นการนำการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาแบบ SEM มาใช้กับการเรียนการสอนในนักศึกษามหาวิทยาลัยใต้หวัน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองทำการเรียนพลศึกษาแบบ SEM และกลุ่มควบคุมทำการเรียนพลศึกษาแบบปกติ ทำการทดลองเป็นระยะเวลา 10 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่ามีระดับของความสามัคคีภายในทีมเพิ่มขึ้นในกลุ่มทดลองมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ SEM มีส่วนช่วยในการพัฒนาความสามัคคีภายในทีมได้

Nacer-eddine and Badreddine (2019, pp. 59-71) ได้ศึกษา ความสามัคคีภายในทีมและศักยภาพในการเล่นกีฬา ในบางครั้งความสัมพันธ์มักจะเกิดปัญหา ความสามัคคีสามารถช่วยพัฒนาศักยภาพของทีม อย่างไรก็ตามการพยายามทำความเข้าใจถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ภายในทีมอาจเป็นจุดเริ่มต้นที่สามารถช่วยให้เข้าใจในระบบของการรับรู้ด้านความสามัคคีได้ งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการรวบรวมการศึกษาของสองตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อความสามัคคีภายในทีมคือสถานการณ์และโครงสร้างภายในทีม ซึ่งพบว่าความสามัคคีเป็นกระบวนการที่มีความจำเป็นต่อการพัฒนาศักยภาพของกีฬาประเภททีม

Thornton et al. (2020, pp. 542-553) ได้ศึกษา ผลของความสามัคคีภายในกลุ่มที่มีต่อความสำเร็จทางการศึกษา โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งจำนวน 100 คน เก็บข้อมูลโดยการให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบการรับรู้ทางความสามัคคี (Perceived cohesion scale for small groups: PCS) ในช่วงปลายเทอม 1 และปลายเทอม 2 ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์กันระหว่างความสามัคคีกับความสำเร็จทางการศึกษา โดยในปลายเทอม 2 มีระดับความสามัคคีสูงกว่าในปลายเทอม 1 สรุปได้ว่าความสามัคคีได้ก่อตัวเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ระหว่างการเรียนรู้ตลอดทั้ง 2 เทอม และความสามัคคียังส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนอีกด้วย

Spink et al. (2018, pp. 545-551) ได้ศึกษา ความสัมพันธ์ภายในกลุ่มและความสามัคคีที่ส่งผลต่อการกลับมาเล่นกีฬาในนักกีฬาระดับเยาวชน โดยงานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีที่ส่งผลต่อการกลับมาเล่นกีฬา กลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬาฟุตบอลในระดับเยาวชนจำนวน 156 คน ทำแบบทดสอบทางด้านความสามัคคี ด้านการรวมกลุ่ม และสาเหตุในการกลับมาเล่นกีฬาในอนาคต ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์กันระหว่างความสามัคคีและการรวมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยังมีความสามัคคีมากเท่าไร ความต้องการในการกลับมาเล่นกีฬาก็จะมากขึ้นตามไปด้วย สรุปได้ว่า สาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เยาวชนมีความรู้สึกอยากกลับมาเล่นกีฬาคือความสามัคคีภายในกลุ่ม

Brisimis et al. (2018, pp. 108-124) ได้ศึกษา ความสามัคคีภายในกลุ่มที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของนักกีฬา กลุ่มตัวอย่างคือ นักกีฬาประเภททีมในประเทศกรีซ จำนวน 615 คน อายุระหว่าง 15-36 ปี เก็บข้อมูลโดยแบบทดสอบ 2 ฉบับคือ แบบทดสอบสิ่งแวดล้อมภายในกลุ่ม (Group environment questionnaire) และ แบบทดสอบความพึงพอใจของนักกีฬา (Athletes' satisfaction scale) ผลการวิจัยพบว่า ประเภทของกีฬาส่งผลต่อความสามัคคีภายในกลุ่มแตกต่างกัน นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีและความพึงพอใจของนักกีฬามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

Irawan (2019, pp. 96-100) ได้ศึกษา หลักการทางชีวกลศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างสมาธิและการทำงานของระบบประสาทสัมพันธ์ของความแม่นยำในการยิงเปตอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักกีฬาเปตอง จำนวน 16 คน อายุเฉลี่ย 21.3 ปี ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสัมพันธ์ของสมาธิและการทำงานของระบบประสาทสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและนักกีฬาที่มีสมาธิมีแนวโน้มในการเคลื่อนที่ได้ตามหลักชีวกลศาสตร์ดีตามไปด้วย นอกจากนี้ผลการทดลองยังแสดงให้เห็นว่านักกีฬาที่มีสมาธิสามารถควบคุมเกมได้เป็นอย่างดี

Onofrio et al. (2019, pp. 981-990) ได้ศึกษา วิจัยเรื่องการตรวจ สอบระดับ ความสามัคคีของกีฬาประเภททีมที่เกิดจากปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อสมรรถภาพและความสัมพันธ์ในนักกีฬาผู้ใหญ่โดยใช้ทักษะทางกาย เจื่อนไขด้านการโภชนาการและเทคนิคในการสอนเพื่อสร้างความสามัคคี ผลการวิจัยพบว่า นักกีฬา 37 คน มีน้ำหนักตัวที่ลดลง ขณะที่ 3 คน ไม่พบการเปลี่ยนแปลง และพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญด้านความสามัคคีภายในกลุ่ม

Asamoah and Grobbelar (2017, pp. 1-15) ได้ศึกษา ความสามัคคีในทีมฟุตบอลการแข่งขัน นักกีฬามหาวิทยาลัยเปรียบเทียบกับทีมที่ประสบผลสำเร็จและทีมที่ไม่ประสบผลสำเร็จในนักกีฬาที่เข้าร่วม 16 ทีมสุดท้าย จำนวน 263 คน ผลการวิจัยพบว่า ทีมที่เข้าร่วม 4 ทีมสุดท้ายผู้เล่นในทีมมี

ประสบการณ์ร่วมกันมากกว่า ทีมฟุตบอล 12 ทีมที่ไม่เข้ารอบ ความสัมพันธ์ภายในทีมทำให้เกิดความได้เปรียบและส่งผลต่อประสิทธิภาพของทีม ทีมที่มีผู้เล่นใหม่เข้ามา มีผลทำให้ประสิทธิภาพในทีมลดลง การสร้างความสามัคคีในทีมจึงควรเน้นทั้งตัวบุคคลและสังคมในทีม

Yamada et al. (2013, pp. 489-497) ได้ศึกษา ความสามัคคีในกีฬาประเภททีมและ พัฒนาการตรวจสอบปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ผลการวิจัยพบว่า ความสามัคคีในกีฬาประเภททีม มีปัจจัยสำคัญ 2 ประการ คือ การทำความรู้จักภายในทีม และความมุ่งมั่น ประกอบด้วย 8 องค์ประกอบ ตามแบบจำลอง ของ Forsyth (2010) แบบประเมินความสามัคคีของประเภททีมในนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาสูงกว่าระดับมหาวิทยาลัย และนักกีฬาอาชีพกับนักกีฬาอาวุโสสูงกว่านักกีฬารสมัครเล่นทั่วไป อีกทั้งมีความสัมพันธ์ที่ไม่สอดคล้องระหว่างคะแนน (USST) แบบประเมินและขนาดของทีม ดังนั้น ผลลัพธ์ชี้ให้เห็นว่า ความสามัคคีในกีฬาประเภททีมที่มีความแตกต่าง ขึ้นอยู่กับการศึกษาและบทบาทภายในทีม

จากการศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า การจัดกิจกรรมพลศึกษาเป็นกระบวนการที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยอาศัยกิจกรรมการเคลื่อนไหวหรือกีฬาที่คัดสรรแล้วเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ กิจกรรมพลศึกษาในกีฬาประเภททีมมีบทบาทสำคัญต่อการสร้างความสัมพันธ์ ความร่วมมือ และการทำงานร่วมกันของสมาชิกในทีม ซึ่งมีผลต่อความสำเร็จของทีมโดยตรง ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำแนวคิดความสามัคคีของคาร์รอน ในการรวมกลุ่มทางสังคมที่เกิดจากความรู้สึกผูกพันและเอื้ออาทรต่อกัน และการรวมกลุ่มด้วยงานที่เกิดจากความมุ่งมั่นร่วมกัน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของทีมซึ่งทั้ง 2 ด้านมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันต่อการปฏิบัติงานและการพัฒนาความสามัคคีให้มีประสิทธิภาพ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมความสามัคคีในการเรียนการสอนพลศึกษาอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่องผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน ที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อเปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม และเพื่อเปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหลังการเข้าร่วมกิจกรรม พลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมเทศบาล 6 นครอุดรธานี สังกัดเทศบาลนครอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ซึ่งมีการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา (กีฬาเปตอง) จำนวน 247 คน เป็นนักเรียนชาย จำนวน 142 คน และเป็นนักเรียนหญิง จำนวน 105 คน (ฝ่ายงานทะเบียน โรงเรียนมัธยมเทศบาล 6, 2567, ออนไลน์)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมเทศบาล 6 นครอุดรธานี สังกัดเทศบาลนครอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 54 คน

1. การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ร้อยละ (Percentage) ตามจำนวนประชากรหลักร้อยละ 15 ของกลุ่มประชากร จำนวน 247 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 37 คน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2550, น. 24)

ประชากร หลักร้อยละ	ใช้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 15 – 30
ประชากร หลักพัน	ใช้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10 – 15
ประชากร หลักหมื่น	ใช้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 5 – 10

เพื่อป้องกันความคลาดเคลื่อนจากการที่กลุ่มตัวอย่างบางส่วนอาจถอนตัว (Drop out) ผู้วิจัยจึงเพิ่มกลุ่มตัวอย่างอีกร้อยละ 7 ของจำนวนประชากร ได้จำนวน 17 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 54 คน โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 27 คน และกลุ่มควบคุม 27 คน

2. การได้มาของกลุ่มตัวอย่างเป็นการสุ่มอย่างเป็นระบบ (Systematic random sampling) โดยการนำรายชื่อของนักเรียนและเรียงลำดับตามตัวอักษร ก-ฮ มีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

1. กำหนดหมายเลขประจำตัวให้แก่ผู้เข้ารับการทดลองทุกคน
2. หาอัตราส่วน (K) โดยประชากร (N) และกลุ่มตัวอย่าง (n) จากสูตร

$$K = \frac{N}{n}$$

$$K = \frac{247}{54} = 5$$

คือ ประชากร จำนวน 247 คน ต้องการกลุ่มตัวอย่าง 54 คน จะได้อัตราส่วนเท่ากับ 5

3. นำบัญชีรายชื่อนักเรียนเพื่อกำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยกำหนดให้คนแรกของนักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่างคนที่ 1 และนักเรียนคนต่อไปคือหมายเลข 6 ที่จะถูกกำหนดอย่างเป็นระบบ โดยการรวมอัตราส่วนที่ได้จากข้อ 2 กับบัญชีรายชื่อนักเรียนข้อที่ 3

ดังนั้น นักเรียนที่มีหมายเลข 1, 6 (1+5), 11(6+5), 16(11+5) และ 21(16+5).....จะเป็นกลุ่มตัวอย่างและจะทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างเป็นระบบจนได้ครบตามจำนวน

เกณฑ์การคัดเข้า (Inclusion criteria)

1. ผู้ปกครองยินยอมและอนุญาตให้นักเรียนเข้าร่วมการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน

2. นักเรียนไม่มีโรคประจำตัวหรืออาการบาดเจ็บที่ส่งผลต่อการทำกิจกรรมพลศึกษา
3. นักเรียนสมัครใจและลงนามในการเข้าร่วมการจัดกิจกรรมพลศึกษา

เกณฑ์การคัดออก (Exclusion criteria)

1. เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการจัดกิจกรรมพลศึกษาไม่ถึง 80% ของระยะเวลาการจัดกิจกรรมพลศึกษา

2. กลุ่มตัวอย่างมีอาการป่วยหรืออาการบาดเจ็บ จนไม่สามารถทำการจัดกิจกรรมพลศึกษาต่อจนเสร็จสิ้นได้

3. กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถทำการจัดกิจกรรมพลศึกษาต่อได้จากสาเหตุอื่น ๆ เช่น ไม่สมัครใจในการทำกิจกรรมพลศึกษาต่อ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. **เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง** คือ แผนการจัดกิจกรรมพลศึกษา โดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 กิจกรรม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบวัดความสามัคคีของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นแบบประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ

การสร้างเครื่องมือแผนการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตอง

1. ศึกษาทฤษฎี หลักการ เอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนจากตำรา หนังสือ เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ การจัดกิจกรรมพลศึกษาที่สอดคล้องกับแนวคิดการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน
3. สร้างแผนการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนให้ครอบคลุมตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับความสามัคคี
4. นำแผนการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจพิจารณา เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แผนการจัดกิจกรรมพลศึกษามาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน มีขั้นตอนในการหาคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้
 - 1.1 นำแผนการจัดกิจกรรมพลศึกษามาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่ปรับปรุงแล้ว ให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิ ต้องเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านสาขาที่เกี่ยวข้อง ตรวจ พิจารณาความตรงตามจุดประสงค์ ความครอบคลุม ความตรงตามเนื้อหา และความเหมาะสมของกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนแล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of congruence หรือ IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.80
 - 1.2 นำกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง และเป็นโรงเรียนอื่นที่มีความคล้ายคลึงกัน จำนวน 30 คน
 - 1.3 นำแผนการจัดกิจกรรมพลศึกษามาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสม
 - 1.4 ได้แผนกิจกรรมที่ปรับปรุงแก้ไขจากคำแนะนำที่มีคุณภาพแล้วผู้วิจัยนำไปใช้ทดลองต่อไป

การสร้างเครื่องมือแบบวัดความสามัคคีของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษารายละเอียดวิธีการสร้างและแนวคิด แบบวัดความสามัคคี จากตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
2. ผู้วิจัยได้ประยุกต์เครื่องมือมาจาก แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาประเภททีม (Carron et al., 1985, pp. 244-266) เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองที่เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3. พัฒนาแบบวัดความสามัคคีตามวิธีของลิเคอร์ท เป็นแบบวัดมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ คือ

น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับน้อยที่สุด
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับน้อย
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับปานกลาง
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับมาก
มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับมากที่สุด

4. การให้คะแนนความคิดเห็นแบบวัดความสามัคคี

การให้คะแนนความคิดเห็นแบบวัดความสามัคคีกำหนดเกณฑ์ข้อความที่เป็นการรวมกลุ่มทางสังคม จำนวน 7 ข้อได้แก่ข้อ 1,2,3,5,8,14,15 และการรวมกลุ่มด้วยงาน จำนวน 13 ข้อได้แก่ข้อ 4,6,7,9,10,11,12,13,16,17,18,19,20 โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

น้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน
น้อย	ให้ 2 คะแนน
ปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
มาก	ให้ 4 คะแนน
มากที่สุด	ให้ 5 คะแนน

5. พิจารณากำหนดเกณฑ์การตัดสินแบบวัดความสามัคคีตามเกณฑ์ ดังนี้
ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามัคคีการตัดสินความสามัคคี

1.00 – 1.49	มีความสามัคคีในระดับต่ำมาก
1.50 – 2.49	มีความสามัคคีในระดับต่ำ
2.50 – 3.49	มีความสามัคคีในระดับปานกลาง
3.50 – 4.49	มีความสามัคคีในระดับสูง
4.50 – 5.00	มีความสามัคคีในระดับสูงมาก

6. นำแบบวัดความสามัคคีให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาตรวจสอบแบบวัดความสามัคคีที่สร้างขึ้นว่าความตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การจัดกิจกรรมพลศึกษา ลักษณะการใช้คำถาม พฤติกรรมที่ต้องการวัด และความถูกต้องด้านภาษา พร้อมทั้งข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. นำแบบวัดความสามัคคีที่ปรับปรุงแล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิ ต้องเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านสาขาที่เกี่ยวข้อง ตรวจสอบพิจารณาความตรงตามจุดประสงค์ ความตรงเชิงเนื้อหา ความครอบคลุม และความเหมาะสม ความสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการวัด ลักษณะการใช้คำถาม และความถูกต้องของภาษา เพื่อนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ผลการตรวจค่า IOC แบบวัดความสามัคคี ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.67

2. นำแบบวัดความสามัคคีไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง และเป็นโรงเรียนอื่นที่มีความคล้ายคลึงกัน จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดความสามัคคีโดยใช้วิธีของ Cronbach's Alpha Coefficient ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.78

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. การกำหนดแบบแผนการทดลอง การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง แบบ 2 กลุ่ม มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง
2. การติดต่อประสานงานก่อนการทดลอง
 - 2.1 ติดต่อขอความอนุเคราะห์ในการทำวิจัยจากผู้บริหารโรงเรียนมัธยมเทศบาล 6 นครอุดรธานี
 - 2.2 ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการวิจัย การวัดและประเมินผลแก่ผู้บริหาร รองผู้อำนวยการ ฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน และร่วมกันกำหนดเวลาในการจัดกิจกรรมพลศึกษา
3. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 3.1 การดำเนินการทดสอบก่อนและหลังการจัดกิจกรรมพลศึกษาในกลุ่มทดลอง
 - 3.2 ทดสอบวัดความสามัคคี ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบวัดความสามัคคี ก่อนการทดลองในสัปดาห์แรก
4. การดำเนินการทดลองตามแผนกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน
 - 4.1 กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนโดยใช้แผนกิจกรรมพลศึกษาที่สร้างขึ้นจำนวน 8 แผน ๆ ละ 1 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง จำนวน 8 สัปดาห์
 - 4.2 กลุ่มควบคุม ดำเนินการสอนโดยครูพลศึกษาที่เป็นอาจารย์ประจำของโรงเรียนมัธยมเทศบาล 6 นครอุดรธานี ใช้แผนกิจกรรมพลศึกษาตามปกติของครูประจำโรงเรียนสัปดาห์ละ 2 คาบเรียน คาบเรียนละ 1 ชั่วโมง จำนวน 8 สัปดาห์
5. การดำเนินงานหลังการทดลอง

ทดสอบวัดความสามัคคีหลังการทดลอง ทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบวัดความสามัคคีฉบับเดียวกันกับแบบวัดก่อนเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) และสถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) เพื่อใช้พรรณนา เพศ อายุ ทักษะการเล่นกีฬาเปตองและความสามัคคีของนักเรียน

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) ได้แก่

2.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความสามัคคีก่อนและหลังการทดลอง
ของนักเรียนกลุ่มทดลองโดยการทดสอบค่าที (Dependent sample t-test)

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความสามัคคีหลังการทดลองระหว่าง
นักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที (Independent sample t-test)

3. ขั้นตอนก่อนการนำสถิติ Dependent t-test มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้
ทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของสถิติดังกล่าว ถ้าไม่ผ่านข้อตกลงเบื้องต้นจะเปลี่ยนมาใช้สถิติไม่อิง
พารามิเตอร์ Wilcoxon rank-sum test และก่อนการนำสถิติ Independent sample t-test มาใช้
ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติดังกล่าวถ้าไม่ผ่านข้อตกลง
เบื้องต้นจะเปลี่ยนมาใช้สถิติไม่อิงพารามิเตอร์ Mann whitney u-test มีขั้นตอนในการทดสอบ
เบื้องต้น ดังนี้

3.1 กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างเป็นระบบ

3.2 ทดสอบการแจกแจงของประชากรเป็นโค้งปกติ ด้วยสถิติ Shapiro-wilk test

3.3 ข้อมูลอยู่ในมาตราอันตรภาค (Interval scale) ขึ้นไป

4. กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน ที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อเปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม และเพื่อเปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหลังการเข้าร่วมกิจกรรม พลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม มีผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ทำการกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มประชากร
$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
t	แทน	ค่าสถิติทดสอบ (t-test)
p-value	แทน	ค่าความน่าจะเป็นในการทดสอบสมมติฐาน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการทดสอบการกระจายของข้อมูล

ส่วนที่ 2 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ส่วนที่ 1 ผลการทดสอบการกระจายของข้อมูล

จากการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความสามัคคีนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ก่อนการจัดกิจกรรมและหลังการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน โดยการแจกแจงปกติ ผู้วิจัยได้ทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการใช้สถิติดังกล่าว โดยสถิติ Shapiro-wilk test ถ้าไม่ผ่านข้อตกลงเบื้องต้นจะเปลี่ยนมาใช้สถิติไม่อิงพารามิเตอร์ Wilcoxon rank-sum test แทน dependent sample t-test และ Independent sample t-test ผู้วิจัยได้ทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติดังกล่าวถ้าไม่ผ่านข้อตกลงเบื้องต้นจะเปลี่ยนมาใช้สถิติไม่อิงพารามิเตอร์

Mann whitney u-test เมื่อผลการวิเคราะห์ ผลการทดสอบการกระจายของข้อมูล ดังนี้

ตาราง 4.1 ผลการทดสอบการกระจายของข้อมูลด้วยสถิติ Shapiro-wilk test

ความสามัคคี	n	Shapiro-wilk test					
		กลุ่มควบคุม			กลุ่มทดลอง		
		Statistic	df	Sig.	Statistic	df	Sig.
การรวมกลุ่มทางสังคม							
ก่อนการทดลอง	27	0.93	26	0.22	0.84	26	0.56
หลังการทดลอง	27	0.73	26	0.99	0.95	26	0.34
การรวมกลุ่มด้วยงาน							
ก่อนการทดลอง	27	0.94	26	0.23	0.88	26	0.94
หลังการทดลอง	27	0.87	26	0.95	0.84	26	0.56

* sig>.05

จากตาราง 4.1 พบว่า ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ ได้แก่ ความสามัคคี ประกอบด้วยด้านการรวมกลุ่มทางสังคม และการรวมกลุ่มด้วยงาน มีลักษณะการแจกแจงเป็นปกติ (Normal distribution) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยมีระดับนัยสำคัญมากกว่า .05 ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นในการใช้สถิติอิงพารามิเตอร์ (Parametric statistics) มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ส่วนที่ 2 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 4.2 ข้อมูลส่วนบุคคล

ข้อมูลบุคคล	กลุ่มทดลอง (n=27) จำนวน (ร้อยละ)	กลุ่มควบคุม (n=27) จำนวน (ร้อยละ)
เพศ		
ชาย	16 (59.3)	14 (51.85)
หญิง	11 (40.70)	13 (48.15)
อายุ (ปี)		
12	7 (25.90)	4 (14.81)
13	18 (66.70)	16 (59.26)
14	2 (7.40)	7 (25.93)

จากตาราง 4.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 54 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 27 คน เป็นเพศชาย 16 คน (ร้อยละ 59.30) และเพศหญิง 11 คน (ร้อยละ 40.70) และกลุ่มควบคุม 27 คน แบ่งเป็น เพศชาย 14 คน (ร้อยละ 51.85) และเพศหญิง 13 คน (ร้อยละ 48.15)

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามัคคีของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามัคคีของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ความสามัคคี	กลุ่มทดลอง (n=27)				กลุ่มควบคุม (n=27)			
	$\bar{X}$ (S.D.)		$\bar{X}$ (S.D.)		$\bar{X}$ (S.D.)		$\bar{X}$ (S.D.)	
	ก่อน	แปล ผล	หลัง	แปล ผล	ก่อน	แปล ผล	หลัง	แปล ผล
ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม								
1. นักเรียนทุกคนภายในกลุ่มมีความรักใคร่กลมเกลียวกันให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	3.11 (0.75)	ปาน กลาง	3.29 (0.66)	ปาน กลาง	2.92 (0.67)	ปาน กลาง	3.00 (0.67)	ปาน กลาง
2. นักเรียนทุกคนภายในกลุ่มให้ความช่วยเหลือเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน	3.00 (0.78)	ปาน กลาง	3.48 (0.80)	ปาน กลาง	2.11 (0.69)	ต่ำ	2.55 (0.50)	ปาน กลาง
3. ผลจากการทำกิจกรรมร่วมกันทำให้ความสัมพันธ์ภายในกลุ่มดีขึ้น	3.14 (0.90)	ปาน กลาง	3.51 (0.93)	สูง	2.25 (0.52)	ปาน กลาง	2.85 (0.81)	ปาน กลาง
4. นักเรียนที่มีการพัฒนาทักษะดีขึ้นส่งผลให้ความสามารถภายในกลุ่มดีขึ้น	3.25 (0.65)	ปาน กลาง	3.33 (0.55)	ปาน กลาง	2.81 (0.62)	ปาน กลาง	3.18 (0.68)	ปาน กลาง
5. ความชอบระหว่างบุคคลทำให้การทำกิจกรรมสนุกสนาน	3.22 (0.93)	ปาน กลาง	3.51 (0.70)	สูง	2.70 (0.66)	ปาน กลาง	2.74 (0.71)	ปาน กลาง
6. นักเรียนภายในกลุ่มสามารถทำกิจกรรมร่วมกันได้เป็นอย่างดี	3.22 (0.93)	ปาน กลาง	3.70 (0.72)	สูง	2.88 (0.89)	ปาน กลาง	2.96 (0.80)	ปาน กลาง
7. นักเรียนรู้สึกสนุกสนานเมื่อได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม	3.22 (0.57)	ปาน กลาง	3.62 (0.68)	สูง	3.29 (0.72)	ปาน กลาง	3.33 (0.73)	ปาน กลาง
รวม	3.21 (0.79)	ปาน กลาง	3.26 (0.65)	ปาน กลาง	2.78 (0.76)	ปาน กลาง	2.83 (0.69)	ปาน กลาง

ตาราง 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามัคคีของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (ต่อ)

ความสามัคคี	กลุ่มทดลอง (n=27)				กลุ่มควบคุม (n=27)			
	$\bar{X}$ (S.D.)		$\bar{X}$ (S.D.)		$\bar{X}$ (S.D.)		$\bar{X}$ (S.D.)	
	ก่อน	แปล ผล	หลัง	แปล ผล	ก่อน	แปล ผล	หลัง	แปล ผล
ด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน								
1. ความแตกต่างของระดับทักษะส่งผลต่อความสัมพันธ์ภายในกลุ่ม	3.25 (0.98)	ปาน กลาง	3.55 (0.75)	สูง	3.00 (0.78)	ปาน กลาง	2.96 (0.80)	ปาน กลาง
2. สมาชิกภายในกลุ่มร่วมมือร่วมใจกันในการทำกิจกรรมอย่างเต็มความสามารถ	3.59 (1.00)	สูง	3.96 (0.89)	สูง	3.18 (0.83)	ปาน กลาง	2.81 (0.68)	ปาน กลาง
3. นักเรียนมีการปรึกษาหารือกันภายในกลุ่ม	3.25 (0.94)	ปาน กลาง	3.40 (0.93)	ปาน กลาง	2.62 (0.74)	ปาน กลาง	2.33 (0.62)	ต่ำ
4. นักเรียนในกลุ่มสังเกตการทำกิจกรรมของ กลุ่มอื่นร่วมกัน	3.11 (0.84)	ปาน กลาง	3.66 (0.78)	สูง	2.96 (0.75)	ปาน กลาง	2.70 (0.82)	ปาน กลาง
5. มีการสะท้อนผลการปฏิบัติให้แก่สมาชิกเพื่อให้ผลงานกลุ่มประสบผลสำเร็จ	3.14 (0.76)	ปาน กลาง	3.33 (0.78)	ปาน กลาง	2.74 (0.71)	ปาน กลาง	2.66 (0.76)	ปาน กลาง
6. นักเรียนมีการปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดภายหลังการทำกิจกรรม	3.40 (0.97)	ปาน กลาง	3.85 (0.86)	สูง	3.40 (0.79)	ปาน กลาง	3.29 (0.77)	ปาน กลาง
7. นักเรียนเกิดความขัดแย้งขึ้นในกลุ่มและมีกระบวนการเพื่อจัดการข้อขัดแย้ง	3.03 (0.89)	ปาน กลาง	3.70 (0.77)	สูง	2.81 (0.83)	ปาน กลาง	2.59 (0.79)	ปาน กลาง
8. กิจกรรมกลุ่มส่งผลต่อความสำเร็จของภาระงานที่ได้รับมอบหมาย	3.33 (1.14)	ปาน กลาง	3.62 (0.96)	สูง	3.22 (0.84)	ปาน กลาง	3.14 (0.86)	ปาน กลาง
9. นักเรียนภายในกลุ่มมีการพัฒนาทักษะของตนเอง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการทำกิจกรรมภายในกลุ่ม	3.11 (0.75)	ปาน กลาง	3.48 (0.80)	ปาน กลาง	3.25 (0.76)	ปาน กลาง	2.96 (0.70)	ปาน กลาง
10. นักเรียนภายในกลุ่มมีความตั้งใจที่จะทำกิจกรรมให้ประสบผลสำเร็จร่วมกัน	3.51 (0.89)	สูง	3.62 (0.88)	สูง	3.22 (0.80)	ปาน กลาง	3.22 (0.80)	ปาน กลาง
11. นักเรียนมีการปรึกษาหารือ วางแผนก่อนการทำกิจกรรมร่วมกัน	3.55 (0.89)	สูง	3.66 (0.96)	สูง	3.33 (1.00)	ปาน กลาง	3.33 (1.00)	ปาน กลาง
12. มีการเสริมแรงทางบวกให้สมาชิกเพื่อให้กิจกรรมประสบผลสำเร็จ	3.25 (0.76)	ปาน กลาง	3.40 (0.79)	ปาน กลาง	2.88 (0.69)	ปาน กลาง	2.88 (0.69)	ปาน กลาง
13. ระยะเวลาในการทำกิจกรรมทำให้ความสัมพันธ์ภายในกลุ่มดีขึ้น	3.70 (0.99)	สูง	3.70 (0.99)	สูง	2.92 (0.87)	ปาน กลาง	2.92 (0.87)	ปาน กลาง
รวม	3.31 (0.81)	ปาน กลาง	3.57 (0.79)	สูง	2.96 (0.85)	ปาน กลาง	3.11 (0.76)	ปาน กลาง

จากตาราง 4.3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามัคคี พบว่าด้านการรวมกลุ่มทางสังคม กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.21$, S.D.=0.79) และหลังการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.26$, S.D.=0.65) ส่วนกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.78$, S.D.=0.76) และหลังการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.83$, S.D.=0.69) ด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน กลุ่มทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.21$, S.D.=0.79) และหลังการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับสูง ($\bar{x} = 3.57$, S.D.=0.79) ส่วนกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.96$, S.D.=0.85) และหลังการทดลอง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.11$, S.D.=0.76)

3.2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามัคคีระหว่างก่อนและหลังการจัดกิจกรรมของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

ตาราง 4.4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะทางสังคมระหว่างก่อนและหลังการจัดกิจกรรมของกลุ่มทดลอง (n=27) และกลุ่มควบคุม (n=27)

ความสามัคคี	df	$\bar{x}$ (S.D.)	t	p-value
กลุ่มทดลอง				
ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม				
ก่อนการทดลอง	26	3.21 (0.79)	8.04	0.00*
หลังการทดลอง		3.26 (0.65)		
ด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน				
ก่อนการทดลอง	26	3.31 (0.81)	4.30	0.00*
หลังการทดลอง		3.57 (0.79)		
กลุ่มควบคุม				
ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม				
ก่อนการทดลอง	26	2.78 (0.76)	6.52	0.00*
หลังการทดลอง		2.83 (0.69)		
ด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน				
ก่อนการทดลอง	26	2.96 (0.85)	4.58	0.00*
หลังการทดลอง		3.11 (0.76)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ <.05

จากตาราง 4.4 พบว่า ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามัคคีก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม ทั้งกลุ่มทดลองกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกัน โดยมีคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านการ

รวมกลุ่มด้วยงาน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกัน โดยคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามัคคีหลังการจัดกิจกรรม ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 4.5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามัคคีหลังการจัดกิจกรรม ระหว่างกลุ่มทดลอง (n=27) และกลุ่มควบคุม (n=27)

ความสามัคคี	df	$\bar{x}$ (S.D.)	t	p-value
หลังการจัดกิจกรรม				
ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม				
กลุ่มทดลอง	26	3.26 (0.65)	6.74	0.00*
กลุ่มควบคุม		2.83 (0.69)		
ด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน				
กลุ่มทดลอง	26	3.57 (0.79)	8.41	0.00*
กลุ่มควบคุม		3.11 (0.76)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ <.05

จากตาราง 4.5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี พบว่า หลังการจัดกิจกรรม พลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี ทั้งด้านการรวมกลุ่มทางสังคม และด้านการรวมกลุ่มด้วยงานแตกต่างกัน โดยคะแนนเฉลี่ยความสามัคคีของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่องผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน ที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อเปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม และเพื่อเปรียบเทียบความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหลังการเข้าร่วมกิจกรรม พลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม สามารถสรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. การทดสอบการกระจายของข้อมูล

ข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์ ได้แก่ ความสามัคคี ประกอบด้วยด้านการรวมกลุ่มทางสังคม และการรวมกลุ่มด้วยงาน มีลักษณะการแจกแจงเป็นปกติ (Normal distribution) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นในการใช้สถิติพารามิเตอร์ (Parametric statistics)

2. ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 54 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 27 คน เป็น เพศชาย 16 คน และเพศหญิง 11 คน และกลุ่มควบคุม 27 คน แบ่งเป็น เพศชาย 14 คน และเพศหญิง 13 คน

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามัคคีของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คะแนนเฉลี่ยความสามัคคี พบว่าด้านการรวมกลุ่มทางสังคม กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับปานกลางและหลังการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง และหลังการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับปานกลาง ด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน กลุ่มทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับปานกลาง และหลังการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับสูง ส่วนกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับปานกลาง และหลังการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับปานกลาง

3.2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามัคคี ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี พบว่า ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกัน โดยมีคะแนนหลังการทดลองสูงกว่า

ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกัน โดยคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามัคคีหลังการจัดกิจกรรมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี พบว่า หลังการจัดกิจกรรมพลศึกษา โดยใช้กีฬาเปตองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี ทั้งด้านการรวมกลุ่มทางสังคม และด้านการรวมกลุ่มด้วยงานแตกต่างกัน โดยคะแนนเฉลี่ยความสามัคคีของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผลการศึกษา พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามัคคี พบว่าด้านการรวมกลุ่มทางสังคม กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง และหลังการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง และหลังการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง ด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง และหลังการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับสูง ส่วนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง และหลังการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมพลศึกษา ในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี ทั้งด้านการรวมกลุ่มทางสังคม และด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน แตกต่างกัน โดยมีคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้การศึกษานี้ยังพบว่า หลังการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี ทั้งด้านการรวมกลุ่มทางสังคม และด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน แตกต่างกัน โดยมีคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สะท้อนให้เห็นว่ากิจกรรมที่ใช้ในการศึกษาอาจมีอิทธิพลต่อการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ การสื่อสาร และการใช้เวลาร่วมกัน ซึ่งช่วยสร้างความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวและความไว้วางใจซึ่งกันและกัน การรวมกลุ่มทางสังคมถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของความสามัคคีในกลุ่ม (Carron et al., 2005, pp. 213-226) โดยเฉพาะในการทำงานหรือการเรียนรู้แบบกลุ่ม การมีปฏิสัมพันธ์เชิงบวกมีผลต่อการยอมรับซึ่งกันและกัน และส่งผลให้เกิดการทำงานร่วมกันอย่างราบรื่น โดยการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองส่งผลต่อคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี โดยแยกเป็นรายด้านดังนี้

ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม

ความสามัคคีเป็นองค์ประกอบสำคัญของการทำงานเป็นทีมและการพัฒนาศักยภาพของกลุ่ม โดยเฉพาะในบริบทของการศึกษา การเรียนรู้ หรือกิจกรรมที่ต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างสมาชิก หนึ่งในมิติที่สำคัญของความสามัคคีคือ ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม (Social Integration) ซึ่งเน้นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความไว้วางใจ และความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ผลการวิจัยที่พบว่า ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยด้านการรวมกลุ่มทางสังคมแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลของปัจจัยภายในกิจกรรมที่เอื้อต่อการพัฒนาองค์ประกอบทางสังคมของกลุ่มอย่างมีประสิทธิภาพ จากกรอบแนวคิดของ Carron et al. (2005, pp. 213-226) ความสามัคคีในกลุ่มสามารถแบ่งได้เป็นสององค์ประกอบหลัก ได้แก่ ความสามัคคีเชิงภารกิจ (Task Cohesion) และความสามัคคีเชิงสังคม (Social Cohesion) โดยในมิติของ Social Cohesion จะเน้นความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิก ความพึงพอใจที่ได้อยู่ร่วมกัน และความรู้สึกใกล้ชิด ซึ่งมีผลโดยตรงต่อแรงจูงใจในการมีส่วนร่วมของสมาชิกในกลุ่ม ความสัมพันธ์เชิงบวกเหล่านี้มีบทบาทในการส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคมที่เหมาะสม เช่น ความร่วมมือ ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และการยอมรับในความแตกต่าง กลไกสำคัญที่ขับเคลื่อนการรวมกลุ่มทางสังคมคือกระบวนการมีส่วนร่วมร่วมกันผ่านกิจกรรมที่เน้นการปฏิสัมพันธ์ เช่น การทำกิจกรรมกลุ่ม การอภิปราย การเล่นเกม หรือการทำกิจกรรมสร้างทีม (team building) โดยกิจกรรมเหล่านี้ส่งผลต่อการสร้างอัตลักษณ์ทางสังคม หรือ social identity ตามแนวคิดของ Chen et al. (2024, pp. 123-134) ที่ชี้ให้เห็นว่าเมื่อบุคคลรับรู้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม กลุ่มนั้นจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของอัตลักษณ์ตนเอง ซึ่งนำไปสู่ความภาคภูมิใจในความเป็นสมาชิก และการแสดงออกที่เอื้อต่อความกลมเกลียวกันในกลุ่มอย่างยั่งยืน การจัดกิจกรรมแบบ team-based learning ในระดับมหาวิทยาลัยสามารถส่งเสริมระดับความไว้วางใจระหว่างบุคคล (interpersonal trust) และความรู้สึกของการเป็นเจ้าของกลุ่ม (belongingness) ได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยนักศึกษาที่เข้าร่วมรายงานว่า รู้สึกปลอดภัยในการแสดงความคิดเห็น มีความมั่นใจที่จะร่วมมือ และยังคงรักษาความสัมพันธ์เชิงบวกแม้กิจกรรมจะสิ้นสุดลงแล้ว สิ่งนี้ยืนยันว่าประสบการณ์ร่วมภายในกลุ่ม คือหัวใจของการสร้างความสามัคคีในเชิงสังคม

ในบริบทของการศึกษาไทย โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยม กิจกรรมกลุ่มที่เน้นความร่วมมือ เช่น กีฬาเปตอง วอลเลย์บอล หรือกิจกรรมนันทนาการที่ไม่เน้นการแข่งขัน ล้วนมีบทบาทสำคัญในการลดความรู้สึกแบ่งแยก เพิ่มความรู้สึกยอมรับ และสร้างพื้นที่ปลอดภัยในการแสดงออกทางความคิดและพฤติกรรม ทั้งนี้ นักเรียนที่มีภูมิหลังและศักยภาพที่แตกต่างกันก็สามารถมีส่วนร่วมได้อย่างเท่าเทียม ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมความสามัคคีในกลุ่มในระยะยาว ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ศิริลักษณ์ วรรณชาติ (2566, น. 47-62) ได้ศึกษาบทบาทของกิจกรรมกลุ่มที่มีลักษณะการทำงานร่วมกันโดยมี เป้าหมายร่วม (Shared goals) ซึ่งเป็นกลยุทธ์ที่ใช้สร้างความร่วมมือ (Collaboration) และเสริมสร้างแรงจูงใจ (Motivation) ของสมาชิกในกลุ่ม โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่น และนักศึกษาที่อยู่ในช่วงวัยแห่งการค้นหาตัวตนและต้องการการยอมรับทางสังคม การมีกิจกรรมที่กำหนดเป้าหมายร่วมกันช่วยสร้าง กรอบความคิดแบบเรา (We-thinking) แทน กรอบความคิดแบบฉัน (I-thinking) ซึ่งส่งเสริมให้สมาชิกในกลุ่มมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แบ่งหน้าที่กันทำงาน และเกิดความภาคภูมิใจร่วมกันเมื่อบรรลุเป้าหมาย นอกจากนี้ กิจกรรมที่ออกแบบให้มีความหมายร่วมยังส่งเสริม แรงจูงใจจากภายใน (Intrinsic motivation) เพราะผู้เรียนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ แก้ปัญหา และลงมือปฏิบัติจริงร่วมกันภายใต้บริบทที่ปลอดภัยและไม่กดดัน การมีเป้าหมายที่ชัดเจนทำให้สมาชิกมองเห็นทิศทางเดียวกัน และนำไปสู่การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ การลดความขัดแย้ง และการเพิ่มความรู้สึกไว้วางใจกันในกลุ่ม ซึ่งเป็นพื้นฐานของความสามัคคีในระดับลึก โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นและนักศึกษาที่อยู่ในช่วงพัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม การมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มที่มุ่งสู่เป้าหมายเดียวกันช่วยพัฒนาทักษะชีวิต (Life skills) เช่น ความรับผิดชอบ การแก้ปัญหา

การตัดสินใจ และการยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่าง ซึ่งล้วนเป็นทักษะสำคัญที่เชื่อมโยงกับความสำเร็จในอนาคตทั้งในด้านวิชาการและวิชาชีพ

สรุป ด้านการรวมกลุ่มทางสังคมเป็นมิติที่มีคุณค่าต่อการพัฒนาทักษะทางสังคม การทำงานร่วมกัน และการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่สนับสนุนซึ่งกันและกันอย่างแท้จริง การออกแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมปฏิสัมพันธ์และการมีส่วนร่วมอย่างเสมอภาค จึงควรถูกพิจารณาเป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์การพัฒนานักเรียน ครู และทีมงานในทุกระดับ

ด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน

ในบริบทของการจัดการศึกษาไทย การส่งเสริมความสามัคคีผ่านกิจกรรมที่เน้นการรวมกลุ่มด้วยงาน เช่น โครงการบูรณาการข้ามวิชา การแข่งขันเชิงสร้างสรรค์ หรือกิจกรรมชุมนุมสร้างสรรค์ มีศักยภาพอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกัน ทักษะการวางแผน การตัดสินใจ และการสื่อสาร ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นทักษะในห้องเรียนเท่านั้น แต่ยังเป็นทักษะสำคัญในโลกการทำงานยุคใหม่ ในการทำงานหรือเรียนรู้ร่วมกันในลักษณะกลุ่ม ความสามัคคี ถือเป็นรากฐานสำคัญที่นำไปสู่ความสำเร็จของกิจกรรมหรืองานนั้น ๆ ความสามัคคีไม่ได้เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ส่วนตัวเพียงอย่างเดียว แต่ยังเกิดจากการมีเป้าหมายร่วมกันและความเข้าใจในบทบาทของตนเองในกลุ่ม ซึ่งมีมิติหนึ่งของความสามัคคีที่มีความสำคัญอย่างยิ่งคือ การรวมกลุ่มด้วยงาน (Task Integration หรือ Task Cohesion) ซึ่งหมายถึงระดับของความสามัคคีที่เกิดขึ้นจากการที่สมาชิกในกลุ่มมุ่งมั่นทำงานร่วมกันเพื่อให้บรรลุภารกิจหรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ร่วมกัน จากกรอบแนวคิดของ Beauchamp and Eys (2022, p. 125) การรวมกลุ่มด้วยงานมีองค์ประกอบหลักที่สำคัญ ได้แก่ การมีเป้าหมายกลุ่มร่วม (Shared group goals) การรู้บทบาทหน้าที่ของตนเอง (Role clarity) ความรู้สึกว่าตนมีส่วนช่วยในความสำเร็จ (Perceived contribution) และความรับผิดชอบร่วมกัน (Shared accountability) กลไกเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการผลักดันให้สมาชิกในกลุ่มสามารถประสานงานและปฏิบัติงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่เน้นความสัมพันธ์เชิงอารมณ์ แต่เน้นที่ บทบาท และ เป้าหมาย กิจกรรมที่ออกแบบให้มีลักษณะการแบ่งบทบาทหน้าที่อย่างชัดเจน และต้องอาศัยการร่วมมือระหว่างสมาชิก เช่น การทำโครงการกลุ่ม การแก้ปัญหาในสถานการณ์สมมติ หรือการแข่งขันกีฬาแบบทีม จะช่วยสร้างความรู้สึกของการพึ่งพาซึ่งกันและกันในเชิงบวก (Positive interdependence) และทำให้สมาชิกเห็นความสำคัญของตนเองในกลุ่ม ซึ่งตรงกับแนวคิดของ Johnson and Johnson (2013, pp. 401-418) ที่กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ที่เน้นการมีเป้าหมายร่วมและการรับผิดชอบร่วมกันในกลุ่ม ส่งผลให้สมาชิกเกิดแรงจูงใจจากภายในในการมีส่วนร่วมในการกิจของกลุ่ม จากการศึกษาของ ศิริลักษณ์ วรรณชาติ (2566, น. 47-62) ได้ศึกษากิจกรรมกลุ่มที่มีเป้าหมายร่วมกันในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า ผู้เข้าร่วมกิจกรรมแสดงพฤติกรรมการทำงานเป็นทีมที่ดีขึ้น มีการสื่อสารภายในกลุ่มอย่างมีประสิทธิภาพ และมีระดับความร่วมมือที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นและนักศึกษา ซึ่งอยู่ในช่วงวัยที่ต้องการการยอมรับและการแสดงออกในบทบาทของตน การมีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้สมาชิกมีเป้าหมายและการกิจร่วมกัน ช่วยส่งเสริมให้พัฒนาอัตลักษณ์ทางสังคม และเกิดความภาคภูมิใจในบทบาทของตนภายในกลุ่ม

สรุป การรวมกลุ่มด้วยงานเป็นกลไกที่สำคัญของความสามัคคีในกลุ่ม ซึ่งสามารถเสริมสร้างได้ผ่านการออกแบบกิจกรรมที่เหมาะสม เน้นการแบ่งบทบาทอย่างชัดเจน มีเป้าหมายร่วมกัน

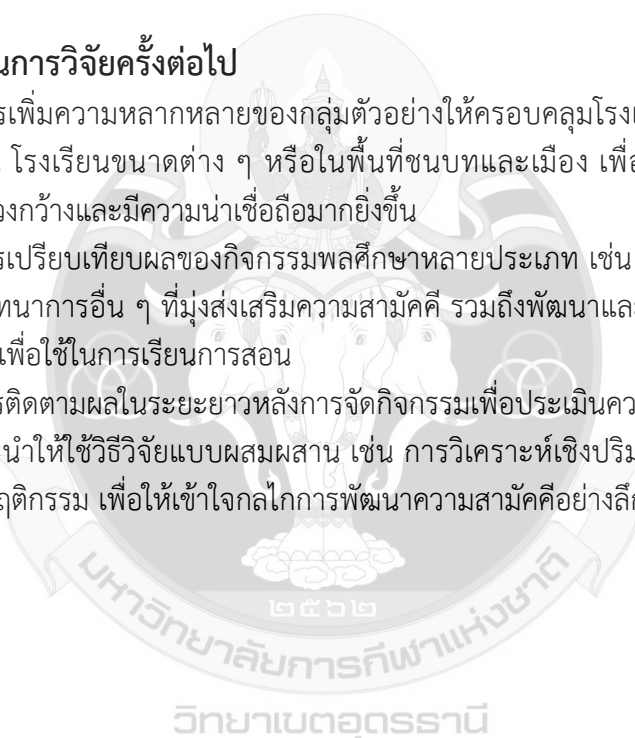
และเปิดโอกาสให้สมาชิกแต่ละคนได้แสดงศักยภาพอย่างเท่าเทียม ความสำเร็จของกลุ่มจึงมิใช่เพียงผลลัพธ์สุดท้าย แต่ยังรวมถึงกระบวนการที่ทุกคนมีส่วนร่วมและเติบโตไปพร้อมกัน

สรุป

การจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองส่งผลเชิงบวกต่อระดับความสามัคคีของนักเรียนทั้งในมิติของการรวมกลุ่มทางสังคมและการรวมกลุ่มด้วยงาน โดยทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความสามัคคีเพิ่มขึ้น และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กิจกรรมพลศึกษาที่เน้นการมีส่วนร่วมและการทำงานเป็นทีม เช่น กีฬาเปตอง สามารถกระตุ้นการพัฒนาและเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรเพิ่มความหลากหลายของกลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมโรงเรียนหรือชุมชนที่มีบริบทแตกต่างกัน เช่น โรงเรียนขนาดต่าง ๆ หรือในพื้นที่ชนบทและเมือง เพื่อให้ผลวิจัยสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในวงกว้างและมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น
2. ควรเปรียบเทียบผลของกิจกรรมพลศึกษาหลายประเภท เช่น กีฬาเปตอง บาสเกตบอล หรือกิจกรรมนันทนาการอื่น ๆ ที่มุ่งส่งเสริมความสามัคคี รวมถึงพัฒนาและออกแบบชุดกิจกรรมที่มีโครงสร้างชัดเจนเพื่อใช้ในการเรียนการสอน
3. ควรติดตามผลในระยะยาวหลังการจัดกิจกรรมเพื่อประเมินความยั่งยืนของความสามัคคีในกลุ่ม และแนะนำให้ใช้วิธีวิจัยแบบผสมผสาน เช่น การวิเคราะห์เชิงปริมาณร่วมกับการสัมภาษณ์หรือการสังเกตพฤติกรรม เพื่อให้เข้าใจกลไกการพัฒนาความสามัคคีอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2562). *แนวทางการบริหารจัดการศูนย์นันทนาการ*. สำนักนันทนาการ กรมพลศึกษา กรุงเทพฯ: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551: กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2553). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551. (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุม สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด
- _____. (2560). *คู่มือบริหารจัดการเวลาเรียน “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้”*. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- _____. (2560). *แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560–2579*. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. กรุงเทพฯ: บริษัทพริกหวานกราฟิกจำกัด.
- _____. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551: ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2558). *คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาเปตอง*. กรุงเทพฯ: มิตรนาการพิมพ์.
- _____. (2559). *คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาเปตอง*. กรุงเทพฯ: มิตรนาการพิมพ์.
- จักรพันธ์ ศรีมกุฏ. (2552). *ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้สาระพลศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2551*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สาขาวิชาพลศึกษา.
- ฉลิวรรณ สุขพันธ์โพธาราม. (2527). *พัฒนาการวัยรุ่นและบทบาทครู*. กรุงเทพฯ: มิตรนาการพิมพ์.
- จิรภัทร อภิชาติตระกูล. (2563). *ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะพลศึกษา. สาขาการจัดการเรียนรู้พลศึกษา.
- ดิศพล บุปผาชาติ. (2562). *การจัดการเรียนรู้พลศึกษาในโรงเรียนสำคัญอย่างไร*. *วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 17(1), 45-54.
- เตชะ พุमानนท์. (2556). *ผลของการฝึกจินตภาพที่มีต่อความแม่นยำในกีฬาเปตอง*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
- เทเวศน์ จันทรหอม. (2561). *ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของรูปแบบการเป็นผู้นำของผู้ฝึกสอนบรรยายภาคการจูงใจความสามัคคีในทีมและความเชื่อมั่นในทีมที่มีต่อความพึงพอใจในประสิทธิภาพของทีมฟุตบอลอาชีพไทย*. *ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา*. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ไทยรัฐ ยนต์วิสูตร. (2552). *การสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- ธนายุทธ จิตรหาญ. (2564). ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬา ลากรอสที่มีต่อสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับทักษะและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนวัฒน์ ช่วยบำรุง, ภารดี ศรีลัด, และสุธนะ ติงศภักดิ์. (2561). ผลการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาตะกร้อกับบอลเลย์บอลที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทกา จิรนนท์. (2551). ผลของการใช้โปรแกรมพัฒนาคุณลักษณะด้านความสามัคคีความรับผิดชอบ ความมีน้ำใจ และความกล้าแสดงออก ที่มีต่อความสำเร็จในการทำกิจกรรมกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตดา สุวิชาวรพันธ์. (2541). ผลการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดราชบุรณบุรี กรุงเทพมหานคร. ดุษฎีบัณฑิต สาขาจิตวิทยาแนะแนว. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2538). การวัดคุณลักษณะด้านจิตพิสัย การวัดผลการศึกษา. มหาสารคาม: ประสานการพิมพ์.
- บุญชม ศรีสะอาด และคณะ. (2549). พื้นฐานการวิจัยการศึกษา. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม: ประสานการพิมพ์.
- บุญสม โพธิ์เงิน. (2537). คุณธรรมในการอยู่ร่วมกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ปิ่นประไพ โชติชัชวาลย์กุล. (2564). การศึกษาสภาพการจัดการอารมณ์ของนักเรียนระดับประถมศึกษา: กรณีศึกษาโรงเรียนนานาชาติ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิทยา บุญคงเสน. (2556). จิตวิทยาสำหรับผู้ฝึกสอนกีฬา. กรุงเทพฯ: กองส่งเสริมและพัฒนาโรงเรียนกีฬา สถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- พิศิษฐ์ ไตรรัตน์ผดุงผล และอรนุช ตระกูลแสงอุษา. (2531). คู่มือกีฬาเบตอง. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ภัทร อัญชลีกุล และสุธนะ ติงศภักดิ์. (2560). ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษากีฬาเบตองด้วยกลวิธี THINK-PAIR-SHARE ที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสุขศึกษาและพลศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิชนนท์ พูลศรี. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้ พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสุขศึกษาและพลศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วันวิสา ป้อมประสิทธิ์, บัญชา ชลาภิรมย์, และสุธนะ ดิงศภัทัย. (2562). ผลการใช้กิจกรรมพลศึกษาตามแนวความคิดการกำกับตนเองเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. *An Online Journal of Education*, 14(2), 1-11.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2561). *รวมบทความเกี่ยวกับปรัชญา หลักการ วิธีการสอนและการวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริลักษณ์ วรรณชาติ. (2566). ผลของกิจกรรมกลุ่มตามแนวความคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีเป้าหมายร่วมกันต่อพฤติกรรมการทำงานเป็นทีมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. *วารสารการวิจัยเพื่อพัฒนาชุมชน*, 19(2), 47-62.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2562). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562: มาตรา 6*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2563). *พัฒนาการหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของไทย*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สืบสาย บุญวีรบุตร. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา*. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.
- สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทโรไทย. (2542). *จิตวิทยาการกีฬา แนวคิด ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชา จันทรเฒ. (2542). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์วัฒนาพานิชย์.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2545). *จิตวิทยาการกีฬา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิชย์.
- สุวิมล ตั้งสัจพจน์. (2540). *สารนรู้เกี่ยวกับพลศึกษาและนันทนาการ*. กรุงเทพฯ: มิตรภาพการพิมพ์และสตูดิโอ.
- อดิศักดิ์ ดวงศรี. (2553). *การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมฟุตบอลตามแนวคิดของคาร์รอนเพื่อพัฒนาความสามัคคีของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสุขศึกษาและพลศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อเนก ภูิก. (2559). *คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาเบตอง*. กรุงเทพฯ: การกีฬาแห่งประเทศไทย.
- อภิวัฒน์ จั่วลำหิน. (2553). *การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนจริยธรรมของโคลเบอร์กเพื่อพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนประถมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสุขศึกษาและพลศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรนุช ลิมตศิริ. (2560). การศึกษานอกห้องเรียนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. *Veridian E-Journal, Silpakorn University (Humanities, Social Sciences and arts)*. 10(3), 1643-1658.
- Asamoah, B. & Grobbelaar, H. W. (2017). Team cohesion and performance during a university soccer championship: two sides of the coin. *South African Journal for Research in Sport, Physical Education and Recreation*, 39(1), 1-15.
- Beauchamp, M. R., & Eys, M. A. (2022). *Group dynamics in exercise and sport psychology* (4th ed.). Routledge.

- Boughattas, W. & Znazen, H. (2018). Cohesion Perception of Tunisian Elite Sport Children. *International Journal of Sport Culture and Science*, 6(1), 10-22.
- Brisimis, E., Bebetos, E., & Krommidas, C. (2018). Does group cohesion predict team sport athletes' satisfaction. *Hellenic Journal of Psychology*, 15(1), 108-124.
- Carron, A. V. (1982). Cohesive in sport Group. Interpretation and Considerations. *Journal of sports Science*, 4(2), 123-138.
- Carron, A. V., Bray S. R., & Eys, M. A. (2002). *School of Kinesiology*, University of Western Ontario, London Ontario N6A 3K7, Canada.
- Carron, A. V., Bray S. R., & Eys, M. A. (2002). Team cohesion and team success in sport. *Journal of sports sciences*, 20(2), 119-126
- Carron, A. V., Widmeyer, W. N., & Brawler, L. R. (1985). The development of an instrument to assess cohesion in sport team: The group environment questionnaire. *Human Kinetics Journals*, 7(3), 244-266
- Carron, A. V., Brawley, L. R., & Widmeyer, W. N. (2005). *The measurement of cohesiveness in sport groups*. In J. L. Duda (Ed.), *Advances in sport and exercise psychology measurement* (pp. 213–226). Fitness Information Technology.
- Cartwright, D. (1968). *The nature of group cohesiveness*. In *Group Dynamics: Research and Theory*, ed. D Cartwright, A Zander, pp. 91–109. London: Tavistock
- Chen, Y., Zhang, L., Liu, H., & Wong, S. H. S. (2024). Impact of structured team-based activities on social cohesion in university students: A quasi-experimental study. *Journal of Social Psychology & Education*, 26(2), 123–134.
<https://doi.org/10.1016/jspe.2024.03.008>
- Forsyth, D.R. (2010). *Group dynamics* (5th ed.). California: Thompson Wadsworth.
- Javed, S., Naseer, A., Rahim, A., Shariff, M., Sheraz, M. I., & Ahmad, M. (2018). The Relationship Study Between Cohesion and Performance of Players of Hockey, in Pakistan. *The Spark hec Recognized Journal*, 2(1), 19-27.
- Johnson, D. W., & Johnson, R. T. (2013). *Cooperation and the use of cooperative learning in schools*. New York: Routledge.
- Kao, C. C. (2019). Development of team cohesion and sustained collaboration skills with the sport education model. *Sustainability*, 11(8), 2348-2361.
- Kebede, A. B. (2017). The effect of soccer coaching leadership behaviour on players' team cohesion in the case of Amhara national league football clubs. *International Journal of Physical Education, Sports and Health*, 4(2), 82-85.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and psychological measurement*, 30(3), 607-610.

- Kremer, J., Moran, A., Walker, G., & Craig. (2012). Key concept in sport psychology. Retrieved from <http://dx.doi.org/10.4135/9781446288702>
- Leo, F. M., Sanchez, P. A., D., & Garcia, T. (2010). Interactive effects of team cohesion on perceived efficacy in semi-professional sport. *Journal of sports science and medicine*, 9(2), 320-325.
- Irawan, F. A. (2019). Biomechanical analysis of concentration and coordination on the accuracy in petanque shooting. *Active: Journal of Physical Education, Sport, Health and Recreation*, 8(2), 96-100.
- Nacer-eddine, C., & Badreddine, D. (2019). Team cohesion and sport performance. *University of the United States and of America*, 16(2), 59-71.
- Onofrio, V. Montesano, P & Mazzeo, F. (2019). Physical-technical conditions, coaching and nutrition: An integrated approach to promote cohesion in sports team. *Journal of Human Sport and Exercise*, 14(4), 981-990.
[doi:https://doi.org/10.14198/jhse.2019.14.Proc4.60](https://doi.org/10.14198/jhse.2019.14.Proc4.60)
- Pomohaci, M., & Sopa, I. S. (2018). Discovering the cohesion of a volleyball team and finding the right leader of the group. *Land Forces Academy Review*, 23(1), 58-64.
- Spink, K. S., McLaren, C. D., & Ulvick, J. D. (2018). Groupness, cohesion, and intention to return to sport: A study of intact youth teams. *International Journal of Sports Science & Coaching*, 13(4), 545-551.
- Thornton, C., Miller, P., & Perry, K. (2020). The impact of group cohesion on key success measures in higher education. *Journal of Further and Higher Education*, 44(4), 542-553.
- Yamada, K., Arai, H., Nakazawa, T., Kawata, Y., Kamimura, A., & Hirosawa, M. (2013). A study of the unity of sports teams: development of a scale and examination of related factors. *Journal of Physical Education and Sport*, 13(4), 489-501.

ภาคผนวก

วิทยาเขตอุดรธานี

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประดิษฐ์ ปะวันนา
สาขาวิชาสื่อสารการกีฬา
คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ
วิทยาเขตอุดรธานี
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพวัน เพลิดพราว
สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ
วิทยาเขตอุดรธานี
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิงหา ตุลยกุล
สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยทักษิณ
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิมนวล แก้วพิลา
สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ
วิทยาเขตอุดรธานี
5. นางวิยะดา วรรณขันธ
สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ
วิทยาเขตอุดรธานี
6. นางจิตร์รัตดา ธรรมเทศ
สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ
วิทยาเขตอุดรธานี
7. นายประณต ประเสริฐ
ครูชำนาญการ
โรงเรียนมัธยมเทศบาล 6 นครอุดรธานี

วิทยาเขตอุดรธานี

ที่ กก ๐๕๒๐/ว ๐๒๒

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี
อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ๔๑๐๐๐

จ. มกราคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุมัติโครงการที่เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. คำโครงการวิทยานิพนธ์

จำนวน ๑ ชุด

๒. แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี มีนักศึกษาราย นางสาวภัสรา คุ่มปรุ คณะศึกษาศาสตร์ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษาและกีฬา ได้รับการอนุมัติในการจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเบตองตามแนวคิดของคาร์รอลที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

ในการนี้ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี พิจารณาแล้วเห็นว่าบุคลากรในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์อย่างดียิ่ง ดังนั้น เพื่อให้การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัยเป็นไปด้วยความเรียบร้อย จึงขอความอนุเคราะห์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สิงหา ตุลยกุล ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย เพื่อนำไปใช้เก็บข้อมูลสำหรับดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ต่อไป รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วยนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี
เช่นเคย ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุพล ยะปะภา)

รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ ประจำวิทยาเขตอุดรธานี

วิทยาเขตอุดรธานี

สำนักงานรองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

โทร. ๐-๔๒๒๒-๑๙๕๑

โทรสาร. ๐-๔๒๒๒-๑๙๕๑

แบบตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี คณะศึกษาศาสตร์

ตามหนังสือที่ กก ๐๕๒๐/ว ๐๒๔ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๘ ได้ขอความอนุเคราะห์
ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ของนางสาวภัสรา คุ่มปรี นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์
หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษาและกีฬา ได้รับการอนุมัติในการจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเบตองตามแนวคิดของคาร์รอลที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือการวิจัย นั้น

ข้าพเจ้า ผู้ช่วยศาสตราจารย์สิงหา ตุลยกุล ได้พิจารณาแล้ว

- ☒ ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้
☐ ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้
เนื่องจาก.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สิงหา ตุลยกุล)

วิทยาเขตอุดรธานี

ที่ กก ๐๕๒๐/ว ๐๒๕

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี
อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ๔๑๐๐๐

๕ มกราคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุมัติครุฑเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนมัธยมเทศบาล ๖ นครอุดรธานี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. คำขอวิทยานิพนธ์

จำนวน ๑ ชุด

๒. แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

จำนวน ๑ ชุด

ด้วย มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี มีนักศึกษาราย นางสาวภัสรา คุ่มปฐ
คณะศึกษาศาสตร์ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษาและกีฬา ได้รับการอนุมัติในการจัดทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอลที่มีต่อ
ความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

ในการนี้ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี พิจารณาแล้วเห็นว่าบุคลากร
ในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์อย่างดียิ่ง ดังนั้น เพื่อให้การตรวจสอบคุณภาพ
เครื่องมือการวิจัยเป็นไปด้วยความเรียบร้อย จึงขอความอนุเคราะห์ นายประนต ประเสริฐ ตำแหน่ง ครูชำนาญการ
เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย เพื่อนำไปใช้เก็บข้อมูลสำหรับดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ต่อไป
รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วยนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี
เช่นเคย ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุพล ยะปะภา)

รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ ประจำวิทยาเขตอุดรธานี

วิทยาเขตอุดรธานี

สำนักงานรองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

โทร. ๐-๔๒๒๒-๑๙๕๑

โทรสาร. ๐-๔๒๒๒-๑๙๕๑

แบบตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี คณะศึกษาศาสตร์

ตามหนังสือที่ กก ๐๕๒๐/ว ๒๗๔ ลงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๖๘ ได้ขอความอนุเคราะห์
ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ของนางสาวกัศรา คุ่มบุรุษ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์
หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษาและกีฬา ได้รับการอนุมัติในการจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเบตองตามแนวคิดของคาร์รอลที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือการวิจัย นั้น

ข้าพเจ้า นายประณต ประเสริฐ ได้พิจารณาแล้ว

- ☒ ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้
☐ ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้
เนื่องจาก.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายประณต ประเสริฐ)

วิทยาเขตอุดรธานี

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ...งานบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี IP: Phone ๒๕๑๒๖
ที่ กก.๐๕๒๐.๐๔/๒๐.....วันที่ ๙ มกราคม ๒๕๖๘
เรื่อง ...ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย.....

เรียน รองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ด้วย คณะศึกษาศาสตร์ โดยงานบัณฑิตศึกษา มีนักศึกษาราย นางสาวภัสรา คุ่มปฐ์ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษาและกีฬา ได้รับการอนุมัติในการจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอลที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ โดยงานบัณฑิตศึกษา พิจารณาแล้วเห็นว่าบุคลากรในสังกัดของท่าน เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและมีประสบการณ์อย่างดียิ่ง ดังนั้น เพื่อให้การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัยเป็นไปด้วยความเรียบร้อย จึงขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดของท่าน ดังนี้

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพวัน เหล็กพราว	ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์
๒. นางวิยะดา วรรณขันธุ์	ตำแหน่ง อาจารย์
๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิมนวล แก้วพิลา	ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์
๔. นางจิตติธิดา ธรรมเทศ	ตำแหน่ง อาจารย์

เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย เพื่อนำไปใช้เก็บข้อมูลสำหรับดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ต่อไป ดังรายละเอียดที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

เรียน รองคณบดีฯ

- นางสาวภัสรา คุ่มปฐ์ นักศึกษาระดับ

บัณฑิตศึกษา ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

จึงเรียนมา

๑. เพื่อโปรดพิจารณา
๒. เห็นควรให้ความอนุเคราะห์
๓. สั่งการอื่นตามเห็นควร

(นางสาวจินตนา นวนมีศรี)

เจ้าหน้าที่ธุรการ

ทรง/แก้วธรรพ์พงษ์ ๒๕๖๘

ทส

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธนิศ สีสัน)

หัวหน้าสำนักงานรองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทนรองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รองศาสตราจารย์นวลพรรณ ไชยมา)

ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานผู้รับผิดชอบหลักสูตร

แบบตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี คณะศึกษาศาสตร์

ตามหนังสือที่ กก ๐๕๒๐.๐๔/๑๐ ลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๖๘ ได้ขอความอนุเคราะห์
ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ของนางสาวภัสรา คุ่มปรุ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์
หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษาและกีฬา ได้รับการอนุมัติในการจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเบตองตามแนวคิดของคาร์รอลที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือการวิจัย นั้น

ข้าพเจ้า ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพวัน เหล็กพิพราร ได้พิจารณาแล้ว

- ☒ ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้
☐ ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้
เนื่องจาก.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพวัน เหล็กพิพราร)

วิทยาเขตอุดรธานี

แบบตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี คณะศึกษาศาสตร์

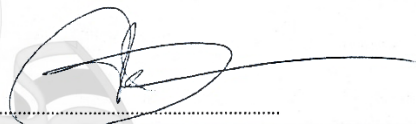
ตามหนังสือที่ กก ๐๕๒๐.๐๔/๖๐ ลงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๖๘ ได้ขอความอนุเคราะห์
ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ของนางสาวภัสรา คุ่มปรุ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์
หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษาและกีฬา ได้รับการอนุมัติในการจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเบตองตามแนวคิดของคาร์รอลที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือการวิจัย นั้น

ข้าพเจ้า นางวิยะดา วรรณขันธ ได้พิจารณาแล้ว

- ☒ ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้
☐ ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้
เนื่องจาก.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางวิยะดา วรรณขันธ)

วิทยาเขตอุดรธานี

แบบตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี คณะศึกษาศาสตร์

ตามหนังสือที่ กก ๐๕๒๐.๐๔/๖๐ ลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๖๘ ได้ขอความอนุเคราะห์
ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ของนางสาวภัสรา คัมปร์ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์
หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษาและกีฬา ได้รับการอนุมัติในการจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอลที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือการวิจัย นั้น

ข้าพเจ้าผู้เชี่ยวชาญศาสตราจารย์นันทวล แก้วพิลา ได้พิจารณาแล้ว

- ☒ ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้
☐ ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้
เนื่องจาก.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

.....
(ผู้เชี่ยวชาญศาสตราจารย์นันทวล แก้วพิลา)

วิทยาเขตอุดรธานี

แบบตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี คณะศึกษาศาสตร์

ตามหนังสือที่ กก ๐๕๒๐.๐๔/๖๐ ลงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๖๘ ได้ขอความอนุเคราะห์
ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ของนางสาวภัสรา คุ่มปรุ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์
หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษาและกีฬา ได้รับการอนุมัติในการจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอลที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือการวิจัย นั้น

ข้าพเจ้า นางจิตร์ตดา ธรรมเทศ ได้พิจารณาแล้ว

- ☒ ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้
☐ ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้
เนื่องจาก.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางจิตร์ตดา ธรรมเทศ)

วิทยาเขตอุดรธานี

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี IP: Phone ๒๕๑๒๒
ที่ กค.๑๕๒๑.๑๔/๒๑ วันที่ ๙ มกราคม ๒๕๖๒
เรื่อง ขออนุมัติโครงการให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองคณบดีคณะศิลปศาสตร์

ด้วย คณะศึกษาศาสตร์ โดยงานบัณฑิตศึกษา มีนักศึกษาราย นางสาวภัสรา คุ่มปฐ์ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษาและกีฬา ได้รับการอนุมัติในการจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอลที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ โดยงานบัณฑิตศึกษา พิจารณาแล้วเห็นว่าบุคลากรในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและมีประสบการณ์อย่างดียิ่ง ดังนั้น เพื่อให้การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัยเป็นไปด้วยความเรียบร้อย จึงขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดของท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประดิษฐ์ ปะวันนา ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย เพื่อนำไปใช้เก็บข้อมูลสำหรับการจัดทำวิทยานิพนธ์ต่อไป ดังรายละเอียดที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

เรียน รองคณบดีฯ

- นางสาวภัสรา คุ่มปฐ์ นักศึกษาระดับ

บัณฑิตศึกษา ขออนุมัติโครงการให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

จึงเรียนมา

๑. เพื่อโปรดพิจารณา
๒. เห็นควรให้ความอนุเคราะห์
๓. สั่งการอื่นตามเห็นควร

(นางสาวจินตนา นวนมีศรี)
เจ้าหน้าที่ธุรการ

เพื่อโปรดพิจารณา วิทยาเขตอุดรธานี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธนิต ถีเลิศ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธนิต ถีเลิศ)
หัวหน้าสำนักงานรองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทนรองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รองศาสตราจารย์นวลพรรณ ไชยมา)

ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานผู้รับผิดชอบหลักสูตร

แบบตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี คณะศึกษาศาสตร์

ตามหนังสือที่ กก ๐๕๒๐.๐๔/๖๑ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๖๘ ได้ขอความอนุเคราะห์
ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ของนางสาวภัสรา คุ่มปรุ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์
หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษาและกีฬา ได้รับการอนุมัติในการจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเบตองตามแนวคิดของคาร์รอลที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือการวิจัย นั้น

ข้าพเจ้า ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประดิษฐ์ ปะวันนา ได้พิจารณาแล้ว

- ☒ ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้
☐ ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้

เนื่องจาก.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประดิษฐ์ ปะวันนา)

**แผนการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน
ที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
กิจกรรมที่ 1 พื้นฐานทักษะเบื้องต้นการโยนเปตอง**

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา
ตัวชี้วัด

1. เพิ่มพูนความสามารถของตนตามหลักการเคลื่อนไหวที่ทักษะกลไกและทักษะพื้นฐาน
ที่นำไปสู่ การพัฒนาทักษะการเล่นกีฬา
2. เล่นกีฬาไทยและกีฬาสากล ประเภทบุคคลและทีม โดยใช้ทักษะพื้นฐานตามชนิดกีฬา
อย่างละ 1 ชนิด

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกายการเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่าง
สม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชม
ในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด

1. ออกกำลังกายและเลือกเข้าร่วมเล่นกีฬาตามความถนัด ความสนใจอย่างเต็ม
ความสามารถพร้อมทั้งมีการประเมินการเล่นของตนและผู้อื่น
2. ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกาและข้อตกลงตามชนิดกีฬาที่เลือกเล่น
3. วางแผนการรุกและการป้องกันในการเล่นกีฬาที่เลือกและนำไปใช้ในการเล่นอย่างเป็น
ระบบ
4. ร่วมมือในการเล่นกีฬาและการทำงานเป็นทีมอย่างสนุกสนาน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอธิบายรูปแบบพื้นฐานทักษะการโยนเปตองได้ (K)
2. นักเรียนสามารถปฏิบัติตามรูปแบบพื้นฐานทักษะการโยนเปตองได้อย่างถูกต้อง และ
สามารถทำงานร่วมกันภายในกลุ่มเพื่อพัฒนาทักษะการเล่นเป็นทีม (S)
3. นักเรียนมีความสามัคคีและสามารถทำกิจกรรมร่วมกันภายในกลุ่มได้อย่างสัมพันธ์กัน
เป็นอย่างดี (A)

พื้นฐานทักษะเบื้องต้นการโยนเปตอง

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม 5 นาที

1. ครูเริ่มเข้าสู่บทเรียนโดยการถามกระตุ้นความคิดโดยใช้คำถาม:
2. นักเรียนเคยเล่นกีฬาใดที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่นหรือไม่
3. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 4 กลุ่มเท่า ๆ กัน โดยสมัครใจ (รวมกลุ่มทางสังคม)
4. ให้นักเรียนทำการยืดเหยียด (อบอุ่นร่างกาย) โดยการนำของตัวแทนท่าต่าง ๆ ดังนี้
 - 4.1 ยืดกล้ามเนื้อต้นคอและลำคอ
 - 4.2 ยืดกล้ามเนื้อหัวไหล่และต้นแขน

- 4.3 ยึดกล้ามเนื้อด้านข้างลำตัว
- 4.4 ยึดกล้ามเนื้อขาและน่อง
- 4.5 วอร์มอัพอยู่กับที่ เช่น วิ่งยกเข่า กระโดดตบ

ขั้นที่ 2 ขั้นอธิบายและสาธิต 10 นาที

1. ครูแจ้งรายละเอียดในฝึกทักษะพื้นฐานในการเล่นเปตอง
2. ครูอธิบายและสาธิตทักษะพื้นฐานในการเล่นเปตอง
 - 2.1 รูปแบบการจับลูกเปตอง
 - 2.2 ลักษณะการโยน/นั่งโยนเปตอง
 - 2.3 ขั้นตอนการโยนเปตอง

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติ 20 นาที

1. นักเรียนใช้ลูกเปตองคนละ 2 ลูก แล้วเข้าแถวหน้ากระดาน 4 แถว ตามกลุ่ม
2. นักเรียนฝึกพื้นฐานการเล่นเปตองตามกลุ่ม โดยให้ทุกคน เรียนรู้ร่วมกันและช่วยเหลือกัน
อย่างเต็มที่ ภายในกลุ่ม ดังนี้
 - 2.1 การจับลูกเปตอง 4 รูปแบบ
 - 2.2 ลักษณะการโยน 3 รูปแบบ
 - 2.3 ลักษณะการนั่งโยน 3 รูปแบบ
 - 2.4 ขั้นตอนการโยนเปตอง 4 ขั้นตอน
 - 2.5 การควบคุมแรงในการเหวี่ยงแขนโยนลูกเปตอง
3. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกโยนในลักษณะการโยนโยนในแบบที่นักเรียนถนัดที่สุดที่คิดว่าโยน
ได้ดีในพื้นที่ที่กำหนด
4. ครูเดินตรวจดูแต่ละกลุ่มหากปฏิบัติไม่ถูกวิธีก็ช่วยแนะนำให้ปฏิบัติอย่างถูกวิธี
5. ครูคอยกระตุ้นให้นักเรียนกระตือรือร้นในการฝึกปฏิบัติ และได้เข้าร่วมกิจกรรม โดยเน้น
ให้ภายในกลุ่มช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ให้มากที่สุด

ขั้นที่ 4 ชื่อนำไปใช้ 15 นาที

1. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มปรึกษาหารือ แสดงความคิดเห็น และ วางแผนกลยุทธ์ร่วมกันใน
การแข่งขันโดยมีเป้าหมายเพื่อชัยชนะของทีม
2. ครูจัดการแข่งขันให้นักเรียน โดยกำหนดให้แข่งขันแบบเกมเดียว 11 คะแนน โดยกลุ่ม
ที่ 1 พบ กลุ่มที่ 2 และ กลุ่มที่ 3 พบ กลุ่มที่ 4 ฝ่ายไหนถึง 11 แต้มก่อนเป็นฝ่ายชนะ โดยนักเรียนทุก
คนในกลุ่มต้องมีส่วนร่วมในการวางแผนและลงแข่งขัน ครูคอยกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในเกมการ
แข่งขัน และให้แข่งขันกันด้วยความระมัดระวัง เพราะอาจนำไปสู่การบาดเจ็บได้ โดยครูเป็นคนให้
สัญญาณเริ่มการแข่งขัน และเป็นกรรมการตัดสิน
3. เมื่อแข่งขันเสร็จครูให้สัญญาณนกหวีดให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนเดิมเพื่อทำการคลาย
อุ่น (Cool Down)

ขั้นที่ 5 สรุปความรู้ 10 นาที

1. ครูเป่านกหวีดเรียกรวม โดยให้เข้าแถวหน้ากระดาน 4 แถว
2. นักเรียนช่วยกันสรุปทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาเปตอง และสรุปผลการแข่งขัน และให้

นักเรียนสะท้อนความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการทำงานเป็นทีม เช่น อะไรคือสิ่งที่ทำให้ทีมประสบผลสำเร็จ นักเรียนรู้สึกอย่างไรเมื่อได้ช่วยเหลือกันภายในทีมแล้วทำให้ทีมประสบผลสำเร็จ

3. ครูเน้นย้ำถึงความสำคัญของการร่วมมือและการสนับสนุนกันภายในทีม ไม่ใช่เพียงแค่การแข่งขันเพื่อชัยชนะ แต่คือการเรียนรู้ที่จะเติบโตไปพร้อมกัน

4. ครูนัดหมายนักเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมในการเรียนครั้งถัดไป

บันทึกหลังสอน

.....

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

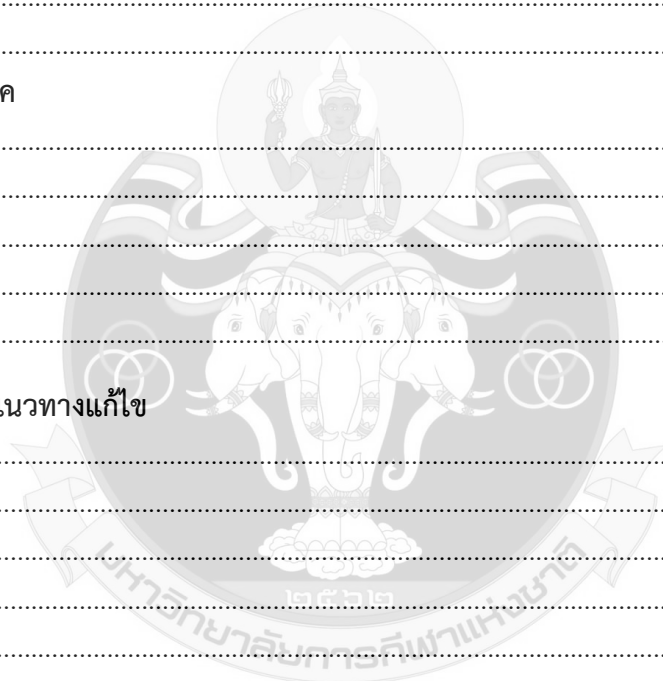
ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

วิทยาเขตอุดรธานี

แผนการจัดกิจกรรมพลศึกษาใช้กีฬาเปิดตามแนวคิดของคาร์รอน
ที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
กิจกรรมที่ 2 ทักษะการโยนลูกเปิดตอระยะพื้นฐาน

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา
ตัวชี้วัด

1. เพิ่มพูนความสามารถของตนตามหลักการเคลื่อนไหวที่ทักษะกลไกและทักษะพื้นฐาน
 ที่นำไปสู่ การพัฒนาทักษะการเล่นกีฬา
2. เล่นกีฬาไทยและกีฬาสากล ประเภทยุคคลและทีม โดยใช้ทักษะพื้นฐานตามชนิดกีฬา
 อย่างละ 1 ชนิด

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกายการเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่าง
 สม่าเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชม
 ในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด

1. ออกกำลังกายและเลือกเข้าร่วมเล่นกีฬาตามความถนัด ความสนใจอย่างเต็ม
 ความสามารถพร้อมทั้งมีการประเมินการเล่นของตนและผู้อื่น
2. ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกาและข้อตกลงตามชนิดกีฬาที่เลือกเล่น
3. วางแผนการรุกและการป้องกันในการเล่นกีฬาที่เลือกและนำไปใช้ในการเล่นอย่างเป็น
 ระบบ
4. ร่วมมือในการเล่นกีฬาและการทำงานเป็นทีมอย่างสนุกสนาน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอธิบายรูปแบบ ขั้นตอนการโยนเปิดตอระยะพื้นฐานที่ถูกต้องได้ (K)
2. นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะการโยนลูกเปิดตอระยะพื้นฐานได้อย่างถูกต้อง และ
 สามารถร่วมมือในการวางแผนและแก้ปัญหาเพื่อทำกิจกรรมภายในกลุ่มให้สำเร็จ (S)
3. นักเรียนมีความสามัคคีและสามารถทำกิจกรรมร่วมกันภายในกลุ่มได้อย่างสัมพันธ์กันเป็น
 อย่างดี (A)

สาระการเรียนรู้/เนื้อหา (สาระสำคัญ)

การโยนเข้าหรือเรียกอีกอย่างว่า การวาง ถือเป็นทักษะพื้นฐานและทักษะสำคัญของการ
 เล่นกีฬาเปิดตอ โดยการโยนลูกเปิดตอ ประกอบด้วยลักษณะการโยน และระยะการโยน ส่วน
 ความสามารถในการโยนลูกเปิดตอที่ขึ้นอยู่กับความฝึกลูกที่ช่วยส่งเสริมการเล่นหรือแข่งขันให้มี
 ประสิทธิภาพขึ้น

ทักษะการโยนลูกเปิดตอระยะพื้นฐาน

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม 5 นาที

1. ครูเริ่มเข้าสู่บทเรียน โดยการถามกระตุ้นความคิดโดยใช้คำถาม “การเล่นกีฬาเปิดตอช่วย
 ให้นักเรียนรู้จักการแบ่งหน้าที่และช่วยเหลือเพื่อนหรือไม่”

2. ครูแบ่งกลุ่มให้นักเรียนเป็น 4 กลุ่ม เท่า ๆ กัน (รวมกลุ่มด้วยงาน)
3. ให้นักเรียนทำการยืดเหยียด (อบอุ่นร่างกาย) โดยการนำของตัวแทนท่าต่าง ๆ ดังนี้
 - 3.1 ยืดกล้ามเนื้อต้นคอและลำคอ
 - 3.2 ยืดกล้ามเนื้อหัวไหล่และต้นแขน
 - 3.3 ยืดกล้ามเนื้อด้านข้างลำตัว
 - 3.4 ยืดกล้ามเนื้อขาและน่อง
 - 3.5 วอร์มอัพอยู่กับที่ เช่น วิ่งยกเข่า กระโดดตบ

ขั้นที่ 2 ขั้นอธิบายและสาธิต 10 นาที

1. ครูสุ่มถามนักเรียน เกี่ยวกับเรื่องทักษะการโยนลูกเปตองระยะพื้นฐาน
2. ครูอธิบายทักษะการโยนลูกเปตองระยะพื้นฐาน 6 – 9 เมตร
3. ครูสาธิตทักษะการโยนลูกเปตองระยะพื้นฐาน
 - 3.1 ทักษะการโยนลูกเปตองระยะพื้นฐานแบบวางระยะ
 - 3.2 ทักษะการโยนลูกเปตองระยะพื้นฐานแบบกำหนดตำแหน่ง

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติ 20 นาที

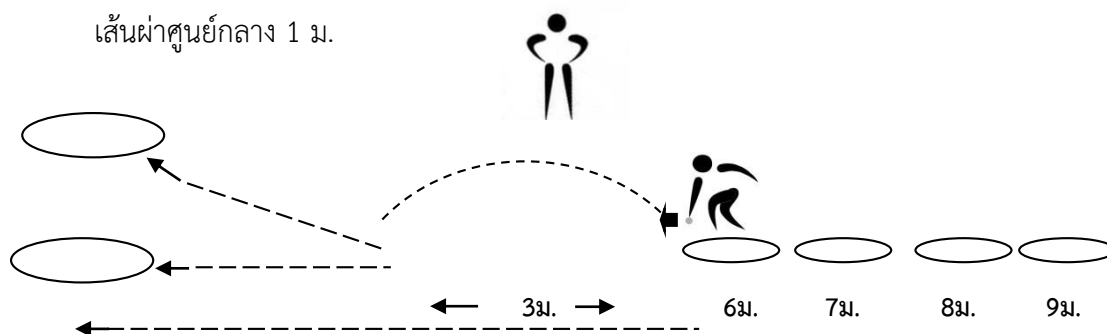
1. นักเรียนใช้ลูกเปตองคนละ 2 ลูก แล้วเข้าแถวหน้ากระดาน 4 แถว ตามกลุ่ม
2. นักเรียนฝึกทักษะการโยนลูกเปตองระยะพื้นฐาน ดังนี้
 - 2.1 ทักษะการโยนลูกเปตองระยะพื้นฐานแบบวางระยะ
 - 2.2 ทักษะการโยนลูกเปตองระยะพื้นฐาน แบบกำหนดตำแหน่ง
3. ให้นักเรียนภายในกลุ่ม ช่วยกันตรวจสอบและให้คำแนะนำซึ่งกันและกัน หากเพื่อนในกลุ่มปฏิบัติไม่ถูกวิธี
4. ครูคอยกระตุ้นให้นักเรียนกระตือรือร้นในการฝึกปฏิบัติและได้เข้าร่วมกิจกรรมภายในกลุ่ม โดยเน้นให้มีการแลกเปลี่ยนความรู้และเทคนิคระหว่างกันให้มากที่สุด

ขั้นที่ 4 ชื่อนำไปใช้ 15 นาที

1. ให้นักเรียนแข่งขันเกม โดยครูอธิบายรูปแบบเกมให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฟัง ถ้ายังมีข้อสงสัยสามารถซักถามและแสดงความคิดเห็นได้ และแข่งขันเกม ตามแบบฝึกทักษะ
2. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเข้าแถวตามกลุ่มที่แบ่งไว้เป็นแถวตอนเรียง 1 จำนวน 4 แถว
3. เกม "รวมพลังพิชิตเป้า" ให้นักเรียนใช้ลูกเปตองคนละ 1 ลูก โดยให้คนแรกของแต่ละแถวยืนในวงกลมระยะที่ 1 (6 เมตร) โยนให้เข้าในวงที่กำหนดไว้ (รัศมี 1 เมตร) เมื่อโยนแล้วให้ไปเก็บลูกเปตองเพื่อส่งให้คนถัดไป และกลับไปต่อท้ายแถว นักเรียนที่โยนคนถัดไปทำเช่นเดียวกัน หากลูกเปตองเข้าไปในวงกลมที่กำหนด ให้นับเป็น 1 คะแนน เมื่อครบ 5 คะแนน ให้นักเรียนทุกคนวิ่งกลับไปให้เพื่อนในกลุ่มยืนแถวตอนเรียง 1 เช่นเดิม เริ่มในระยะที่ 2 (7 เมตร) ระยะที่ 3 (8 เมตร) ระยะที่ 4 (9 เมตร) จนครบทุกระยะ จะรวมเป็น 20 คะแนน เข้าแถวเรียง 1 เช่นเดิมแล้วนั่งลง
4. ในระหว่างการเล่น ให้แต่ละกลุ่มมีการสื่อสาร วางแผน และให้กำลังใจซึ่งกันและกันอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมและทำภารกิจให้สำเร็จลุล่วง
5. เมื่อแข่งขันเสร็จ ครูให้สัญญาณนกหวีดให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนเดิมเพื่อทำการคลายอุ่น (Cool Down)

เป้าหมายการโยน

เส้นผ่าศูนย์กลาง 1 ม.

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปความรู้ 10 นาที

1. ครูเป่านกหวีดเรียกรวม โดยให้เข้าแถวตอน 4 แถว ตามกลุ่มที่ครูแบ่งให้
2. นักเรียนช่วยกันสรุปเรื่องทักษะการโยนลูกเบตองระยะพื้นฐาน และร่วมกันสะท้อนผลเกี่ยวกับความร่วมมือและการสนับสนุนกันภายในทีม รวมถึงการแบ่งหน้าที่และบทบาทของแต่ละคนในกลุ่ม
3. ครูกล่าวชื่นชมความพยายามในการทำงานร่วมกันของนักเรียนทุกคน โดยเน้นว่าชัยชนะไม่ได้มาจากความสามารถของคนใดคนหนึ่ง แต่มาจากการทำงานเป็นทีมที่ดี
4. ครูนัดหมายนักเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมในการเรียนชั่วโมงหน้า

บันทึกหลังสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

**แผนการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน
ที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
กิจกรรมที่ 3 ทักษะการโยนเปตองลูกเลียด**

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา
ตัวชี้วัด

1. เพิ่มพูนความสามารถของตนตามหลักการเคลื่อนไหวที่ทักษะกลไกและทักษะพื้นฐานที่นำไปสู่ การพัฒนาทักษะการเล่นกีฬา
2. เล่นกีฬาไทยและกีฬาสากล ประเภทยบุคคลและทีม โดยใช้ทักษะพื้นฐานตามชนิดกีฬาอย่างละ 1 ชนิด

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกายการเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด

1. ออกกำลังกายและเลือกเข้าร่วมเล่นกีฬาตามความถนัด ความสนใจอย่างเต็มความสามารถพร้อมทั้งมีการประเมินการเล่นของตนและผู้อื่น
2. ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกาและข้อตกลงตามชนิดกีฬาที่เลือกเล่น
3. วางแผนการรุกและการป้องกันในการเล่นกีฬาที่เลือกและนำไปใช้ในการเล่นอย่างเป็นระบบ
4. ร่วมมือในการเล่นกีฬาและการทำงานเป็นทีมอย่างสนุกสนาน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอธิบายรูปแบบพื้นฐานทักษะการโยนเปตองลูกเลียดได้ (K)
2. นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะการโยนลูกเปตองลูกเลียดได้อย่างถูกต้อง และสามารถทำงานร่วมกับเพื่อนในกลุ่มเพื่อเก็บคะแนนให้ได้ตามเป้าหมาย (S)
3. นักเรียนมีความสามัคคีในการทำงานร่วมกันภายในกลุ่ม โดยมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันและปรึกษาหารือเพื่อแก้ไขปัญหาในการทำกิจกรรม (A)

สาระการเรียนรู้/เนื้อหา (สาระสำคัญ)

การฝึกทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาเปตอง ผู้เล่นควรศึกษาเรื่อง กฎ กติกา มารยาท ทักษะขั้นพื้นฐานการเล่นกีฬาเปตองที่ถูกวิธีและถูกต้องตามหลักสากล เริ่มตั้งแต่การเลือกลูกเปตองที่เหมาะสมกับผู้เล่นและตำแหน่งของผู้เล่น ลักษณะการยืนหรือนั่ง ลักษณะการจับลูก ลักษณะการปล่อยลูกเปตองหรือการโยนซึ่งทักษะการโยนที่ต้องฝึกในขั้นแรกของการเล่นเปตอง คือการโยนลูกเลียด

ทักษะการโยนลูกเลียด

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม 5 นาที

1. ครูเริ่มเข้าสู่บทเรียน โดยการถามกระตุ้นความคิดโดยใช้คำถาม “นักเรียนคิดว่าการเล่นเปตองทำให้มีความสามัคคีมากขึ้นหรือไม่”

2. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 4 กลุ่มเท่า ๆ กัน โดยสมัครใจ (เพื่อส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มทางสังคมและสร้างความรู้สึกร่วมเป็นส่วนหนึ่งของทีม)

3. ให้นักเรียนทำการยืดเหยียด (อบอุ่นร่างกาย) โดยการนำของตัวแทนท่าต่างๆ ดังนี้

3.1 ยืดกล้ามเนื้อต้นคอและลำคอ

3.2 ยืดกล้ามเนื้อหัวไหล่และต้นแขน

3.3 ยืดกล้ามเนื้อด้านข้างลำตัว

3.4 ยืดกล้ามเนื้อขาและน่อง

3.5 วอร์มอัพอยู่กับที่ เช่น วิ่งยกเข่า กระโดดตบ

ขั้นที่ 2 ขั้นอธิบายและสาธิต 10 นาที

1. ครูให้นักเรียนเข้าแถวตอน 4 แถว ๆ ละเท่า ๆ กัน ตามกลุ่มโดยสมัครใจ

2. ครูอธิบายรายละเอียดในการฝึกทักษะการโยนเปตองลูกเลียด

3. ครูสาธิตการโยนเปตองลูกเลียด ในระยะ 6 เมตร 7 เมตร 8 เมตร และ 9 เมตร

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติ 20 นาที

1. นักเรียนเข้าแถวตอน 4 แถวๆ ละเท่าๆ กันตามกลุ่ม

2. นักเรียนใช้ลูกเปตองคนละ 2 ลูก ในการฝึกปฏิบัติทักษะการโยนเปตองลูกเลียดตามกลุ่ม และระยะการเล่นที่กำหนด ในระยะ 6 เมตร 7 เมตร 8 เมตร และ 9 เมตร

3. ให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มสังเกตการณ์และให้คำแนะนำซึ่งกันและกันเพื่อพัฒนาทักษะการโยนของเพื่อนร่วมทีม

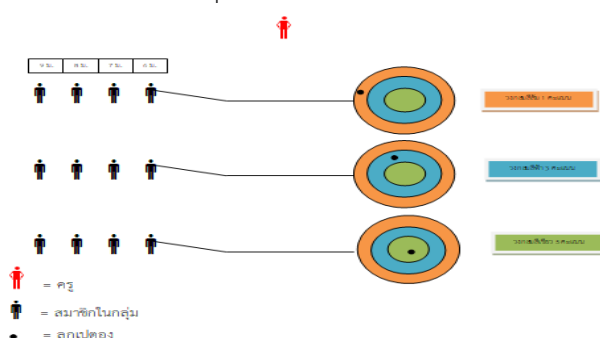
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ 15 นาที

1. เกม "ร่วมใจพิชิตคะแนน" ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มปรึกษารื้อและวางแผนร่วมกันถึงกลยุทธ์การเล่น เช่น การจัดลำดับผู้เล่นเพื่อเพิ่มโอกาสในการทำคะแนนให้เร็วที่สุด

2. ให้นักเรียน โยนลูกเปตองลูกเลียดให้เข้าไปในวงกลมที่กำหนด โดยที่วงกลมสีส้มนับ 1 คะแนน วงกลมสีฟ้า นับ 3 คะแนน และวงกลมสีเขียว นับ 5 คะแนน เมื่อลูกเปตองหยุดในวงกลมสีใดให้นับตามคะแนนที่กำหนด หากลูกเปตองอยู่ด้านนอกวงกลมให้นับเป็น 0 คะแนน

3. เมื่อโยนเสร็จให้นักเรียนคนที่โยนไปเก็บลูกที่โยนแล้วเดินไปต่อท้ายแถว เพื่อให้นักเรียนคนต่อไปมาโยน โดยเริ่มโยนตั้งแต่วระยะ 6 เมตร หากกลุ่มใดทำคะแนนถึง 20 คะแนน ให้เริ่มโยนในระยะ 7 เมตร 8 เมตร และ 9 เมตร ต่อไปจนครบทุกระยะ เมื่อครบแล้วให้นักเรียนในกลุ่มทุกคนนั่งลง หัวหน้ากลุ่มส่งใบบันทึกคะแนนให้ครู

4. ในระหว่างการแข่งขัน ให้นักเรียนในกลุ่มให้กำลังใจและสื่อสารกับเพื่อนร่วมทีมอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีและกระตุ้นการทำงานเป็นทีม

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป 10 นาที

1. ครูเป่านกหวีดเรียกรวม โดยให้เข้าแถวตอน 4 แถว ตามกลุ่มที่ครูแบ่งให้
2. ครูกล่าวชมเชยนักเรียนทุกกลุ่มที่ได้เข้าร่วมกิจกรรม และสรุปผลการแข่งขัน โดยเน้นที่ความพยายามและความร่วมมือของแต่ละกลุ่ม
3. นักเรียนช่วยกันสรุปเรื่องทักษะการโยนลูกเลียด และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สะท้อนผลว่าการทำงานร่วมกันเป็นทีมมีส่วนช่วยในการทำกิจกรรมให้สำเร็จได้อย่างไร
4. ครูนัดหมายนักเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมในการเรียนชั่วโมงหน้า

บันทึกหลังสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

วิทยาเขตอุดรธานี

แผนการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน
ที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
กิจกรรมที่ 4 ทักษะการโยนลูกเลียด แบบกำหนดตำแหน่ง

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา
ตัวชี้วัด

1. เพิ่มพูนความสามารถของตนตามหลักการเคลื่อนไหวที่ทักษะกลไกและทักษะพื้นฐาน
 ที่นำไปสู่ การพัฒนาทักษะการเล่นกีฬา
2. เล่นกีฬาไทยและกีฬาสากล ประเภทยบุคคลและทีม โดยใช้ทักษะพื้นฐานตามชนิดกีฬา
 อย่างละ 1 ชนิด

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกายการเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่าง
 สม่าเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชม
 ในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด

1. ออกกำลังกายและเลือกเข้าร่วมเล่นกีฬาตามความถนัด ความสนใจอย่างเต็ม
 ความสามารถพร้อมทั้งมีการประเมินการเล่นของตนและผู้อื่น
2. ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกาและข้อตกลงตามชนิดกีฬาที่เลือกเล่น
3. วางแผนการรุกและการป้องกันในการเล่นกีฬาที่เลือกและนำไปใช้ในการเล่นอย่างเป็น
 ระบบ
4. ร่วมมือในการเล่นกีฬาและการทำงานเป็นทีมอย่างสนุกสนาน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอธิบายรูปแบบพื้นฐานทักษะการโยนเปตองลูกเลียด แบบกำหนดตำแหน่งได้ (K)
2. นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะการโยนลูกเลียดแบบกำหนดตำแหน่งได้อย่างถูกต้อง และ
 สามารถร่วมมือวางแผนการทำงานร่วมกันเป็นทีมเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย (S)
3. นักเรียนมีความสามัคคีและสามารถทำกิจกรรมร่วมกันภายในกลุ่ม โดยมีการปรึกษาหารือ
 และการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน (A)

สาระการเรียนรู้/เนื้อหา (สาระสำคัญ)

การเล่นเปตองจำเป็นต้องมีพื้นฐานความรู้ ทักษะในการเล่นเปตอง ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบ
 การจับลูก เปตองแบบต่าง ๆ ลักษณะการยืน การนั่งเวลาโยนลูกเปตองรวมไปถึงทักษะการโยนลูกเลียด
 แบบกำหนดตำแหน่งที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เล่นสามารถทำแต้มเพิ่มเติม หรือโยนข้ามลูกอุปสรรค
 เพื่อทำแต้ม ในการเล่นหรือแข่งขันให้มีประสิทธิภาพขึ้น

ทักษะการโยนลูกเลียด แบบกำหนดตำแหน่ง

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม 5 นาที

1. ครูเริ่มเข้าสู่บทเรียน โดยการถามกระตุ้นความคิดโดยใช้คำถาม “นักเรียนคิดว่ากีฬา
 เปตองสามารถสร้างความสามัคคีในหมู่เพื่อนได้อย่างไร”

2. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 4 กลุ่ม เท่า ๆ กัน โดยสมัครใจ (เพื่อส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มทางสังคมและสร้างความรู้สึกร่วมกันเป็นส่วนหนึ่งของทีม)

3. ให้นักเรียนทำการยืดเหยียด (อบอุ่นร่างกาย) โดยการนำของตัวแทนท่าต่าง ๆ ดังนี้

3.1 ยืดกล้ามเนื้อต้นคอและลำคอ

3.2 ยืดกล้ามเนื้อหัวไหล่และต้นแขน

3.3 ยืดกล้ามเนื้อด้านข้างลำตัว

3.4 ยืดกล้ามเนื้อขาและน่อง

3.5 วอร์มอัพอยู่กับที่ เช่น วิ่งยกเข่า กระโดดตบ

ขั้นที่ 2 ขั้นอธิบายและสาธิต 10 นาที

1. ครูให้นักเรียนนั่งเข้าแถวตอน 4 แถว ๆ ละเท่า ๆ กัน ตามกลุ่มโดยสมัครใจ

2. ครูอธิบายหลักและวิธีในการเล่นลูกเลียดแบบกำหนดตำแหน่ง

3. ครูสาธิตการเล่นลูกเลียด แบบกำหนดตำแหน่ง ในระยะ 6 เมตร 7 เมตร 8 เมตร และ 9 เมตร

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติ 20 นาที

1. นักเรียนเข้าแถวตอน 4 แถว ๆ ละเท่า ๆ กันตามกลุ่มโดยสมัครใจ

2. นักเรียนใช้ลูกเลียดคนละ 2 ลูก ในการฝึกปฏิบัติทักษะการเล่นลูกเลียดแบบกำหนดตำแหน่ง ตามกลุ่ม และระยะการเล่น ในระยะ 6 เมตร 7 เมตร 8 เมตร และ 9 เมตร

3. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกปฏิบัติทักษะและให้คำแนะนำซึ่งกันและกันเพื่อพัฒนาความสามารถในการเล่นให้ดีขึ้น

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ 15 นาที

1. เกม "รวมพลังโยนสู่เป้า" ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มปรึกษารื้อและวางแผนร่วมกันถึงกลยุทธ์การเล่นก่อนเริ่มแข่งขัน

2. เมื่อฝึกปฏิบัติแล้ว ให้นักเรียนแข่งขัน โดยครูอธิบายรูปแบบเกมให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฟัง ถ้ายังมีข้อสงสัยก็สามารถซักถามและแสดงความคิดเห็นได้ และแข่งขันเกม ตามแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเล่นลูกเลียดแบบกำหนดตำแหน่ง ดังนี้

2.1 ให้คนแรกของแต่ละแถวยืนที่วงที่กำหนดให้ และโยนลูกเลียดให้เข้าวงที่กำหนด แล้วตามเก็บลูกวิ่งออกทางซ้ายไปต่อท้ายแถว

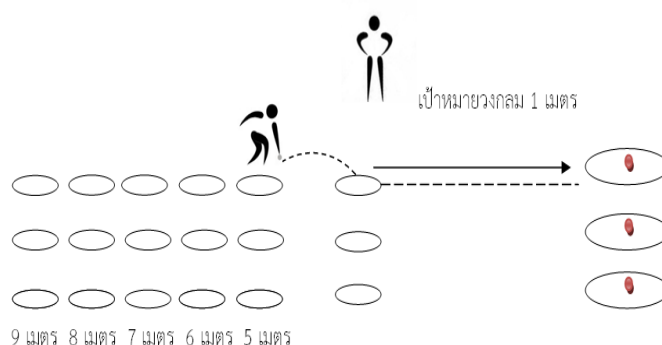
2.2 ให้โยนจนคนที่ 1 กลับมาที่ตำแหน่งเดิมค่อยเปลี่ยนระยะในการเล่น

2.3 เปลี่ยนตำแหน่งจากคนที่ 1 มาต่อท้ายแถว ให้คนที่ 2 แทนตำแหน่งที่ 1

2.4 ให้เปลี่ยนตำแหน่งกันจนครบทุกคน

2.5 กลุ่มที่โยนเข้าวงน้อยที่สุดกลุ่มสุดท้าย จะต้องร่วมกันปรึกษาเพื่อหาแนวทางแก้ไขในการฝึกครั้งต่อไป (ปรับเปลี่ยนการลงโทษเป็นการส่งเสริมการแก้ปัญหาาร่วมกัน)

3. ในระหว่างการแข่งขัน ให้นักเรียนในกลุ่มให้กำลังใจและสื่อสารกับเพื่อนร่วมทีมอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีและกระตุ้นการทำงานเป็นทีม

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป 10 นาที

1. ให้นักเรียนคลายกล้ามเนื้อ

2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของกิจกรรมผลการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ

3. นักเรียนช่วยกันสรุปทักษะการโยนลูกเลียดและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สะท้อนผลว่าการปรึกษาหารือ การประสานสัมพันธ์กัน และการช่วยเหลือกันภายในกลุ่มมีส่วนช่วยในการทำกิจกรรมให้สำเร็จได้อย่างไร

4. ครูนัดหมายครั้งต่อไปเพื่อเตรียมความพร้อม ในการทำกิจกรรม

บันทึกหลังสอน

ปัญหา/อุปสรรค

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

แผนการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน
ที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
กิจกรรมที่ 5 ทักษะการโยนลูกเปตองระยะกึ่งดรอปป

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา
ตัวชี้วัด

1. เพิ่มพูนความสามารถของตนตามหลักการเคลื่อนไหวที่ทักษะกลไกและทักษะพื้นฐานที่นำไปสู่ การพัฒนาทักษะการเล่นกีฬา
2. เล่นกีฬาไทยและกีฬาสากล ประเทบุคคลและทีม โดยใช้ทักษะพื้นฐานตามชนิดกีฬาอย่างละ 1 ชนิด

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกายการเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด

1. ออกกำลังกายและเลือกเข้าร่วมเล่นกีฬาตามความถนัด ความสนใจอย่างเต็มความสามารถพร้อมทั้งมีการประเมินการเล่นของตนและผู้อื่น
2. ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกาและข้อตกลงตามชนิดกีฬาที่เลือกเล่น
3. วางแผนการรุกและการป้องกันในการเล่นกีฬาที่เลือกและนำไปใช้ในการเล่นอย่างเป็นระบบ
4. ร่วมมือในการเล่นกีฬาและการทำงานเป็นทีมอย่างสนุกสนาน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอธิบายรูปแบบ ขั้นตอนการโยนเปตองระยะกึ่งดรอปปที่ถูกต้องได้ (K)
2. นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะการโยนลูกเปตองระยะกึ่งดรอปปได้อย่างถูกต้อง และสามารถทำงานร่วมกับเพื่อนในกลุ่มเพื่อพัฒนาทักษะในการเล่นเปตอง (S)
3. นักเรียนมีความสามัคคีและสามารถทำกิจกรรมร่วมกันภายในกลุ่มได้อย่างสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี (A)

สาระการเรียนรู้/เนื้อหา (สาระสำคัญ)

การโยนเข้าหรือเรียกอีกอย่างว่า การวาง ถือเป็นทักษะพื้นฐานและทักษะสำคัญของการเล่นกีฬาเปตอง โดยการโยนลูกเปตอง ประกอบด้วยลักษณะการโยน และระยะการโยน ส่วนความสามารถในการโยนลูกเปตองก็ขึ้นอยู่กับความฝึกลูกที่ช่วยส่งเสริมการเล่นหรือแข่งขันให้มีประสิทธิภาพขึ้น

ทักษะการโยนลูกเปตองระยะกึ่งดรอปป

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม 5 นาที

1. ครูเริ่มเข้าสู่บทเรียน โดยการถามกระตุ้นความคิดโดยใช้คำถาม “ถ้าเพื่อนในทีมเล่นพลาด นักเรียนคิดว่าควรทำอย่างไรให้ทีมยังคงมีกำลังใจและความสามัคคีภายในทีม”

2. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 4 กลุ่ม เท่า ๆ กัน โดยครูแบ่งกลุ่มให้ (โดยครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าการแบ่งกลุ่มแบบนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้เกิดการทำงานร่วมกับเพื่อนใหม่ และเรียนรู้การปรับตัวเข้าหากัน)

3. ให้นักเรียนทำการยืดเหยียด (อบอุ่นร่างกาย) โดยการนำของตัวแทนท่าต่าง ๆ ดังนี้

- 3.1 ยืดกล้ามเนื้อต้นคอและลำคอ
- 3.2 ยืดกล้ามเนื้อหัวไหล่และต้นแขน
- 3.3 ยืดกล้ามเนื้อด้านข้างลำตัว
- 3.4 ยืดกล้ามเนื้อขาและน่อง

ขั้นที่ 2 ขั้นอธิบายและสาธิต 10 นาที

1. ครูให้นักเรียนนั่งเข้าแถวตอน 4 แถว ๆ ละเท่า ๆ กัน ตามกลุ่มโดยสมัครใจ
2. ครูอธิบายหลักและวิธีในการเล่นลูกปัดองระยะกึ่งดรอปป
3. ครูสาธิตการเล่นลูกปัดองระยะกึ่งดรอปป
 - 3.1 ทักษะการเล่นลูกปัดองระยะกึ่งดรอปปแบบวางระยะ
 - 3.2 ทักษะการเล่นลูกปัดองระยะกึ่งดรอปปแบบบังคับจุดตก
 - 3.3 ทักษะการเล่นลูกปัดองระยะกึ่งดรอปปในระยะ 3 เมตร 4 เมตร 5 เมตร 6 เมตร

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติ 20 นาที

1. นักเรียนเข้าแถวตอน 4 แถว ๆ ละเท่า ๆ กันตามกลุ่มโดยสมัครใจ
2. นักเรียนใช้ลูกปัดองคนละ 2 ลูก ในการฝึกปฏิบัติทักษะการเล่นลูกปัดองระยะกึ่งดรอปปตามกลุ่ม และระยะการเล่น ในระยะ 3 เมตร 4 เมตร 5 เมตร และ 6 เมตร
3. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกปฏิบัติทักษะการเล่นลูกปัดองระยะกึ่งดรอปปตามที่ครูอธิบายและสาธิตในระยะที่กำหนด และให้สมาชิกในกลุ่มช่วยสังเกตและให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงท่าทางของเพื่อนร่วมทีม

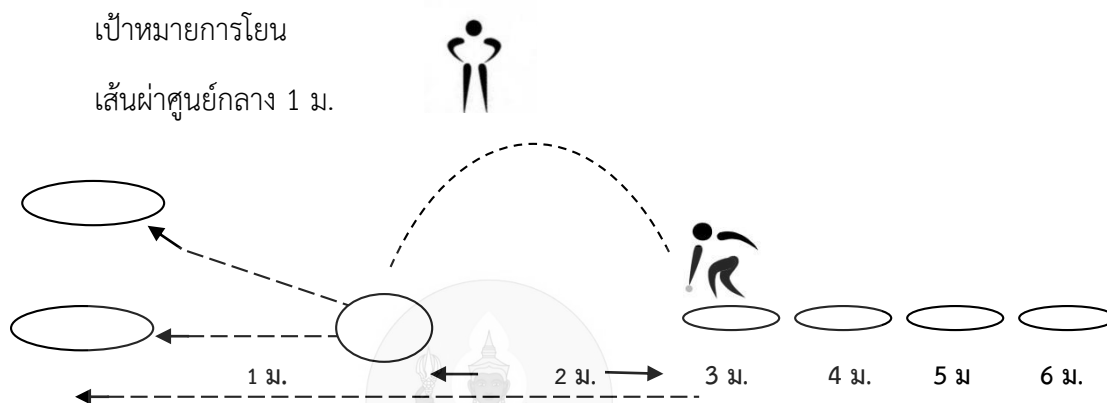
ขั้นที่ 4 ชื่อนำไปใช้ 15 นาที

1. เกม "รวมพลังกึ่งดรอปป" ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มปรึกษารื้อและวางแผนร่วมกันถึงกลยุทธ์การเล่นเพื่อทำคะแนนก่อนเริ่มแข่งขัน
2. นักเรียนเข้าแถวตอน 4 กลุ่ม
3. นักเรียนแต่ละคนใช้ลูกปัดองคนละ 2 ลูก ในการฝึกทักษะการเล่นลูกปัดองระยะกึ่งดรอปปในระยะ 3 เมตร 4 เมตร 5 เมตร และ 6 เมตร ตามแบบฝึกปฏิบัติ
 - 3.1 ทักษะการเล่นลูกปัดองระยะกึ่งดรอปป แบบวางระยะ
 - 3.2 ทักษะการเล่นลูกปัดองระยะกึ่งดรอปป แบบบังคับจุดตก
4. ให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม แนะนำให้เพื่อนนักเรียนในกลุ่มปฏิบัติให้ถูกวิธี และให้กำลังใจเพื่อนร่วมทีมอย่างสม่ำเสมอ
5. ให้การแข่งขันเป็นไปอย่างสนุกสนาน โดยไม่เน้นการแพ้ชนะ แต่เน้นที่การทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบเพื่อแก้ไขปัญหาและทำภารกิจให้สำเร็จ
6. ให้คนแรกของแต่ละแถวยืนที่วงที่กำหนดให้ และโยนลูกปัดองให้เข้าวงที่กำหนด แล้วตามเก็บลูกปัดองออกทางซ้ายไปต่อท้ายแถว โดยเริ่มจากระยะ 3 เมตร 4 เมตร 5 เมตร และ 6 เมตร

7. ให้โยนจนคนที่ 1 กลับมาที่ตำแหน่งเดิมจึงเปลี่ยนระยะในการโยน
8. เปลี่ยนตำแหน่งจากคนที่ 1 มาต่อท้ายแถว ให้คนที่ 2 แทนตำแหน่งที่ 1
9. ให้เปลี่ยนตำแหน่งกันจนครบทุกคน แล้วทำในระยะถัดไป

เป้าหมายการโยน

เส้นผ่าศูนย์กลาง 1 ม.

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปความรู้ 10 นาที

1. ครูเป่านกหวีดเรียกรวม โดยให้เข้าแถวตอน 4 กลุ่มเหมือนเดิม
2. ครูชมเชยความพยายามของทุกกลุ่ม และเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกกลุ่มได้สะท้อนผลการทำกิจกรรมร่วมกัน โดยครูอาจใช้คำถามกระตุ้น เช่น “นักเรียนคิดว่าการสื่อสารในกลุ่มช่วยให้ทีมทำงานได้ดีขึ้นอย่างไร” หรือ “เมื่อเพื่อนทำพลาดนักเรียนได้ให้กำลังใจและช่วยเหลือกันอย่างไรบ้าง”
3. นักเรียนช่วยกันสรุปเรื่องทักษะการโยนลูกเบตองระยะกึ่งดรอพ และครูสอดแทรกความสำคัญของความสามัคคี การสื่อสาร และการช่วยเหลือกัน เพื่อให้นักเรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
4. ครูนัดหมายนักเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมในการเรียนชั่วโมงหน้า

บันทึกหลังสอน

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

**แผนการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน
ที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
กิจกรรมที่ 6 ทักษะการโยนลูกกึ่งดรอปปแบบวางระยะ**

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา
ตัวชี้วัด

1. เพิ่มพูนความสามารถของตนตามหลักการเคลื่อนไหวที่ทักษะกลไกและทักษะพื้นฐาน
ที่นำไปสู่ การพัฒนาทักษะการเล่นกีฬา
2. เล่นกีฬาไทยและกีฬาสากล ประเทบุคคลและทีม โดยใช้ทักษะพื้นฐานตามชนิดกีฬา
อย่างละ 1 ชนิด

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกายการเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่าง
สม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชม
ในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด

1. ออกกำลังกายและเลือกเข้าร่วมเล่นกีฬาตามความถนัด ความสนใจอย่างเต็ม
ความสามารถพร้อมทั้งมีการประเมินการเล่นของตนและผู้อื่น
2. ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกาและข้อตกลงตามชนิดกีฬาที่เลือกเล่น
3. วางแผนการรุกและการป้องกันในการเล่นกีฬาที่เลือกและนำไปใช้ในการเล่นอย่างเป็น
ระบบ
4. ร่วมมือในการเล่นกีฬาและการทำงานเป็นทีมอย่างสนุกสนาน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอธิบายรูปแบบพื้นฐานทักษะการโยนเปตองลูกกึ่งดรอปปได้ (K)
2. นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะการโยนลูกกึ่งดรอปปได้อย่างถูกต้อง และสามารถ
ร่วมมือในการแก้ปัญหาและช่วยเหลือซึ่งกันและกันขณะทำกิจกรรม (S)
3. นักเรียนมีความสามัคคีและสามารถทำกิจกรรมร่วมกันภายในกลุ่มได้อย่างสัมพันธ์กัน
เป็นอย่างดี (A)

สาระการเรียนรู้/เนื้อหา (สาระสำคัญ)

การเล่นเปตองจำเป็นต้องมีพื้นฐานความรู้ ทักษะในการเล่นเปตอง ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบ
การจับลูกเปตองแบบต่าง ๆ ลักษณะการยืน การนั่งเวลาโยนลูกเปตอง รวมไปถึงขั้นตอนในการโยนลูก
เปตองลูกกึ่งดรอปปที่ช่วยส่งเสริมการเล่นหรือแข่งขันให้มีประสิทธิภาพขึ้น เมื่อแข่งขันในสภาพสนามที่
มีลักษณะนุ่มหรือมีหินมาก

ทักษะการโยนลูกกึ่งดรอปป แบบวางระยะ

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม 5 นาที

1. ครูเริ่มเข้าสู่บทเรียน โดยการถามกระตุ้นความคิดโดยใช้คำถาม “นักเรียนคิดว่าความ
สามัคคีมีความสำคัญต่อผลการแข่งขันกีฬาเปตองอย่างไร”

2. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 4 กลุ่มเท่าๆ กัน โดยครูจะสุ่มแบ่งกลุ่มให้เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกับเพื่อนใหม่ และฝึกการปรับตัวเข้ากับผู้อื่น

3. ให้นักเรียนทำการยืดเหยียด (อบอุ่นร่างกาย) โดยการนำของตัวแทนท่าต่างๆ ดังนี้

3.1 ยืดกล้ามเนื้อต้นคอและลำคอ

3.2 ยืดกล้ามเนื้อหัวไหล่และต้นแขน

3.3 ยืดกล้ามเนื้อด้านข้างลำตัว

3.4 ยืดกล้ามเนื้อขาและน่อง

3.5 วอร์มอัพอยู่กับที่ เช่น วิ่งยกเข่า กระโดดตบ

ขั้นที่ 2 ขั้นอธิบายและสาธิต 10 นาที

1. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม 4 กลุ่ม ๆ ละเท่าๆ กัน มีหัวหน้ากลุ่ม ๆ ละ 1 คน เข้าแถวตามกลุ่มที่แบ่งไว้

2. ครูแจ้งจุดประสงค์การจัดกิจกรรมให้นักเรียนทราบ และอธิบายหลักการ รวมถึงสาธิตทักษะการโยนลูกกอล์ฟให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง

2.1 ครูอธิบายหลักและวิธีในทักษะการโยนลูกกอล์ฟ

2.2 ครูสาธิตตัวอย่างทักษะการโยนลูกกอล์ฟ

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติ 20 นาที

1. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกปฏิบัติ ตามที่ครูอธิบายและสาธิต เริ่มจากระยะ 6 เมตร 7 เมตร 8 เมตร และ 9 เมตร ดังนี้

1.1 ฝึกทักษะการโยนลูกกอล์ฟระยะ 6,7 เมตร จำนวนฐานละ 3 ลูก

1.2 ฝึกทักษะการโยนลูกกอล์ฟระยะ 8,9 เมตร จำนวนฐานละ 3 ลูก

2. ในระหว่างการฝึก ให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มช่วยกันสังเกตและให้ข้อเสนอแนะเชิงบวกแก่เพื่อนร่วมทีม เพื่อพัฒนาทักษะของทุกคนไปพร้อมกัน

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ 15 นาที

1. เกม "ภารกิจโยนเพื่อทีม" ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแข่งขัน โดยครูอธิบายรูปแบบเกมให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฟัง และให้นักเรียนในกลุ่มร่วมกันวางแผนก่อนเริ่มแข่งขันเพื่อหาแนวทางการเล่นที่ดีที่สุด และแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า

2. นักเรียนเข้าแถวตอน 4 กลุ่ม

3. ให้นักเรียนช่วยเหลือและให้กำลังใจซึ่งกันและกันภายในกลุ่มอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการส่งเสียงเชียร์เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีในทีม

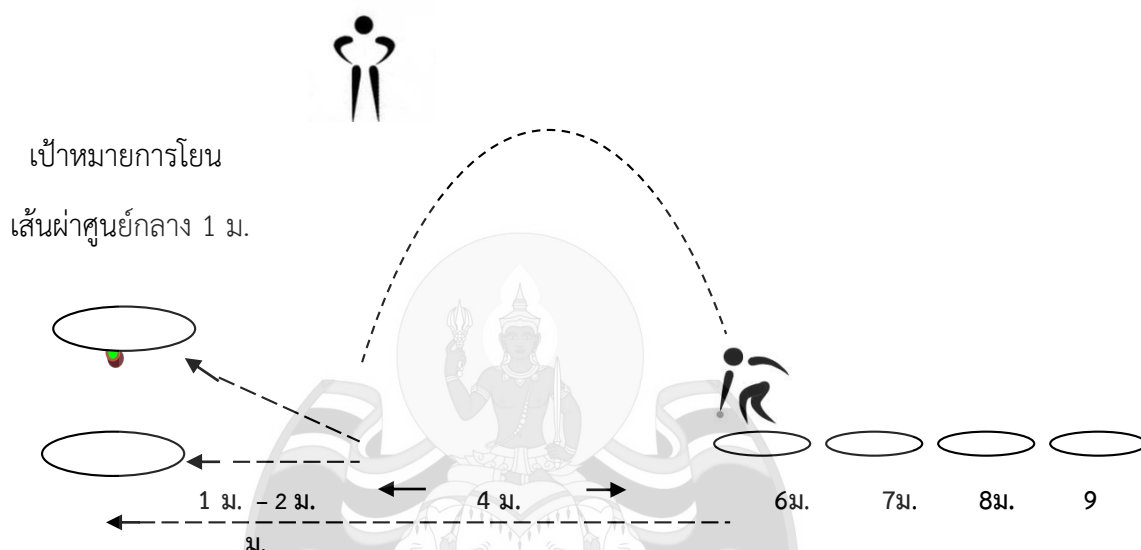
4. ให้นักเรียนโยนลูกเปตองตามที่ได้ฝึกปฏิบัติในระยะ 7 เมตร โดยกลุ่มจะต้องช่วยกันโยนให้เข้าวงกลมที่กำหนดให้ได้ครบ 7 ลูกโดยเร็วที่สุด

5. โดยแต่ละคนมีสิทธิ์โยน 1 ลูกเท่านั้น เมื่อโยนแล้วไม่เข้าต้องเปลี่ยนให้คนถัดไปเป็นคนโยน จนกว่าจะมีใครโยนเข้าวงได้

6. เมื่อลูกเข้าวงแล้ว ให้เปลี่ยนคนโยนไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะโยนเข้าครบ 7 ลูก กลุ่มใดทำภารกิจสำเร็จก่อน ถือเป็นผู้ชนะ

7. เมื่อแข่งขันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้ทุกกลุ่มร่วมมือกันเก็บอุปกรณ์การจัดกิจกรรมทั้งหมด เพื่อ
ปลูกฝังความ

8. เมื่อเก็บอุปกรณ์เสร็จ ครูให้สัญญาณนกหวีดให้นักเรียนเข้าแถวเหมือนเดิมเพื่อทำการ
คลายอุ่น (Cool Down)

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป 10 นาที

1. ให้นักเรียนคลายกล้ามเนื้อ

2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของกิจกรรมและผลการปฏิบัติกิจกรรม โดยครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สะท้อนการทำงานร่วมกันภายในกลุ่ม เช่น "เมื่อทีมเจออุปสรรค นักเรียนได้แก้ไขปัญหาร่วมกันอย่างไรบ้าง" หรือ "บทบาทของแต่ละคนในทีมมีความสำคัญต่อความสำเร็จของภารกิจอย่างไร"

3. นักเรียนช่วยกันสรุปเกมการแข่งขัน และเน้นย้ำถึงความสำคัญของการทำงานเป็นทีม การสื่อสาร และการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่ใช่แค่เรื่องของการแพ้ชนะ

4. ครูนัดหมายครั้งต่อไปเพื่อเตรียมความพร้อมในการทำกิจกรรม

บันทึกหลังสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

แผนการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน
ที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
กิจกรรมที่ 7 ทักษะการโยนลูกเปตองระยะรอบ

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา
ตัวชี้วัด

1. เพิ่มพูนความสามารถของตนตามหลักการเคลื่อนไหวที่ทักษะกลไกและทักษะพื้นฐานที่นำไปสู่ การพัฒนาทักษะการเล่นกีฬา
2. เล่นกีฬาไทยและกีฬาสากล ประเภทยบุคคลและทีม โดยใช้ทักษะพื้นฐานตามชนิดกีฬาอย่างละ 1 ชนิด

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกายการเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด

1. ออกกำลังกายและเลือกเข้าร่วมเล่นกีฬาตามความถนัด ความสนใจอย่างเต็มความสามารถพร้อมทั้งมีการประเมินการเล่นของตนและผู้อื่น
2. ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกาและข้อตกลงตามชนิดกีฬาที่เลือกเล่น
3. วางแผนการรุกและการป้องกันในการเล่นกีฬาที่เลือกและนำไปใช้ในการเล่นอย่างเป็นระบบ
4. ร่วมมือในการเล่นกีฬาและการทำงานเป็นทีมอย่างสนุกสนาน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอธิบายรูปแบบ ขั้นตอนการโยนเปตองระยะรอบที่ถูกต้อง (K)
2. นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะการตีลูกเป้าได้อย่างถูกต้อง และสามารถทำงานร่วมกับเพื่อนในกลุ่มเพื่อวางแผนและช่วยเหลือกันในการทำคะแนน (S)
3. นักเรียนมีความสามัคคีและสามารถทำกิจกรรมร่วมกันภายในกลุ่มได้อย่างสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี (A)

สาระการเรียนรู้/เนื้อหา (สาระสำคัญ)

การโยนเข้าหรือเรียกอีกอย่างว่า การวาง ถือเป็นทักษะพื้นฐานและทักษะสำคัญของการเล่นกีฬาเปตอง โดยการโยนลูกเปตอง ประกอบด้วยลักษณะการโยน และระยะการโยน ส่วนความสามารถในการโยนลูกเปตองก็ขึ้นอยู่กับความฝึกลูกที่ช่วยส่งเสริมการเล่นหรือแข่งขันให้มีประสิทธิภาพขึ้น

ทักษะการโยนลูกเปตองระยะรอบ

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม 5 นาที

1. ครูเริ่มเข้าสู่บทเรียน โดยการถามกระตุ้นความคิดโดยใช้คำถาม “นักเรียนคิดว่าทีมเวิร์กสำคัญอย่างไรในการเล่นเปตอง”

2. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 4 กลุ่ม เท่าๆกัน โดยสมัครใจ (รวมกลุ่มทางสังคม)
3. ให้นักเรียนทำการยืดเหยียด (อบอุ่นร่างกาย) โดยการนำของตัวแทนท่าต่าง ๆ ดังนี้
 - 3.1 ยืดกล้ามเนื้อต้นคอและลำคอ
 - 3.2 ยืดกล้ามเนื้อหัวไหล่และต้นแขน
 - 3.3 ยืดกล้ามเนื้อด้านข้างลำตัว
 - 3.4 ยืดกล้ามเนื้อขาและน่อง
 - 3.5 วอร์มอัพอยู่กับที่ เช่น วิ่งยกเข่า กระโดดตบ

ขั้นที่ 2 ขั้นอธิบายและสาธิต 10 นาที

1. ครูอธิบายและสาธิตทักษะการโยนลูกเปตองระยะดรอปปแบบบังคับจุดตก
 2. เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเทคนิคการโยน เพื่อให้
- เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ในชั้นเรียน

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติ 20 นาที

1. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกปฏิบัติ ตามที่ครูอธิบายและสาธิต เริ่มจากระยะ 6 เมตร 7 เมตร 8 เมตร และ 9 เมตร ดังนี้
 - 1.1 ฝึกทักษะการโยนลูกดรอปประยะ 6,7 เมตร จำนวนฐานละ 3 ลูก
 - 1.2 ฝึกทักษะการโยนลูกดรอปประยะ 8,9 เมตร จำนวนฐานละ 3 ลูก
2. ในระหว่างการฝึก ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันสังเกตและให้คำแนะนำแก่เพื่อนร่วมทีม เพื่อช่วยกันพัฒนาทักษะของทุกคน

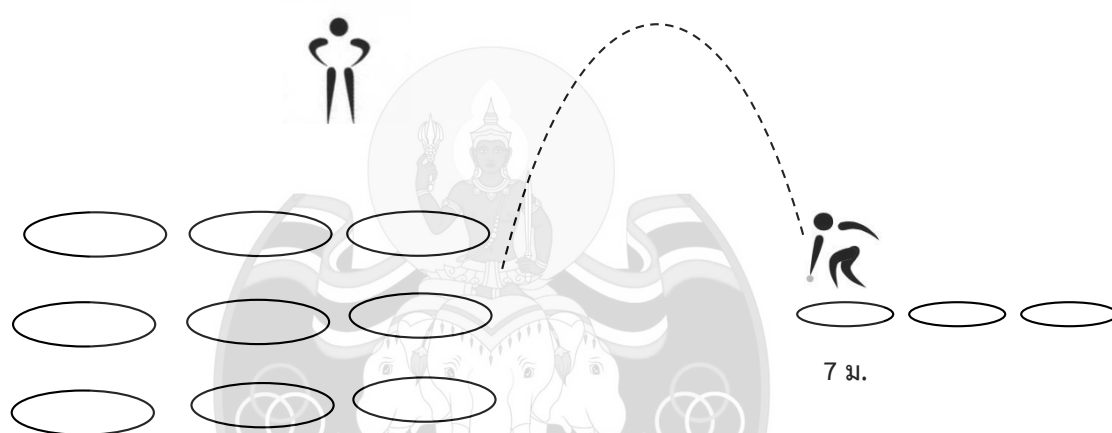
ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ 15 นาที

1. เกม "เปตอง XO" ให้นักเรียนใช้ลูกเปตองกลุ่มละ 2 ลูก โดยแต่ละกลุ่มจะต้องโยนลูกเปตองลงบนตารางขนาด 3x3 ที่กำหนดไว้บนพื้น โดยมีเป้าหมายคือการเรียงลูกเปตองของทีมให้เป็นแถว 3 ลูก (แนวตั้ง แนวนอน หรือแนวทแยง) ก่อนทีมอื่น
2. ให้นักเรียนเข้าแถวเรียงหนึ่งตามกลุ่มของตนเอง

3. การเล่นเป็นไปตามลำดับ แต่ละคนในกลุ่มมีสิทธิ์โยน 1 ลูกต่อ 1 ครั้ง จากระยะ 7 เมตร โดยนักเรียนในกลุ่มจะต้องช่วยกันวางแผนกลยุทธ์ก่อนโยนแต่ละครั้ง เพื่อป้องกันไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามเรียงลูกได้ และเพื่อสร้างโอกาสให้ทีมของตนเองเรียงลูกให้ได้สำเร็จ

4. แข่งขันในรูปแบบแพ้คัดออก โดยให้กลุ่มที่ 1 พบกับกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 พบกับกลุ่มที่ 4 จากนั้นให้กลุ่มที่ชนะแข่งขันกันเพื่อหาผู้ชนะเลิศ ส่วนกลุ่มที่แพ้ก็จะแข่งขันกันเอง

5. ในระหว่างการแข่งขัน ให้แต่ละกลุ่มให้กำลังใจและสื่อสารกันตลอดเวลา เพื่อให้การเล่นเป็นไปอย่างราบรื่นและสนุกสนาน

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปความรู้ 10 นาที

1. ครูให้สัญญาณนกหวีดเพื่อเรียกรวมนักเรียน และนำนักเรียนทำกิจกรรมคลายกล้ามเนื้อ
2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปผลการแข่งขันและสะท้อนการเรียนรู้ โดยครูจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เล่าถึงบทบาทของแต่ละคนในทีม และอุปสรรคที่เจอในการวางแผนการเล่นร่วมกัน

3. นักเรียนช่วยกันสรุปความสำคัญของทักษะการโยนลูกเปตองระยะดรอปรอบและเน้นย้ำถึงคุณค่าของการทำงานเป็นทีม พร้อมยกตัวอย่างการนำทักษะและความสามัคคีไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

4. ทุกกลุ่มช่วยกันเก็บอุปกรณ์ทั้งหมด เพื่อปลูกฝังความรับผิดชอบร่วมกันครูนัดหมายนักเรียนสำหรับการเรียนในชั่วโมงต่อไป

บันทึกหลังสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

แผนการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน
ที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
กิจกรรมที่ 8 ทักษะการโยนลูกดรอปปางระยะ

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา
ตัวชี้วัด

1. เพิ่มพูนความสามารถของตนตามหลักการเคลื่อนไหวที่ทักษะกลไกและทักษะพื้นฐานที่นำไปสู่ การพัฒนาทักษะการเล่นกีฬา
2. เล่นกีฬาไทยและกีฬาสากล ประเภทยบุคคลและทีม โดยใช้ทักษะพื้นฐานตามชนิดกีฬาอย่างละ 1 ชนิด

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกายการเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด

1. ออกกำลังกายและเลือกเข้าร่วมเล่นกีฬาตามความถนัด ความสนใจอย่างเต็มความสามารถพร้อมทั้งมีการประเมินการเล่นของตนและผู้อื่น
2. ปฏิบัติตามกฎ กติกาและข้อตกลงตามชนิดกีฬาที่เลือกเล่น
3. วางแผนการรุกและการป้องกันในการเล่นกีฬาที่เลือกและนำไปใช้ในการเล่นอย่างเป็นระบบ
4. ร่วมมือในการเล่นกีฬาและการทำงานเป็นทีมอย่างสนุกสนาน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอธิบายรูปแบบพื้นฐานทักษะการโยนเปตองได้ (K)
2. นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะการตีลูกตีทับได้อย่างถูกต้อง และสามารถร่วมมือในการวางแผนกลยุทธ์การเล่นเป็นทีม (S)
3. นักเรียนมีความสามัคคีและสามารถทำกิจกรรมร่วมกันภายในกลุ่มได้อย่างสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี (A)

สาระการเรียนรู้/เนื้อหา (สาระสำคัญ)

การเล่นเปตองจำเป็นต้องมีพื้นฐานความรู้ ทักษะในการเล่นเปตอง ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบการจับลูกเปตองแบบต่างๆ ลักษณะการยืน การนั่งเวลาโยนลูกเปตอง รวมไปถึงขั้นตอนในการโยนลูกเปตอง ที่ช่วยส่งเสริมการเล่นหรือแข่งขันให้มีประสิทธิภาพขึ้น

ทักษะการโยนลูกดรอปปางระยะ

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม 5 นาที

1. ครูเริ่มต้นบทเรียนด้วยการถามคำถามเพื่อกระตุ้นความคิดว่า "นักเรียนคิดว่าการเล่นเปตองช่วยให้นักเรียนมีความรักใคร่กลมเกลียวกันภายในกลุ่มได้อย่างไร"

2. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม โดยครูเป็นผู้สุ่มแบ่งกลุ่มให้ เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้การปรับตัวและทำงานร่วมกับเพื่อนใหม่

3. ให้นักเรียนทำการยืดเหยียด (อบอุ่นร่างกาย) โดยการนำของตัวแทนท่าต่าง ๆ ดังนี้

3.1 ยืดกล้ามเนื้อต้นคอและลำคอ

3.2 ยืดกล้ามเนื้อหัวไหล่และต้นแขน

3.3 ยืดกล้ามเนื้อด้านข้างลำตัว

3.4 ยืดกล้ามเนื้อขาและน่อง

3.5 วอร์มอัพอยู่กับที่ เช่น วิ่งยกเข่า กระโดดตบ

ขั้นที่ 2 ขั้นอธิบายและสาธิต 10 นาที

1. ครูอธิบายและสาธิตทักษะการโยนลูกเปตองระยะดรอปปแบบบังคับจุดตก

2. เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเทคนิคการโยน เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ในชั้นเรียน

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติ 20 นาที

1. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกปฏิบัติ ตามที่ครูอธิบายและสาธิต โดยเริ่มจากระยะ 6 เมตร 7 เมตร 8 เมตร และ 9 เมตร

2. ระหว่างการฝึกปฏิบัติ ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันสังเกตและให้คำแนะนำแก่เพื่อนร่วมทีม เพื่อช่วยกันพัฒนาทักษะของทุกคน

ขั้นที่ 4 ชื่อนำไปใช้ 15 นาที

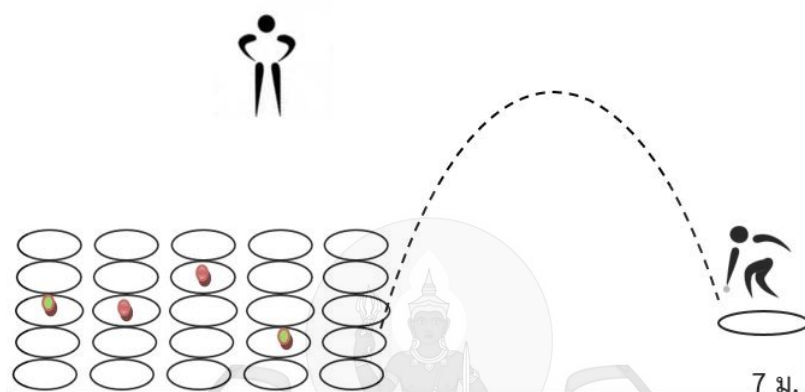
1. เกม "เปตอง BINGO": ให้นักเรียนใช้ลูกเปตองกลุ่มละ 2 ลูก โดยมีเป้าหมายคือการโยนลูกเปตองลงบนตารางขนาด 5x5 ที่กำหนดไว้บนพื้น โดยทีมแรกที่สามารถเรียงลูกเปตองให้เป็นแถว 5 ลูก (แนวตั้ง แนวนอน หรือแนวทแยง) ก่อนจะเป็นฝ่ายชนะ

2. นักเรียนเข้าแถวเรียงหนึ่งตามกลุ่มของตนเอง

3. การเล่นเป็นไปตามลำดับ แต่ละคนในกลุ่มมีสิทธิ์โยน 1 ลูกต่อ 1 ครั้ง และกลับไปต่อท้ายแถว โดยนักเรียนในกลุ่มจะต้องช่วยกันวางแผนกลยุทธ์ก่อนโยนแต่ละครั้ง เพื่อป้องกันไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามเรียงลูกได้ และเพื่อสร้างโอกาสให้ทีมของตนเองเรียงลูกให้ได้สำเร็จ

4. แข่งขันในรูปแบบแพ็คตัดออก โดยให้กลุ่มที่ 1 พบกับกลุ่มที่ 4 และกลุ่มที่ 2 พบกับกลุ่มที่ 3 จากนั้นให้กลุ่มที่ชนะแข่งขันกันเพื่อหาผู้ชนะเลิศ ส่วนกลุ่มที่แพ้จะแข่งขันกันเอง

5. ในระหว่างการแข่งขัน ให้แต่ละกลุ่มให้กำลังใจและสื่อสารกันตลอดเวลา เพื่อให้การเล่นเป็นไปอย่างราบรื่นและสนุกสนาน

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปความรู้ 10 นาที

1. ครูให้สัญญาณนกหวีดเพื่อเรียกรวมนักเรียน และนำนักเรียนทำกิจกรรมคลายกล้ามเนื้อ
2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปผลการแข่งขันและสะท้อนการเรียนรู้ โดยครูจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เล่าถึงบทบาทของแต่ละคนในทีม และอุปสรรคที่เจอในการวางแผนการเล่นร่วมกัน
3. ครูสรุปความสำคัญของทักษะการโยนลูกเบตองระยะดรอป และเน้นย้ำถึงคุณค่าของการทำงานเป็นทีม พร้อมยกตัวอย่างการนำทักษะและความสามัคคีไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน
4. ทุกกลุ่มช่วยกันเก็บอุปกรณ์ทั้งหมด เพื่อปลูกฝังความรับผิดชอบร่วมกัน
5. ครูนัดหมายนักเรียนสำหรับการเรียนในชั่วโมงต่อไป

บันทึกหลังสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบวัดความสามัคคีของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง จงทำเครื่องหมาย / ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. เพศ

- ☐ ชาย
☐ หญิง

2. อายุ

- ☐ 12 ปี
☐ 13 ปี
☐ 14 ปี

ตอนที่ 2 แบบวัดความสามัคคีของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ข้อที่	ข้อคำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	นักเรียนทุกคนภายในกลุ่มมีความรักใคร่กลมเกลียวกันให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน					
2	นักเรียนทุกคนภายในกลุ่มให้ความช่วยเหลือเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน					
3	ผลจากการทำกิจกรรมร่วมกันทำให้ความสัมพันธ์ภายในกลุ่มดีขึ้น					
4	ความแตกต่างของระดับทักษะส่งผลต่อความสัมพันธ์ภายในกลุ่ม					
5	นักเรียนที่มีการพัฒนาทักษะดีขึ้น ส่งผลให้ความสามารถภายในกลุ่มดีขึ้น					
6	สมาชิกภายในกลุ่มร่วมมือร่วมใจกันในการทำกิจกรรมอย่างเต็มความสามารถ					
7	นักเรียนมีการปรึกษาหารือกันภายในกลุ่ม					
8	ความชอบระหว่างบุคคลทำให้การทำกิจกรรมสนุกสนาน					
9	นักเรียนในกลุ่มสังเกตการทำกิจกรรมของกลุ่มอื่นร่วมกัน					
10	มีการสะท้อนผลการปฏิบัติให้แก่สมาชิกในกลุ่ม					

	เพื่อให้ผลงานกลุ่มประสบผลสำเร็จ					
ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11	นักเรียนมีการปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาด ภายหลังการทำกิจกรรมร่วมกัน					
12	นักเรียนเกิดความขัดแย้งขึ้นภายในกลุ่มและมี กระบวนการเพื่อจัดการข้อขัดแย้ง					
13	กิจกรรมกลุ่มส่งผลต่อความสำเร็จของภาระงาน ที่ได้รับมอบหมาย					
14	นักเรียนภายในกลุ่มสามารถทำกิจกรรมร่วมกันได้ เป็นอย่างดี					
15	นักเรียนรู้สึกสนุกสนานเมื่อได้ทำกิจกรรมร่วมกัน เป็นกลุ่ม					
16	นักเรียนภายในกลุ่มมีการพัฒนาทักษะของตนเอง เพื่อ เพิ่มประสิทธิภาพของการทำกิจกรรมภายในกลุ่ม					
17	นักเรียนทุกคนภายในกลุ่มมีความตั้งใจที่จะทำ กิจกรรมให้ประสบผลสำเร็จร่วมกัน					
18	นักเรียนมีการปรึกษาหารือ วางแผน ก่อนการทำ กิจกรรมร่วมกัน					
19	มีการเสริมแรงทางบวกให้สมาชิกเพื่อให้กิจกรรม ประสบผลสำเร็จ					
20	ระยะเวลาในการทำกิจกรรมทำให้ความสัมพันธ์ ภายในกลุ่มดีขึ้น					

วิทยาเขตอุดรธานี

AF 04-03

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา
เลขที่ 91 ถนนเทศบาล 1 ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา 95000 โทรศัพท์ 0 7321 2863 ต่อ 131
E-mail: scphyl.irb@yala.ac.th Website: http://www.yala.ac.th/IRB-SCPHYL/

หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

ชื่อโครงการวิจัย	ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคี ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น		
รหัสจริยธรรมการวิจัย	SCPHYLIRB-2568/017		
ผู้วิจัยหลัก	นางสาวกสิรา คุ่มปรุ		
สังกัด	มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี		
วิธีการพิจารณา	Expedited		
วันที่ส่ง	07 มกราคม 2568	วันที่พิจารณา	10 มกราคม 2568
วันที่รับรอง	03 กุมภาพันธ์ 2568	วันหมดอายุ	03 กุมภาพันธ์ 2569

เอกสารที่รับรอง

1. โครงการวิจัยเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. เอกสารแจ้งข้อมูลอาสาสมัครวิจัย
4. เอกสารแสดงความยินยอมที่ได้รับการบอกกล่าว
5. ประวัตินักวิจัย/คณะนักวิจัย

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา
ได้พิจารณาโครงการวิจัยแล้ว ตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในคนที่เป็นมาตรฐานสากล ตามระเบียบแนวทาง
และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

หมายเหตุ:

1. กำหนดส่งรายงานความก้าวหน้า 03. สิงหาคม 2568 แบบฟอร์ม AF 03-19
2. กำหนดส่งรายงานสิ้นสุดโครงการ 03. มีนาคม 2569 แบบฟอร์ม AF 03-20
3. หากมีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินการวิจัยหลังได้รับการ
รับรอง ให้ยื่นวิจัยขออนุมัติปรับรายละเอียด แบบฟอร์ม AF 07-01
และ AF 07-02
4. หากดำเนินการวิจัยไม่แล้วเสร็จภายในระยะเวลารับรอง แบบฟอร์ม AF 03-18
ให้นักวิจัยขออนุมัติขยายระยะเวลา

(นายอริทธิ์ สิงห์กุล)

เลขานุการคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรม
การวิจัยในมนุษย์

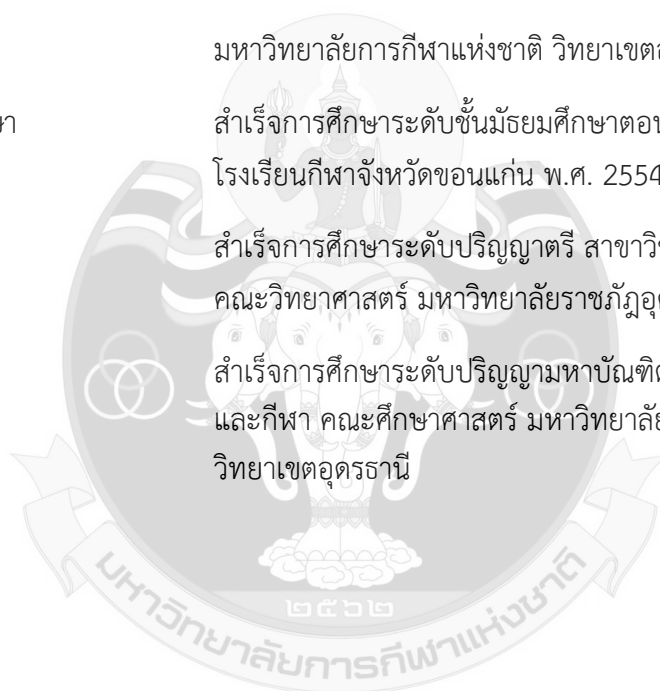
(นายภคณัฐ วีระจร)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรม
การวิจัยในมนุษย์

(หนังสือรับรองนี้มีปณฺตราสัญลักษณ์วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา)

ประวัติผู้วิจัย

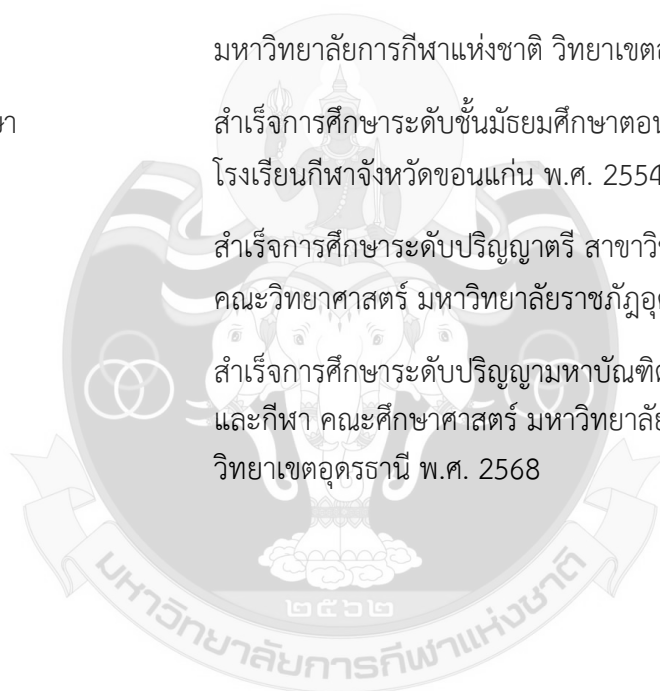
ชื่อ – สกุล	นางสาวภัสรา คุ่มปรุ
วัน/เดือน/ปี/เกิด	เกิดวันที่ 8 ตุลาคม พ.ศ. 2535
สถานที่เกิด	อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร
ที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 7 หมู่ที่ 2 ตำบลม่วง อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร
ตำแหน่งการทำงานปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่ธุรการ สำนักงานกีฬา
สถานที่ทำงาน	มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี
ประวัติการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น-ตอนปลาย โรงเรียนกีฬาจังหวัดขอนแก่น พ.ศ. 2554 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชา วิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี พ.ศ. 2558 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาพลศึกษา และกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี

วิทยาเขตอุดรธานี

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นางสาวภัสรา คุ่มปรุ
วัน/เดือน/ปี/เกิด	เกิดวันที่ 8 ตุลาคม พ.ศ. 2535
สถานที่เกิด	อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร
ที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 7 หมู่ที่ 2 ตำบลม่วง อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร
ตำแหน่งการทำงานปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่ธุรการ สำนักงานกีฬา
สถานที่ทำงาน	มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี
ประวัติการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น-ตอนปลาย โรงเรียนกีฬาจังหวัดขอนแก่น พ.ศ. 2554 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชา วิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี พ.ศ. 2558 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาพลศึกษา และกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี พ.ศ. 2568

วิทยาเขตอุดรธานี